# พระวินัยปิฎก

## เล่ม ๖

## จุลวรรค ภาค ๑

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

## กัมมขันธกะ

### ตัชชนียกรรมที่ ๑

### เรื่องภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ

### เริ่มก่ออธิกรณ์

[๑] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกคหบดี เขตพระนครสาวัตถี ครั้งนั้น ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ เป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ด้วยตนเอง ได้เข้าไปหาภิกษุพวกอื่นที่ร่วม ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ใน สงฆ์ด้วยกัน แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผู้นั้นอย่าได้ชนะพวกท่าน พวกท่านจงโต้ตอบถ้อยคำให้แข็งแรง เพราะพวกท่านเป็นผู้ฉลาด เฉียบแหลม คง แก่เรียน และสามารถกว่าเขา อย่ากลัวเขาเลย แม้พวกผมก็จักเป็นฝักฝ่ายของ พวกท่าน โดยวิธีนั้น ความบาดหมางที่ยังไม่เกิดย่อมเกิดขึ้น และที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความเพิ่มพูน แผ่กว้างออกไป บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย สันโดษ มีความละอาย มีความรังเกียจ ผู้ใคร่ต่อสิกขา ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียนโพนทะนาว่า ไฉนภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ จึงได้เป็นผู้ก่อความ บาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ด้วยตนเอง ได้เข้าไปหาภิกษุพวกอื่นที่ร่วม ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ด้วยกัน แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผู้นั้นอย่าได้ชนะพวกท่าน พวกท่านจงโต้ตอบถ้อยคำให้แข็งแรง เพราะพวก

ท่านเป็นผู้ฉลาด เฉียบแหลม คงแก่เรียน และสามารถกว่าเขา อย่า กลัวเขาเลย แม้พวกผมก็จักเป็นฝักฝ่ายของพวกท่าน โดยวิธีนั้น ความบาดหมาง ที่ยังไม่เกิด ย่อมเกิดขึ้น และที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความเพิ่มพูน แผ่ กว้างออกไปเล่า ครั้นแล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๒] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ในเพราะเหตุ เป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและโลหิตกะ เป็นผู้ก่อความบาด หมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ด้วย ตนเองได้เข้าไปหาภิกษุพวกอื่นที่ร่วมก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ด้วยกัน แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผู้นั้นอย่าได้ชนะพวกท่าน พวกท่านจงโต้ตอบถ้อยคำให้แข็งแรง เพราะพวกท่าน เป็นผู้ฉลาด เฉียบแหลม คงแก่เรียน และสามารถกว่าเขา อย่ากลัวเขาเลย แม้ พวกผมก็จักเป็นฝักฝ่ายของพวกท่าน โดยวิธีนั้น ความบาดหมางที่ยังไม่เกิด ย่อมเกิดขึ้น และที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความเพิ่มพูน แผ่กว้างออกไป จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของ โมฆบุรุษเหล่านั้นนั่น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไฉนโมฆบุรุษเหล่านั้น จึงได้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ด้วยตนเอง ได้เข้าไปหาภิกษุพวกอื่นที่ร่วมก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ด้วยกัน แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผู้นั้นอย่าได้ชนะพวกท่าน พวกท่านจงโต้ตอบถ้อยคำให้แข็งแรง เพราะพวกท่าน เป็นผู้ฉลาด เฉียบแหลม คงแก่เรียน และสามารถกว่าเขา อย่ากลัวเขาเลย แม้พวกผมก็จักเป็นฝักฝ่ายของพวกท่าน โดยวิธีนั้น ความบาดหมางที่ยังไม่เกิด ย่อมเกิดขึ้น และที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความเพิ่มพูน แผ่กว้างออกไป เล่า การกระทำของโมฆบุรุษเหล่านั้นนั่น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชน ที่ยังไม่เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว โดยที่แท้ การกระทำของโมฆบุรุษเหล่านั้นนั่น ย่อมเป็นไปเพื่อความไม่เลื่อมใสของผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส และเพื่อความเป็นอย่างอื่นของคนบางพวกที่เลื่อมใสแล้ว

ทรงแสดงโทษและคุณแล้วให้ทำตัชชนียกรรม

[๓] ครั้นพระผู้มีพระภาค ทรงติเตียนภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ โดยอเนกปริยายแล้ว จึงตรัสโทษแห่งความเป็นคนเลี้ยงยาก ความ เป็นคนบำรุงยาก ความเป็นคนมักมาก ความเป็นคนไม่สันโดษ ความคลุกคลี ความเกียจคร้าน ตรัสคุณแห่งความเป็นคนเลี้ยงง่าย ความเป็นคนบำรุงง่าย ความมักน้อย ความสันโดษ ความขัดเกลา ความกำจัด อาการที่น่าเลื่อมใส การไม่สะสม การปรารภความเพียร โดยอเนกปริยาย แล้วทรงทำธรรมีกถา ที่สมควรแก่เรื่องนั้น ที่เหมาะสมแก่เรื่องนั้น แก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วรับสั่งกะ ภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงทำตัชชนียกรรมแก่ ภิกษุพวกปัณฑุกะและโลหิตกะ

วิธีทำตัชชนียกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลวิธีทำตัชชนียกรรม พึงทำอย่างนี้ คือ ชั้นต้น พึงโจทภิกษุพวกพระปัณฑุกะและโลหิตกะ ครั้นแล้ว พึงให้พวกเธอให้การ แล้ว พึงปรับอาบัติ ครั้นแล้ว ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบ ด้วย ญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาทำตัชชนียกรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและ พระโลหิตกะนี้ เป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการ วิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ด้วยตนเอง ได้เข้าไปหา ภิกษุพวกอื่นที่ร่วมก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ด้วยกัน แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ท่าน ทั้งหลาย ผู้นั้นอย่าได้ชนะพวกท่าน พวกท่านจงโต้ตอบถ้อยคำให้ แข็งแรง เพราะพวกท่านเป็นผู้ฉลาด เฉียบแหลม คงแก่เรียนและ สามารถกว่าเขา อย่ากลัวเขาเลย แม้พวกผมก็จักเป็นฝักฝ่ายของพวก ท่าน โดยวิธีนั้น ความบาดหมางที่ยังไม่เกิดย่อมเกิดขึ้น และที่เกิด ขึ้นแล้วย่อมเป็นไปเพื่อความเพิ่มพูน แผ่กว้างออกไป ถ้าความพร้อม พรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงทำตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะ และพระโลหิตกะ นี่เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและ พระโลหิตกะนี้ เป็นผู้ก่อความบาดหมาง ... ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ด้วย ตนเองได้เข้าไปหาภิกษุพวกอื่นที่ร่วมก่อความบาดหมาง ... ก่ออธิกรณ์ ในสงฆ์ด้วยกัน แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผู้นั้นอย่าได้ชนะพวกท่าน พวกท่านจงโต้ตอบถ้อยคำให้แข็งแรง เพราะพวกท่านเป็น ผู้ฉลาด เฉียบแหลม

คงแก่เรียนและสามารถว่าเขา อย่ากลัวเขา เลย แม้พวกผมก็จักเป็นฝักฝ่ายของพวกท่าน โดยวิธีนั้น ความบาด หมางที่ยังไม่เกิดย่อมเกิดขึ้น และที่เกิดขึ้นแล้วย่อมเป็นไปเพื่อความเพิ่มพูน แผ่กว้างออกไป สงฆ์ทำตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะ และพระโลหิตกะ การทำตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะ และพระโลหิตกะ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบ แก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะนี้ เป็นผู้ก่อความ บาดหมาง ... ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ด้วยตนเอง ได้เข้าไปหาภิกษุพวก อื่นที่ร่วมก่อความบาดหมาง ... ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ด้วยกัน แล้วกล่าว อย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผู้นั้นอย่าได้ชนะพวกท่าน พวกท่านจง โต้ตอบถ้อยคำให้แข็งแรง เพราะพวกท่านเป็นผู้ฉลาด เฉียบแหลม คงแก่เรียน และสามารถว่าเขา อย่ากลัวเขาเลย แม้พวกผมก็จัก เป็นฝักฝ่ายของพวกท่าน โดยวิธีนั้น ความบาดหมางที่ยังไม่เกิดย่อม เกิดขึ้น และที่เกิดขึ้นแล้วย่อมเป็นไปเพื่อความเพิ่มพูน แผ่กว้างออก ไป สงฆ์ทำตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ การทำตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ ชอบแก่ ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้น พึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะนี้ เป็นผู้ก่อความ บาดหมาง ... ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ด้วยตนเอง ได้เข้าไปหาภิกษุพวก อื่นที่ร่วมก่อความบาดหมาง ... ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ด้วยกัน แล้วกล่าว อย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผู้นั้นอย่าได้ชนะพวกท่าน พวกท่านจงโต้ ตอบถ้อยคำให้แข็งแรง เพราะพวกท่านเป็นผู้ฉลาด เฉียบแหลม คง แก่เรียน และสามารถว่าเขา อย่ากลัวเขาเลย แม้พวกผมก็จักเป็น ฝักฝ่ายของพวกท่าน โดยวิธีนั้น ความบาดหมาง ทียังไม่เกิดย่อม เกิดขึ้นและที่เกิดขึ้นแล้วย่อมเป็นไปเพื่อความเพิ่มพูน แผ่กว้าง ออกไป สงฆ์ทำตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ การทำตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ ชอบ แก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้น พึงพูด

ตัชชนียกรรม สงฆ์ทำแล้วแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและ พระโลหิตกะ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ไม่สอบถาม ก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๒

[๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้อง อาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติมิใช่เทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๓

[๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้ว ทำ ๑ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๔

[๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ทำ โดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๕

[๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่สอบถามก่อน แล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๖

[๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีกเป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๗

[๑๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีกเป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้อง อาบัติ ๑ ธรรมโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๘

[๑๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติ มิใช่เทสนาคามินี ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๙

[๑๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติที่ แสดงแล้ว ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๑๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๑๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ให้จำเลยให้การ ก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๑๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีกเป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ปรับอาบัติแล้ว ทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด จบ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๑๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำ เพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติยังไม่ได้แสดง ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ให้จำเลย ให้การก่อนแล้วทำ ๑ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๔

[๑๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดย ธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๗

[๒๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๘

[๒๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๙

[๒๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติยังไม่ได้แสดง ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๒๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๒๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๒๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดย ธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัชชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด จบ

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ เมื่อสงฆ์จำนง จะพึงลงตัชชนียกรรมก็ได้ คือ เป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการ วิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร ๑ อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนง จะพึงลงตัชชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์ จำนง จะพึงลงตัชชนียกรรมก็ได้ คือ เป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ เป็นผู้มี อาจารวิบัติ ในอัธยาจาร ๑ เป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนง จะพึง ลงตัชชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์ จำนง พึงลงตัชชนียกรรมก็ได้ คือ กล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ กล่าวติเตียน พระธรรม ๑ กล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนง จะพึงลงตัชชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๔

[๓๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป คือ รูปหนึ่งเป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ รูปหนึ่งเป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่ สมควร ๑ รูปหนึ่งอยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนง พึงลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป นี้แล ฯ

หมวดที่ ๕

[๓๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งเป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ รูปหนึ่งเป็นผู้มีอาจารวิบัติ ในอัธยาจาร ๑ รูปหนึ่งเป็นผู้มีทิฐิวิบัติในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนง พึงลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป นี้แล ฯ

หมวดที่ ๖

[๓๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระธรรม ๑ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนง พึงลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป นี้แล ฯ

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด จบ

วัตร ๑๘ ข้อ ในตัชชนียกรรม

[๓๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุที่ถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมแล้ว ต้อง ประพฤติโดยชอบ

วิธีประพฤติโดยชอบในตัชชนียกรรมนั้น ดังต่อไปนี้:-

๑. ไม่พึงให้อุปสมบท

๒. ไม่พึงให้นิสัย

๓. ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติไว้แล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

๖. ถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมเพราะอาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

๗. ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๘. ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๙. ไม่พึงติกรรม

๑๐. ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

๑๑. ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๒. ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๓. ไม่พึงทำการไต่สวน

๑๔. ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๑๕. ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๑๖. ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

๑๗. ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

๑๘. ไม่พึงช่วยภิกษุต่อภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

วัตร ๑๘ ข้อ ในตัชชนียกรรม จบ

วัตรที่ควรระงับและไม่ควรระงับ

[๓๕] ครั้งนั้น สงฆ์ได้ลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและ พระโลหิตกะแล้ว พวกนั้นถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ เข้าไปหาภิกษุทั้งหลายแล้วกล่าวอย่างนี้ว่า อาวุโสทั้งหลาย พวกผมถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมแล้ว ได้ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ พวกผมจะพึงปฏิบัติอย่างไรต่อไป ภิกษุทั้งหลายกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงระงับ ตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกปัณฑุกะและโลหิตกะ ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

หมวดที่ ๑

[๓๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ

๑. ให้อุปสมบท

๒. ให้นิสัย

๓. ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ยังสั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ ตัชชนียกรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบ ด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ

๑. ถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมเพราะอาบัติใด ต้องอาบัตินั้น

๒. ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ติกรรม

๕. ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ ตัชชนียกรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุ ผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ คือ

๑. ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ทำการไต่สวน

๔. เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. โจทภิกษุอื่น

๗. ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ช่วยภิกษุต่อภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ ตัชชนียกรรม ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด จบ

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

หมวดที่ ๑

[๓๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบ ด้วยองค์ ๕ คือ

๑. ไม่ให้อุปสมบท

๒. ไม่ให้นิสัย

๓. ไม่ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่สั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล้ว สงฆ์พึงระงับ ตัชชนียกรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๔๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบ ด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ

๑. ถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมเพราะอาบัติใด ไม่ต้องอาบัตินั้น

๒. ไม่ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ไม่ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ไม่ติกรรม

๕. ไม่ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับ ตัชชนียกรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๔๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบ ด้วยองค์ ๘ คือ

๑. ไม่ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ทำการไต่สวน

๔. ไม่เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ไม่ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. ไม่โจทภิกษุอื่น

๗. ไม่ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ไม่ช่วยภิกษุต่อภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์พึงระงับ ตัชชนียกรรม ฯ

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด จบ

วิธีระงับตัชชนียกรรม

[๔๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงระงับตัชชนียกรรมอย่างนี้ คือ ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและโลหิตกะนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุทั้งหลายผู้แก่พรรษากว่านั่งกระหย่งประคองอัญชลี กล่าวคำขอระงับ กรรมนั้นอย่างนี้ว่าดังนี้

คำขอระงับตัชชนียกรรม

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลาย ถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมแล้วได้ประพฤติ โดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอระงับตัชชนียกรรม

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรม วาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาระงับตัชชนียกรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระปัณฑุกะ และพระโลหิตกะนี้ ถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ขอระงับตัชชนียกรรม ถ้า ความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงระงับตัชชนียกรรม แก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระปัณฑุกะ และพระโลหิตกะนี้ ถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ขอระงับตัชชนียกรรม สงฆ์ระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ การระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จง ฟังข้าพเจ้า ... การระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและ พระโลหิตกะ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะนี้ ถูกสงฆ์ลง ตัชชนียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ขอระงับตัชชนียกรรม สงฆ์ระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุพวก พระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ การระงับตัชชนียกรรม แก่ภิกษุพวก พระปัณฑุกะและโลหิตกะ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ตัชชนียกรรมอันสงฆ์ระงับแล้ว แก่ภิกษุพวกพระปัณฑุกะ และพระโลหิตกะ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

ตัชชนียกรรม ที่ ๑ จบ

นิยสกรรม ที่ ๒

เรื่องพระเสยยสกะ

[๔๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ท่านพระเสยยสกะเป็นพาล ไม่ฉลาด มี อาบัติมาก มีมรรยาท ไม่สมควร อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ทั้งที่ปกตัตตะภิกษุทั้งหลายให้ปริวาส ชักเข้าหาอาบัติเดิม ให้มานัต อัพภานอยู่ บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนเล่า ท่านพระเสยยสกะจึงได้เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ทั้งที่ปกตัตตะภิกษุทั้งหลายให้ ปริวาส ชักเข้าหาอาบัติเดิม ให้มานัต อัพภานอยู่เล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่ พระผู้มีพระภาค ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๔๔] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ในเพราะเหตุ เป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุเสยยสกะเป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาท ไม่สมควร อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ทั้งที่ปกตัตตะ ภิกษุทั้งหลายให้ปริวาส ชักเข้าหาอาบัติเดิม ให้มานัต อัพภานอยู่ จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

ผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของโมฆบุรุษนั้นนั่น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไฉนโมฆบุรุษนั้น จึงได้เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่ สมควร ทั้งที่ปกตัตตะภิกษุทั้งหลายให้ปริวาส ชักเข้าหาอาบัติเดิม ให้มานัต อัพภานอยู่เล่า การกระทำของโมฆบุรุษนั้นนั่น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของ ชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถา รับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้น แล สงฆ์จงทำนิยส-กรรมแก่ภิกษุเสยยสกะ คือ ให้กลับถือนิสัยอีก

วิธีทำนิยสกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงทำนิยสกรรมอย่างนี้ คือชั้นต้นพึงโจทภิกษุเสยยสกะ ครั้นแล้วพึงให้เธอให้การ แล้วพึงปรับอาบัติ ครั้นแล้วภิกษุผู้ ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาทำนิยสกรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระเสยยสกะผู้นี้เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ทั้งที่ปกตัตตะภิกษุทั้งหลายให้ปริวาส ชักเข้าหาอาบัติเดิม ให้มานัต อัพภานอยู่ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงทำนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะ คือ ให้กลับถือนิสัย อีก นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระเสยยสกะผู้นี้เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ทั้งที่ปกตัตตะภิกษุทั้งหลายให้ปริวาส ชักเข้าหาอาบัติเดิม ให้มานัต อัพภานอยู่ สงฆ์ทำนิยสกรรมแก่ พระเสยยสกะ คือ ให้กลับถือนิสัยอีก การทำนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะ คือ ให้กลับถือนิสัยอีก ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า พระเสยยสกะผู้นี้เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาท ไม่สมควร อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ทั้งที่ ปกตัตตะภิกษุทั้งหลายให้ปริวาส ชักเข้าหาอาบัติเดิม ให้มานัต อัพภานอยู่ สงฆ์ทำนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะ คือ ให้กลับถือนิสัยอีก การทำนิยสกรรมแก่

พระเสยยสกะ คือ ให้กลับถือนิสัยอีก ชอบแก่ ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ของสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ... ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้น พึงพูด

นิยสกรรม อันสงฆ์ทำแล้วแก่พระเสยยสกะ คือ ให้กลับ ถือนิสัยอีก ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วย อย่างนี้ ฯ

### ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

#### หมวดที่ ๑

[๔๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือทำลับหลัง ๑ ไม่สอบถามก่อน แล้วทำ ๑ ไม่ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

#### หมวดที่ ๒

[๔๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้อง อาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติมิใช่เทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

#### หมวดที่ ๓

[๔๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ให้จำเลยให้การแล้วทำ ๑ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๔

[๔๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๕

[๔๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือไม่สอบถามก่อนแล้ว ทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่ เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๖

[๕๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือไม่ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๗

[๕๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้อง อาบัติ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่ เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี

หมวดที่ ๘

[๕๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติมิ ใช่เทสนาคามินี ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๙

[๕๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติที่ แสดงแล้ว ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๕๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้ว ทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๕๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ให้จำเลยให้การ ก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๕๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ปรับอาบัติแล้ว ทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่ เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด จบ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๕๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ สอบถามก่อนแล้ว ทำ ๑ ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๒

[๕๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำ เพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติที่ยังไม่ได้แสดง ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๓

[๕๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ให้ จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๔

[๖๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๕

[๖๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๖

[๖๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับแล้ว คือ ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดย ธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๗

[๖๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำ โดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๘

[๖๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๙

[๖๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติยังไม่ได้แสดง ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๖๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำ โดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๖๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ให้จำเลยให้การก่อนแล้ว ทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๖๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำ โดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นิยสกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด จบ

---

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด

หมวดที่ ๑

[๖๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงนิยสกรรมก็ได้ คือ เป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มี มรรยาทไม่สมควร ๑ อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ ด้วยการคลุกคล ีอันไม่สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึง ลงนิยสกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๒

[๗๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงนิยสกรรมก็ได้ คือ เป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ เป็นผู้มี อาจารวิบัติ ในอัธยาจาร ๑ เป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึง ลงนิยสกรรมก็ได้.

หมวดที่ ๓

[๓๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์ จำนงจะพึงลงนิยสกรรมก็ได้ คือ กล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ กล่าวติเตียน พระธรรม ๑ กล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงนิยสกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๔

[๓๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงนิยสกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป คือ รูปหนึ่งเป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อ ฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ รูปหนึ่งเป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาท ไม่สมควร ๑ รูปหนึ่งอยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงนิยสกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป นี้แล ฯ

หมวดที่ ๕

[๓๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงนิยสกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งเป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ รูปหนึ่งเป็นผู้มีอาจารวิบัติ ในอัธยาจาร ๑ รูปหนึ่งเป็นผู้ม ีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงนิยสกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป นี้แล ฯ

หมวดที่ ๖

[๓๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงนิยสกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระธรรม ๑ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงนิยสกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป นี้แล ฯ

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด จบ

วัตร ๑๘ ข้อ ในนิยสกรรม

[๓๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุที่ถูกสงฆ์ลงนิยสกรรมแล้วต้องประพฤติ โดยชอบ

วิธีประพฤติโดยชอบในนิยสกรรมนั้น ดังต่อไปนี้:-

๑. ไม่พึงให้อุปสมบท

๒. ไม่พึงให้นิสัย

๓. ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติไว้แล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

๖. ถูกสงฆ์ลงนิยสกรรมเพราะอาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

๗. ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๘. ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๙. ไม่พึงติกรรม

๑๐. ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

๑๑. ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๒. ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๓. ไม่พึงทำการไต่สวน

๑๔. ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๑๕. ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๑๖. ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

๑๗. ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

๑๘. ไม่พึงช่วยภิกษุต่อภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

วัตร ๑๘ ข้อ ในนิยสกรรม จบ

วัตรที่ควรระงับและไม่ควรระงับ

[๓๖] ครั้งนั้น สงฆ์ได้ลงนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะแล้ว คือ ให้ กลับถือนิสัยอีก เธอถูกสงฆ์ลงนิยสกรรมแล้ว ซ่องเสพ คบหา นั่งใกล้กัลยาณมิตร ขอให้แนะนำ ไต่ถาม ได้เป็นพหูสูต ช่ำชอง ในคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา เป็นผู้ฉลาด เฉียบแหลม มีปัญญา เป็นลัชชี มีความรังเกียจ ใคร่ต่อ สิกขา เธอประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ เข้าไปหาภิกษุ ทั้งหลายแล้วกล่าวอย่างนี้ว่า อาวุโสทั้งหลาย ผมถูกสงฆ์ลงนิยสกรรมแล้วได้ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไรต่อไป ภิกษุทั้งหลายกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

[๓๗] พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นสงฆ์จง ระงับนิยสกรรมแก่ภิกษุเสยยสกะ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

หมวดที่ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับนิยสกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วย องค์ ๕ คือ

๑. ให้อุปสมบท

๒. ให้นิสัย

๓. ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ยังสั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ นิยสกรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับนิยสกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบ ด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ

๑. ถูกสงฆ์ลงนิยสกรรมเพราะอาบัติใด ต้องอาบัตินั้น

๒. ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ติกรรม

๕. ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ นิยสกรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับนิยสกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบ ด้วยองค์ ๘ คือ

๑. ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ทำการไต่สวน

๔. เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. โจทภิกษุอื่น

๗. ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ นิยสกรรม ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด จบ

---

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

หมวดที่ ๑

[๘๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับนิยสกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วย องค์ ๕ คือ

๑. ไม่ให้อุปสมบท

๒. ไม่ให้นิสัย

๓. ไม่ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่สั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับ นิยสกรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๘๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับนิยสกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วย องค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ

๑. ถูกสงฆ์ลงนิยสกรรมเพราะอาบัติใด ไม่ต้องอาบัตินั้น

๒. ไม่ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ไม่ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ไม่ติกรรม

๕. ไม่ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับนิยสกรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๘๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับนิยสกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วย องค์ ๘ คือ

๑. ไม่ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ทำการไต่สวน

๔. ไม่เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ไม่ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. ไม่โจทภิกษุอื่น

๗. ไม่ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ไม่ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ นิยสกรรม ฯ

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด จบ

---

วิธีระงับนิยสกรรม

[๘๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงระงับนิยสกรรมอย่างนี้ คือ ภิกษุ เสยยสกะนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่ พรรษากว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอระงับนิยสกรรมนั้นอย่างนี้ ว่าดังนี้:-

คำขอระงับนิยสกรรม

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าถูกสงฆ์ลงนิยสกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ข้าพเจ้าขอระงับนิยสกรรม

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาระงับนิยสกรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระเสยยสกะรูปนี้ ถูกสงฆ์ ลงนิยสกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ขอระงับนิยสกรรม ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึง ระงับนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะ นี่เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระเสยยสกะรูปนี้ ถูกสงฆ์ ลงนิยสกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ขอระงับนิยสกรรม สงฆ์ระงับนิยสกรรม สงฆ์ระงับนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะ การระงับนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็น ผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า พระเสยยสกะรูปนี้ ถูกสงฆ์ลงนิยสกรรมแล้ว ประพฤติโดย ชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ขอระงับนิยสกรรม สงฆ์ ระงับนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะ การระงับนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่าน ผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า พระเสยยสกะรูปนี้ ถูกสงฆ์ลงนิยสกรรมแล้ว ประพฤติ โดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ขอระงับนิยสกรรม สงฆ์ระงับนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะ การระงับนิยสกรรมแก่พระเสยยสกะชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่าน ผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

นิยสกรรมอันสงฆ์ระงับแล้วแก่พระเสยยสกะ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

จบนิยสกรรม ที่ ๒

---

## ปัพพาชนียกรรม ที่ ๓

### เรื่องภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ

[๘๔] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุพวกอัสสชิและปุพพสุกะ เป็นเจ้าถิ่น ในชนบทกิฎาคีรี เป็นภิกษุอลัชชีเลวทราม ภิกษุพวกนั้นประพฤติอนาจารเห็นปาน ดังนี้ คือ ปลูกต้นไม้ดอกเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นปลูกบ้าง รดน้ำเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่น รดบ้าง เก็บดอกไม้เองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นเก็บบ้าง ร้อยกรองดอกไม้เองบ้าง ใช้ให้ ผู้อื่นร้อยกรองบ้าง ทำมาลัยต่อก้านเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำมาลัยเรียงก้านเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้ช่อเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้ พุ่มเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้เทริดเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้ พวงเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้แผงสำหรับประดับอกเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่น ทำบ้าง ภิกษุพวกนั้นนำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งมาลัยต่อก้าน นำไปเอง บ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งมาลัยเรียงก้าน นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้ช่อ นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พุ่ม นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้เทริด นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พวง นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้แผงสำหรับประดับอก เพื่อกุลสตรี เพื่อกุลธิดา เพื่อกุมารีแห่งตระกูล เพื่อสะใภ้แห่งตระกูล เพื่อกุลทาสี ภิกษุ พวกนั้นฉันอาหารในภาชนะอันเดียวกันบ้าง

ดื่มน้ำในขันใบเดียวกันบ้าง นั่งบน อาสนะอันเดียวกันบ้าง นอนบนเตียงอันเดียวกันบ้าง นอนร่วมเครื่องลาดอันเดียว กันบ้าง นอนคลุมผ้าห่มผืนเดียวกันบ้าง นอนร่วมเครื่องลาดและคลุมผ้าห่มร่วม กันบ้าง กับกุลสตรี กุลธิดา กุมารีแห่งตระกูล สะใภ้แห่งตระกูล กุลทาสี ฉันอาหารในเวลาวิกาลบ้าง ดื่มน้ำเมาบ้าง ทัดทรงดอกไม้ของหอมและเครื่องลูบไล้ บ้าง ฟ้อนรำบ้าง ขับร้องบ้าง ประโคมบ้าง เต้นรำบ้าง ฟ้อนรำกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ขับร้องกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ประโคมกับหญิงฟ้อนรำบ้าง เต้นรำกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ฟ้อนรำกับหญิงขับร้องบ้าง ขับร้องกับหญิงขับร้องบ้าง ประโคมกับหญิงขับร้องบ้าง เต้นรำกับหญิงขับร้องบ้าง ฟ้อนรำกับหญิงประโคมบ้าง ขับร้องกับหญิงประโคมบ้าง ประโคมกับหญิงประโคมบ้าง เต้นรำกับหญิงประโคมบ้าง ฟ้อนรำกับหญิงเต้นรำบ้าง ขับร้องกับหญิงเต้นรำบ้าง ประโคมกับหญิงเต้นรำบ้าง เต้นรำกับหญิงเต้นรำบ้าง เล่นหมากรุกแถวละแปดตาบ้าง เล่นหมากรุกแถวละสิบตาบ้าง เล่นหมากเก็บบ้าง เล่นชิงนางบ้าง เล่นหมากไหวบ้าง เล่นโยนบ่วงบ้าง เล่นไม้หึ่งบ้าง เล่นฟาดให้ เป็นรูปต่างๆ บ้าง เล่นสะกาบ้าง เล่นเป่าใบไม้บ้าง เล่นไถน้อยๆ บ้าง เล่น หกคะเมนบ้าง เล่นไม้กังหันบ้าง เล่นตวงทรายด้วยใบไม้บ้าง เล่นรถน้อยๆ บ้าง เล่นธนูน้อยๆ บ้าง เล่นเขียนทายบ้าง เล่นทายใจบ้าง เล่นเลียนคนพิการบ้าง หัดขี่ช้างบ้าง หัดขี่ม้าบ้าง หัดขี่รถบ้าง หัดยิงธนูบ้าง หัดเพลงอาวุธบ้าง วิ่ง ผลัดช้างบ้าง วิ่งผลัดม้าบ้าง วิ่งผลัดรถบ้าง วิ่งขับกันบ้าง วิ่งเปี้ยวกันบ้าง ผิวปากบ้าง ปรบมือบ้าง ปล้ำกันบ้าง ชกมวยกันบ้าง ปูลาดผ้าสังฆาฏิ ณ กลางสถานเต้นรำแล้ว พูดกับหญิงฟ้อนรำอย่างนี้ว่า น้องหญิงเธอจงฟ้อนรำ ณ ที่นี้ ดังนี้บ้าง ให้การ คำนับบ้าง ประพฤติอนาจารมีอย่างต่างๆ บ้าง ฯ

อุบาสกเล่าเรื่องให้พระฟัง

[๘๕] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งจำพรรษาในแคว้นกาสี เดินทาง ไปพระนครสาวัตถี เพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาค ถึงชนบทกิฏาคีรีแล้ว ครั้นเวลาเช้า ภิกษุนั้นครองอันตรวาสก ถือบาตรจีวร เข้าไปบิณฑบาตยังชนบทกิฏาคีรี มีอาการ เดินไป ถอยกลับ แลเหลียว คู้แขน เหยียดแขน น่าเลื่อมใส มีจักษุทอดลงสมบูรณ์ด้วยอิริยาบถ

คนทั้งหลายเห็นภิกษุรูปนั้น แล้วพูดอย่างนี้ว่า ภิกษุรูปนี้เป็นใคร ดูคล้ายคน ไม่ค่อยมีกำลัง เหมือนคนอ่อนแอ เหมือนคนมีหน้าสยิ้ว ใครเล่าจักถวายบิณฑะ แก่ท่านผู้เข้าไปเที่ยวบิณฑบาตรูปนี้ ส่วนพระผู้เป็นเจ้าเหล่าพระอัสสชิ และพระ ปุนัพพสุกะของพวกเรา เป็นผู้อ่อนโยน พูดจาไพเราะ อ่อนหวาน ยิ้มแย้มก่อน มักพูดว่า มาเถิด มาดีแล้ว มีหน้าไม่สยิ้ว มีหน้าชื่นบาน มักพูดก่อน ใครๆ ก็ ต้องถวายบิณฑะแก่ท่านเล่านั้น

อุบาสกคนหนึ่งได้แลเห็นภิกษุรูปนั้น กำลังเที่ยวบิณฑบาตอยู่ในชนบท กิฏาคีรี ครั้นแล้วจึงเข้าไปหาภิกษุรูปนั้น กราบเรียนถามภิกษุรูปนั้นว่า พระคุณเจ้า ได้บิณฑะบ้างไหม ขอรับ

ภิกษุรูปนั้นตอบว่า ยังไม่ได้บิณฑะเลย จ้ะ

อุบาสกกล่าวอาราธนาว่า นิมนต์ไปเรือนผมเถิด ขอรับ แล้วนำภิกษุรูปนั้น ไปเรือน นิมนต์ให้ฉันแล้วเรียนถามว่า พระคุณเจ้าจักไปที่ไหน ขอรับ

ภิ. อาตมาจักไปพระนครสาวัตถี เพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาค

อุ. ถ้าเช่นนั้น ขอพระคุณเจ้า จงกราบถวายบังคมพระบาทยุคลของ พระผู้มีพระภาคด้วยเศียรเกล้า และขอจงกราบทูลตามถ้อยคำของผมอย่างนี้ว่า พระพุทธเจ้าข้า วัดในชนบทกิฏาคีรีโทรมภิกษุพวกอัสสชิและปุนัพพสุกะ เป็นเจ้าถิ่นในชนบทกิฏาคีรี เป็นภิกษุอลัชชี เลวทราม พวกเธอประพฤติอนาจาร เห็นปานดังนี้ คือ ปลูกต้นไม้ดอกเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นปลูกบ้าง รดน้ำเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นรดบ้าง เก็บดอกไม้เองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นเก็บบ้าง ร้อยกรองดอกไม้เองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นร้อยกรองบ้าง ทำมาลัยต่อก้านเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำมาลัยเรียง ก้านเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้ช่อเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้ พุ่มเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้เทริดเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำ ดอกไม้พวงเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ทำดอกไม้แผงสำหรับประดับอกเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ภิกษุพวกนั้นนำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งมาลัยต่อก้าน นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งมาลัยเรียงก้าน นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่น นำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้ช่อ นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พุ่ม นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้เทริด นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่น นำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พวง นำไปเองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้แผงสำหรับประดับอก เพื่อกุลสตรี เพื่อกุลธิดา เพื่อกุมารีแห่งตระกูล เพื่อสะใภ้ แห่งตระกูล เพื่อกุลทาสี ภิกษุพวกนั้นฉันอาหารในภาชนะอันเดียวกันบ้าง ดื่มน้ำ ในขันใบเดียวกันบ้าง นั่งบนอาสนะอันเดียวกันบ้าง นอนบนเตียงอันเดียวกันบ้าง นอนร่วมเครื่องลาดอันเดียวกันบ้าง นอนคลุมผ้าห่มผืนเดียวกันบ้าง นอนร่วม เครื่องลาดและคลุมผ้าห่มร่วมกันบ้าง กับกุลสตรี กุลธิดา กุมารีแห่งตระกูล สะใภ้แห่งตระกูล กุลทาสี ฉันอาหารในเวลาวิกาลบ้าง ดื่มน้ำเมาบ้าง ทัดทรงดอกไม้ของหอมและเครื่องลูบไล้บ้าง ฟ้อนรำบ้าง ขับร้องบ้าง ประโคมบ้าง เต้นรำบ้าง ฟ้อนรำกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ขับร้องกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ประโคม กับหญิงฟ้อนรำบ้าง เต้นรำกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ฟ้อนรำกับหญิงขับร้องบ้าง ขับร้อง กับหญิงขับร้องบ้าง ประโคมกับหญิงขับร้องบ้าง เต้นรำกับหญิงขับร้องบ้าง ฟ้อนรำ กับหญิงประโคมบ้าง ขับร้องกับหญิงประโคมบ้าง ประโคมกับหญิง

ประโคมบ้าง เต้นรำกับหญิงประโคมบ้าง ฟ้อนรำกับหญิงเต้นรำบ้าง ขับร้องกับหญิงเต้นรำบ้าง ประโคมกับหญิงเต้นรำบ้าง เต้นรำกับหญิงเต้นรำบ้าง เล่นหมากรุกแถวละแปดตา บ้าง เล่นหมากรุกแถวละสิบตาบ้าง เล่นหมากเก็บบ้าง เล่นชิงนางบ้าง เล่น หมากไหวบ้าง เล่นโยนบ่วงบ้าง เล่นไม้หึ่งบ้าง เล่นฟาดให้เป็นรูปต่างๆ บ้าง เล่นสะกาบ้าง เล่นเป่าใบไม้บ้าง เล่นไถน้อยๆ บ้าง เล่นหกคะเมนบ้าง เล่น ไม้กังหันบ้าง เล่นตวงทรายด้วยใบไม้บ้าง เล่นรถน้อยๆ บ้าง เล่นธนูน้อยๆ บ้าง เล่นเขียนทายบ้าง เล่นทายใจบ้าง เล่นเลียนคนพิการบ้าง หัดขี่ช้างบ้าง หัด ขี่ม้าบ้าง หัดขี่รถบ้าง หัดยิงธนูบ้าง หัดเพลงอาวุธบ้าง วิ่งผลัดช้างบ้าง วิ่งผลัด ม้าบ้าง วิ่งผลัดรถบ้าง วิ่งขับกันบ้าง วิ่งเปี้ยวกันบ้าง ผิวปากบ้าง ปรบมือบ้าง ปล้ำกันบ้าง ชกมวยกันบ้าง ปูลาดผ้าสังฆาฏิ ณ กลางสถานเต้นรำ แล้วพูดกับ หญิงฟ้อนรำอย่างนี้ว่า น้องหญิง เธอจงฟ้อนรำ ณ ที่นี้ ดังนี้บ้าง ให้การคำนับบ้าง ประพฤติอนาจารมีอย่างต่างๆ บ้าง เมื่อก่อนชาวบ้านยังมีศรัทธาเลื่อมใส แต่เดี๋ยวนี้ เขาไม่ศรัทธาไม่เลื่อมใสแล้ว แม้ทานประจำของสงฆ์ก่อนๆ บัดนี้ทายกทายิกา ได้ตัดขาดแล้ว ภิกษุมีศีลเป็นที่รักย่อมหลีกเลี่ยงไป ภิกษุเลวทรามอยู่ครอง พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้าขอประทานพระวโรกาส พระผู้มีพระภาคพึงส่ง ภิกษุทั้งหลายไปสู่ชนบทกิฏาคีรีเถิด เพื่อวัดในชนบทกิฏาคีรีนี้จะพึงตั้งมั่นอยู่

ภิกษุรูปนั้นรับคำของอุบาสกนั้นแล้ว ลุกจากอาสนะหลีกไปโดยทาง พระนครสาวัตถี ถึงพระนครสาวัตถี พระวิหารเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิก คหบดี โดยลำดับ เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาค ถวายบังคมพระผู้มีพระภาคแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ฯ

พุทธประเพณี

[๘๖] ก็การที่พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทั้งหลาย ทรงปราศรัยกับพระ อาคันตุกะทั้งหลาย นั่นเป็นพุทธประเพณี

ทรงปฏิสันถาร

ลำดับนั้นพระผู้มีพระภาคได้ตรัสถามภิกษุรูปนั้นว่า ดูกรภิกษุ ร่างกาย ของเธอยังพอทนได้หรือ ยังพอให้เป็นไปได้หรือ เธอเดินทางมามีความลำบาก น้อยหรือ และเธอมาจากไหน

ภิกษุรูปนั้นกราบทูลว่า ข้าพระพุทธเจ้ายังพอทนได้ พระพุทธเจ้าข้า ยังพอให้เป็นไปได้ พระพุทธเจ้าข้า และข้าพระพุทธเจ้าเดินทางมา มีความ ลำบากเล็กน้อย ข้าพระพุทธเจ้าจำพรรษาในแคว้นกาสีแล้ว เมื่อจะมายังพระนคร สาวัตถี เพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาค ได้ผ่านชนบทกิฏาคีรี พระพุทธเจ้าข้า ครั้น เวลาเช้า ข้าพระพุทธเจ้าครองอันตรวาสก ถือบาตรจีวรเข้าไปบิณฑบาตยังชนบท

กิฏาคีรี อุบาสกคนหนึ่ง ได้แลเห็นข้าพระพุทธเจ้ากำลังเที่ยวบิณฑบาตอยู่ใน ชนบทกิฏาคีรี ครั้นแล้วได้เข้าไปหาข้าพระพุทธเจ้า กราบไหว้ข้าพระพุทธเจ้าแล้ว ถามว่า ท่านได้บิณฑะบ้างไหม ขอรับ ข้าพระพุทธเจ้าตอบว่า ยังไม่ได้บิณฑะ เลยจ้ะ เขาพูดว่า นิมนต์ไปเรือนผมเถิด ขอรับ แล้วนำข้าพระพุทธเจ้าไปเรือน ให้ฉันแล้วถามว่า พระคุณเจ้าจักไปที่ไหน ขอรับ ข้าพระพุทธเจ้าตอบว่า จัก ไปพระนครสาวัตถี เพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาคจ้ะ เขาพูดว่า ท่านขอรับ ถ้าเช่นนั้น ขอท่านจงกราบถวายบังคมพระบาทยุคลของพระผู้มีพระภาค ด้วยเศียรเกล้า และ ขอจงกราบทูลตามถ้อยคำของกระผมอย่างนี้ว่า พระพุทธเจ้าข้า วัดในชนบทกิฏาคีรี โทรม ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะเป็นเจ้าถิ่นในชนบทกิฏาคีรี เป็น ภิกษุอลัชชี เลวทราม พวกเธอประพฤติอนาจารเห็นปานนี้ คือ ปลูกต้นไม้ดอก เองบ้าง ใช้ให้ผู้อื่นปลูกบ้าง ... ประพฤติอนาจารมีอย่างต่างๆ บ้าง เมื่อก่อน ชาวบ้านยังมีศรัทธาเลื่อมใส แต่เดี๋ยวนี้เขาไม่ศรัทธาไม่เลื่อมใสแล้ว แม้ทาน ประจำของสงฆ์ก่อนๆ บัดนี้ทายกทายิกาได้ตัดขาดแล้ว ภิกษุมีศีลเป็นที่รัก ย่อมหลีกเลี่ยงไป ภิกษุเลวทรามอยู่ครอง พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้าขอ ประทานพระวโรกาส พระองค์ควรส่งภิกษุทั้งหลายไปสู่ชนบทกิฏาคีรี เพื่อวัด ในชนบทกิฏาคีรีนี้ จะพึงตั้งมั่นอยู่ ดังนี้ ข้าพระพุทธเจ้ามาจากชนบทกิฏาคีรีนั้น พระพุทธเจ้าข้า ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๘๗] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ ในเพราะเหตุ เป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุพวกอัสสชิและปุนัพพสุกะ เป็นเจ้าถิ่นในชนบทกิฏาคีรี เป็น ภิกษุอลัชชี เลวทราม พวกเธอประพฤติอนาจารเห็นปานดังนี้ คือ ปลูกต้นไม้ดอก เองบ้าง ใช้ผู้อื่นปลูกบ้าง ... ประพฤติอนาจารมีอย่างต่างๆ บ้าง เมื่อก่อนชาว บ้านยังมีศรัทธาเลื่อมใส แต่เดี๋ยวนี้เขาไม่ศรัทธาไม่เลื่อมใสแล้ว แม้ทานประจำของสงฆ์ก่อนๆ บัดนี้ทายกทายิกาได้ตัดขาดแล้ว ภิกษุมีศีลเป็นที่รักย่อมหลีก เลี่ยงไป ภิกษุเลวทรามอยู่ครอง ดังนี้ จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของ โมฆบุรุษเหล่านั้นนั่น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไฉน ภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้นจึงได้ประพฤติอนาจาร เห็นปานดังนี้ คือ ได้ปลูกต้นไม้ดอกเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นปลูกบ้าง ได้รดน้ำ เองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นรดบ้าง ได้เก็บดอกไม้เองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นเก็บบ้าง ได้ ร้อยกรองดอกไม้เองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นร้อยกรองบ้าง ได้ทำมาลัยต่อก้านเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ได้ทำมาลัยเรียงก้านเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ได้ทำ ดอกไม้ช่อเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ได้ทำดอกไม้พุ่มเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่น ทำบ้าง ได้ทำดอกไม้เทริดเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ได้ทำดอกไม้พวงเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นทำบ้าง ได้ทำดอกไม้แผงสำหรับประดับอกเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่น ทำบ้าง พวกเธอได้นำไปเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งมาลัยต่อก้าน ได้นำ ไปเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งมาลัยเรียงก้าน ได้นำไปเองบ้าง ได้ใช้ให้ ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้ช่อ ได้นำไปเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พุ่ม ได้นำไปเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้เทริด ได้นำไปเองบ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้พวง ได้นำไปเอง บ้าง ได้ใช้ให้ผู้อื่นนำไปบ้าง ซึ่งดอกไม้แผงสำหรับประดับอก เพื่อกุลสตรี เพื่อกุลธิดา เพื่อกุมารีแห่งตระกูล เพื่อสะใภ้แห่งตระกูล เพื่อกุลทาสี พวก เธอได้ฉันอาหารในภาชนะอันเดียวกันบ้าง ได้ดื่มน้ำในขันใบเดียวกันบ้าง ได้นั่ง บนอาสนะอันเดียวกันบ้าง ได้นอนบนเตียงอันเดียวกันบ้าง ได้นอนร่วมเครื่องลาด อันเดียวกันบ้าง ได้นอนคลุมผ้าห่มผืนเดียวกันบ้าง ได้นอนร่วมเครื่องลาดและ คลุมผ้าห่มร่วมกันบ้างกับกุลสตรี กุลธิดา กุมารีแห่งตระกูล สะใภ้แห่งตระกูล กุลทาสี ได้ฉันอาหารในเวลาวิกาลบ้าง ได้ดื่มน้ำเมาบ้าง ได้ทัดทรงดอกไม้ของหอม และเครื่องลูบไล้บ้าง ได้ฟ้อนรำบ้าง ได้ขับร้องบ้าง ได้ประโคมบ้าง ได้เต้นรำบ้าง ได้ฟ้อนรำกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ได้ขับร้องกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ได้ประโคมกับหญิงฟ้อน รำบ้าง ได้เต้นรำกับหญิงฟ้อนรำบ้าง ได้ฟ้อนรำกับหญิงขับร้องบ้าง ได้ขับร้องกับหญิง ขับร้องบ้าง ได้ประโคมกับหญิงขับร้องบ้าง ได้เต้นรำกับหญิงขับร้องบ้าง ได้ ฟ้อนรำกับหญิงประโคมบ้าง ได้ขับร้องกับหญิงประโคมบ้าง ได้ประโคมกับหญิง ประโคมบ้าง ได้เต้นรำกับหญิงประโคมบ้าง ได้ฟ้อนรำกับหญิงเต้นรำบ้าง ได้ขับ ร้องกับหญิงเต้นรำบ้าง ได้ประโคมกับหญิงเต้นรำบ้าง ได้เต้นรำกับหญิงเต้นรำบ้าง ได้เล่นหมากรุกแถวละแปดตาบ้าง ได้เล่นหมากรุกแถวละสิบตาบ้าง ได้เล่น หมากเก็บบ้าง ได้เล่นชิงนางบ้าง ได้เล่นหมากไหวบ้าง ได้เล่นโยนห่วงบ้าง ได้เล่นไม้หึ่งบ้าง ได้เล่นฟาดให้เป็นรูปต่างๆ บ้าง ได้เล่นสะกาบ้าง ได้เล่น เป่าใบไม้บ้าง ได้เล่นไถน้อยๆ บ้าง ได้เล่นหกคะเมนบ้าง ได้เล่นไม้กังหันบ้าง ได้เล่นตวงทรายด้วยใบไม้บ้าง ได้เล่นรถน้อยๆ บ้าง ได้เล่นธนูน้อยๆ บ้าง ได้เล่นเขียนทายบ้าง ได้เล่นทายใจบ้าง ได้เล่นเลียนคนพิการบ้าง ได้หัดขี่ช้าง บ้าง ได้หัด

ขี่ม้าบ้าง ได้หัดขี่รถบ้าง ได้หัดยิงธนูบ้าง ได้หัดเพลงอาวุธบ้าง ได้วิ่งผลัดช้างบ้าง ได้วิ่งผลัดม้าบ้าง ได้วิ่งผลัดรถบ้าง ได้วิ่งขับกันบ้าง ได้วิ่ง เปี้ยวกันบ้าง ได้ผิวปากบ้าง ได้ปรบมือบ้าง ได้ปล้ำกันบ้าง ได้ชกมวยกันบ้าง ปูลาดผ้าสังฆาฏิ ณ กลางสถานที่เต้นรำแล้ว ได้พูดกับหญิงฟ้อนรำอย่างนี้ว่า น้องหญิง เธอจงฟ้อนรำ ณ ที่นี้ ดังนี้บ้าง ได้ให้การคำนับบ้าง ได้ประพฤติ อนาจารมีอย่างต่างๆ บ้าง เมื่อก่อนชาวบ้านยังมีศรัทธาเลื่อมใส แต่เดี๋ยวนี้เขา ไม่ศรัทธาไม่เลื่อมใสแล้ว แม้ทานประจำของสงฆ์ก่อนๆ บัดนี้ทายกทายิกาได้ ตัดขาดแล้ว ภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รักย่อมหลีกเลี่ยงไป ภิกษุเลวทรามอยู่ครองเล่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของโมฆบุรุษเหล่านั้นนั่น ไม่เป็นไปเพื่อ ความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้ว ทรงทำธรรมีกถา รับสั่ง กะพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะว่า ไปเถิด สารีบุตรและโมคคัลลานะ พวกเธอ ไปถึงชนบทกิฏาคีรีแล้วจงทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกอัสสชิ และปุนัพพสุกะ จากชนบทกิฏาคีรี เพราะภิกษุพวกนั้นเป็นสัทธิวิหาริกของพวกเธอ

พระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะกราบทูลถามว่า พวกข้าพระพุทธเจ้า จะทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะจากชนบทกิฏาคีรี ได้ด้วยวิธีไร เพราะภิกษุพวกนั้นดุร้าย หยาบคาย พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรสารีบุตรและโมคคัลลานะ ถ้าเช่นนั้นพวกเธอจงไปพร้อมด้วยภิกษุหลายๆ รูป

พระสารีบุตร และพระโมคคัลลานะกราบทูลรับสนองพระผู้มีพระภาคว่า อย่างนั้น พระพุทธเจ้าข้า ฯ

### วิธีทำปัพพาชนียกรรม

[๘๘] พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลปัพพาชนียกรรม พึงทำอย่างนี้ คือ พึงโจทภิกษุพวกอัสสชิและปุนัพพสุกะก่อน ครั้นแล้วพึงให้ พวกเธอให้การ แล้วพึงปรับอาบัติ ครั้นแล้ว ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึง ประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

### กรรมวาจาทำปัพพาชนียกรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระอัสสชิและ พระปุนัพพสุกะเหล่านี้ เป็นผู้ประทุษร้ายสกุล มีความประพฤติเลว ทราม ความประพฤติเลวทรามของภิกษุเหล่านี้ เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย และสกุลทั้งหลายถูกภิกษุเหล่านี้ประทุษร้ายแล้ว เขา

ได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่ แล้ว สงฆ์พึงทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพ- พสุกะจากชนบทกิฏาคีรีว่า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ ไม่พึงอยู่ในชนบทกิฏาคีรี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระอัสสชิและ พระปุนัพพสุกะเหล่านี้เป็นผู้ประทุษร้ายสกุล มีความประพฤติเลว ทราม ความประพฤติเลวทรามของภิกษุเหล่านี้ เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย และสกุลทั้งหลายถูกภิกษุเหล่านี้ประทุษร้ายแล้ว เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย สงฆ์ทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุ พวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะจากชนบทกิฏาคีรีว่า ภิกษุพวกพระ อัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่พึงอยู่ในชนบทกิฏาคีรี การทำปัพพา- ชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะจากชนบทกิฏาคีรี ว่า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่พึงอยู่ในชนบทกิฏาคีรี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่าน ผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะเหล่านี้เป็นผู้ประทุษ ร้ายสกุล มีความประพฤติเลวทราม ความประพฤติเลวทรามของภิกษุ เหล่านี้ เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย และสกุลทั้งหลายถูกภิกษุ เหล่านี้ประทุษร้ายแล้ว เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย สงฆ์ทำ ปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ จากชนบท กิฏาคีรีว่า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ ไม่พึงอยู่ในชนบท กิฏาคีรี การทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพ- พสุกะจากชนบทคีรีว่า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่พึงอยู่ในชนบทกิฏาคีรี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะเหล่านี้ เป็นผู้ ประทุษร้ายสกุล มีความประพฤติเลวทราม ความเลวทรามของภิกษุ เหล่านี้ เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย และสกุลทั้งหลายถูก ภิกษุเหล่านี้ประทุษร้ายแล้ว เขาได้เห็นอยู่ด้วย เขาได้ยินอยู่ด้วย สงฆ์ทำปัพพาชนียกรรมแก่พวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ จาก ชนบทกิฏาคีรีว่า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่พึงอยู่ใน ชนบทกิฏาคีรี การทำปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระ ปุนัพพสุกะจากชนบทกิฏาคีรีว่า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ ไม่พึงอยู่ในชนบทกิฏาคีรี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ปัพพาชนียกรรม สงฆ์ทำแล้วแก่ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะ จากชนบทกิฏาคีรีว่า ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะไม่พึงอยู่ในชนบทกิฏาคีรี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้า ทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๘๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็น กรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ไม่ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็น กรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๒

[๙๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่น อีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะ ไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติมิใช่เป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติที่แสดง แล้ว ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๓

[๙๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจท ก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๔

[๙๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้ อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๕

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี

หมวดที่ ๖

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี

หมวดที่ ๗

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี

หมวดที่ ๘

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติมิใช่เป็น เทสนาคามินี ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี

หมวดที่ ๙

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี

หมวดที่ ๑๐

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี

หมวดที่ ๑๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ให้จำเลยให้การ ก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี

หมวดที่ ๑๒

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรม ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัยและระงับแล้วไม่ดี ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด จบ

---

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๘๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็น กรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ สอบถามก่อนแล้ว ทำ ๑ ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๒

[๙๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำ เพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติยังไม่ได้แสดง ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๓

[๙๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่น อีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ให้ จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๔

[๙๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่น อีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ ทำโดย ธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๕

[๙๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๖

[๙๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๗

[๙๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๘

[๑๐๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติเป็น เทสนาคามินี ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๙

[๑๐๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติยังไม่ได้แสดง ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๑๐๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๑๐๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๑๐๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัพพาชนียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด จบ

---

ข้อที่สงฆ์จำนง ๑๔ หมวด

หมวดที่ ๑

[๑๐๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ คือ เป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร ๑ อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๐๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์ จำนงจะพึงลง

ปัพพาชนียกรรมก็ได้ คือ เป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ เป็นผู้มี อาจารวิบัติ ในอัธยาจาร ๑ เป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลง ปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๐๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์ จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ คือ กล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ กล่าวติเตียน พระธรรม ๑ กล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึง ลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๔

[๑๐๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ คือ เล่นคะนองกาย ๑ เล่นคะนองวาจา ๑ เล่นคะนองกายและวาจา ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๕

[๑๐๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ คือ ประพฤติอนาจารทางกาย ๑ ประพฤติ อนาจารทางวาจา ๑ ประพฤติอนาจารทางกายและวาจา ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๖

[๑๑๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ คือ บังอาจลบล้างพระบัญญัติทางกาย ๑ บังอาจลบล้างพระบัญญัติทางวาจา ๑ บังอาจลบล้างพระบัญญัติทางกายและวาจา ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๗

[๑๑๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ คือ ประกอบมิจฉาชีพทางกาย ๑ ประกอบ มิจฉาชีพทางวาจา ๑ ประกอบมิจฉาชีพทางกายและวาจา ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึง ลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๘

[๑๑๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมแก่ ภิกษุ ๓ รูป คือ รูปหนึ่งเป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ก่อความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ รูปหนึ่งเป็นพาล ไม่ฉลาด มีวิบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร ๑ รูปหนึ่งอยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่ สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุ ๓ รูปนี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลง ปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๙

[๑๑๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมแก่ ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีกก็ได้ คือ รูปหนึ่งเป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ รูปหนึ่งเป็น ผู้มีอาจารวิบัติ ในอัธยาจาร ๑ รูปหนึ่งเป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุ ๓ รูปนี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๑๑๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมแก่ ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีกก็ได้ คือ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ รูปหนึ่งกล่าว ติเตียนพระธรรม ๑ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุ ๓ รูปนี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนีย กรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๑๑๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมแก่ ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีกก็ได้ คือ รูปหนึ่งเล่นคะนองกาย ๑ รูปหนึ่งเล่นคะนองวาจา ๑ รูปหนึ่งเล่นคะนองกายและวาจา ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุ ๓ รูปนี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๑๑๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีกก็ได้ คือ รูปหนึ่งประพฤติอนาจารทางกาย ๑ รูปหนึ่ง ประพฤติอนาจารทางวาจา ๑ รูปหนึ่งประพฤติอนาจารทางกายและวาจา ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุ ๓ รูปนี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนีย กรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๑๓

[๑๑๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีกก็ได้ คือ รูปหนึ่งบังอาจลบล้างพระบัญญัติทางกาย ๑ รูปหนึ่ง บังอาจลบล้างพระบัญญัติทางวาจา ๑ รูปหนึ่งบังอาจลบล้างพระบัญญัติทางกายและ วาจา ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุ ๓ รูปนี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

หมวดที่ ๑๔

[๑๑๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูปแม้อื่นอีกก็ได้ คือ รูปหนึ่งประกอบมิจฉาชีพทางกาย ๑ รูปหนึ่ง ประกอบมิจฉาชีพทางวาจา ๑ รูปหนึ่งประกอบมิจฉาชีพทางกายและวาจา ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุ ๓ รูปนี้แล เมื่อสงฆ์จำนงจะพึงลงปัพพาชนียกรรมก็ได้ ฯ

ข้อที่สงฆ์จำนง ๑๔ หมวด จบ

---

วัตร ๑๘ ข้อในปัพพาชนียกรรม

[๑๑๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุที่ถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมแล้ว ต้องประพฤติโดยชอบ

วิธีประพฤติโดยชอบในปัพพาชนียกรรมนั้น ดังต่อไปนี้:-

๑. ไม่พึงให้อุปสมบท

๒. ไม่พึงให้นิสัย

๓. ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

๖. ถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมเพราะอาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

๗. ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๘. ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๙. ไม่พึงติกรรม

๑๐. ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

๑๑. ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๒. ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๓. ไม่พึงทำการไต่สวน

๑๔. ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๑๕. ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๑๖. ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

๑๗. ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

๑๘. ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

วัตร ๑๘ ข้อ ในปัพพาชนียกรรม จบ

---

ภิกษุสงฆ์เดินทางไปลงโทษ

[๑๒๐] ครั้งนั้น ภิกษุสงฆ์มีพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะเป็นประมุขได้ไปสู่ชนบทกิฏาคีรี แล้วลงปัพพาชนียกรรมแก่พวกภิกษุอัสสชิและ ปุนัพพสุกะ จากชนบทกิฏาคีรีว่า พวกภิกษุอัสสชิและปุนัพพสุกะไม่พึงอยู่ใน ชนบทกิฏาคีรี

พวกภิกษุอัสสชิและปุนัพพสุกะเหล่านั้น ถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมแล้ว ไม่ประพฤติโดยชอบ ไม่หายเย่อหยิ่ง ไม่ประพฤติแก้ตัว ไม่ขอขมาภิกษุทั้งหลาย ยังด่า ยังบริภาษการกสงฆ์ ยังใส่ความว่า ลำเอียงเพราะความพอใจ ลำเอียงเพราะ ความขัดเคือง ลำเอียงเพราะความหลง ลำเอียงเพราะความกลัว หลีกไปเสียก็มี สึกเสียก็มี

บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างพากันเพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนพวกภิกษุอัสสชิและปุนัพพสุกะ ถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมแล้ว จึงได้ไม่ ประพฤติโดยชอบ ไม่หายเย่อหยิ่ง ไม่ประพฤติแก้ตัว ไม่ขอขมาภิกษุทั้งหลาย ยังด่า ยังบริภาษการกสงฆ์ ยังใส่ความว่า ลำเอียง

เพราะความพอใจ ลำเอียงเพราะ ความขัดเคือง ลำเอียงเพราะความหลง ลำเอียงเพราะความกลัว หลีกไปเสียก็มี สึกเสียก็มีเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๑๒๑] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ ในเพราะ เหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่าพวกภิกษุอัสสชิและปุนัพพสุกะถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมแล้ว ไม่ประพฤติโดยชอบ ไม่หายเย่อหยิ่ง ไม่ประพฤติแก้ตัว ไม่ขอขมา ภิกษุทั้งหลาย ยังด่า ยังบริภาษการกสงฆ์ ยังใส่ความว่า ลำเอียงเพราะความพอใจ ลำเอียงเพราะความขัดเคือง ลำเอียงเพราะความหลง ลำเอียงเพราะความกลัว หลีกไปเสียก็มี สึกเสียก็มี จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้นนั่น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ไฉนภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้น ถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมแล้ว จึงได้ไม่ ประพฤติโดยชอบ ไม่หายเย่อหยิ่ง ไม่ประพฤติแก้ตัว ไม่ขอขมาภิกษุทั้งหลาย ยังด่า ยังบริภาษการกสงฆ์ ยังใส่ความว่า ลำเอียงเพราะความพอใจ ลำเอียงเพราะ ความขัดเคือง ลำเอียงเพราะความหลง ลำเอียงเพราะความกลัว หลีกไปเสียก็มี สึกเสียก็มีเล่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษเหล่านั้นนั่น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถา รับสั่งกะ ภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงระงับปัพพาชนียกรรม ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

หมวดที่ ๑

[๑๒๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ

๑. ให้อุปสมบท

๒. ให้นิสัย

๓. ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ยังสั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับปัพพาชนียกรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๒๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ

๑. ถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมเพราะอาบัติใด ต้องอาบัตินั้น

๒. ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ติกรรม

๕. ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับปัพพาชนียกรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๒๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ คือ

๑. ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ทำการไต่สวน

๔. เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. โจทภิกษุอื่น

๗. ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับปัพพาชนียกรรม ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ในปัพพาชนียกรรมจบ

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

[๑๒๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ

๑. ไม่ให้อุปสมบท

๒. ไม่ให้นิสัย

๓. ไม่ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่สั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับปัพพาชนียกรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๒๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ

๑. ถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมเพราะอาบัติใด ไม่ต้องอาบัตินั้น

๒. ไม่ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ไม่ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ไม่ติกรรม

๕. ไม่ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับปัพพาชนียกรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๒๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ คือ

๑. ไม่ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ทำการไต่สวน

๔. ไม่เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ไม่ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. ไม่โจทภิกษุอื่น

๗. ไม่ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ไม่ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์พึงระงับปัพพาชนียกรรม ฯ

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ในปัพพาชนียกรรม จบ

---

วิธีระงับปัพพาชนียกรรม

[๑๒๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงระงับปัพพาชนียกรรมอย่างนี้ คือ ภิกษุที่ถูกลงปัพพาชนียกรรมนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่าไหว้เท้าภิกษุทั้งหลายผู้แก่พรรษากว่า แล้วนั่งกระโหย่งประคองอัญชลี กล่าวคำขอระงับกรรมนั้นอย่างนี้ ว่าดังนี้:-

คำขอระงับปัพพาชนียกรรม

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบหายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ข้าพเจ้าขอระงับปัพพาชนียกรรม

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติ จตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาระงับปัพพาชนียกรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ถูกสงฆ์ ลงปัพพาชนียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติ แก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับปัพพาชนียกรรม ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงระงับปัพพาชนียกรรม แก่ภิกษุมีชื่อนี้ นี่เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุชื่อนี้รูปนี้ ถูกสงฆ์ลง ปัพพาชนียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ ตัวได้ บัดนี้ขอระงับปัพพาชนียกรรม สงฆ์ระงับปัพพาชนียกรรม แก่ ภิกษุมีชื่อนี้ การระงับปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ถูกสงฆ์ลงปัพพาชนียกรรมแล้ว ประพฤติ โดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ขอระงับปัพพาชนีย- กรรม สงฆ์ระงับปัพพาชนียกรรมแก่ภิกษุมีชื่อนี้ การระงับปัพพาชนีย-กรรมแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ปัพพาชนียกรรมอันสงฆ์ระงับแล้วแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

ปัพพาชนียกรรม ที่ ๓ จบ

---

ปฏิสารณียกรรม ที่ ๔

เรื่องพระสุธรรม

[๑๒๙] ก็โดยสมัยนั้นแล ท่านพระสุธรรมเป็นเจ้าอาวาส เป็นช่างก่อสร้าง รับภัตรประจำของจิตตะคหบดี ในเมืองมัจฉิกาสณฑ์ ในคราวที่จิตตะคหบดีประสงค์จะนิมนต์สงฆ์ คณะ หรือบุคคล จะไม่บอกท่านพระสุธรรมก่อน นิมนต์สงฆ์ คณะ หรือบุคคล ไม่เคยมี

สมัยต่อมา พระเถระหลายรูปด้วยกัน คือ ท่านพระสารีบุตร ท่านพระมหาโมคคัลลานะ ท่านพระมหากัจจานะ ท่านพระมหาโกฏฐิกะ ท่านพระมหากัปปินะ ท่านพระมหาจุนทะ ท่านพระอนุรุทธะ ท่านพระเรวตะ ท่านพระ อุบาลี ท่านพระอานนท์ และท่านพระราหุล ได้เที่ยวจาริกไปในแคว้นกาสี เดินทางไปถึงเมืองมัจฉิกาสณฑ์ ฯ

จิตตะคหบดีต้อนรับพระอาคันตุกะ

[๑๓๐] จิตตะคหบดีได้ทราบข่าวแน่ถนัดว่า พระเถระหลายรูปมาถึงเมืองมัจฉิกาสณฑ์แล้วโดยลำดับ จึงเข้าไปในสำนักของพระเถระ ครั้นแล้วจึงอภิวาท พระเถระทั้งหลายแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ท่านพระสารีบุตรได้ชี้แจงให้ จิตตะคหบดีผู้นั่งเรียบร้อยแล้ว ให้เห็นแจ้ง สมาทาน อาจหาญ ร่าเริง ด้วย ธรรมีกถา ครั้นจิตตะคหบดีอันท่านพระสารีบุตรชี้แจง ให้เห็นแจ้ง สมาทาน อาจหาญ ร่าเริง ด้วยธรรมีกถาแล้ว ได้กล่าวคำอาราธนานี้แก่พระเถระทั้งหลาย ว่า ขอพระเถระทั้งหลายจงกรุณารับอาคันตุกะภัตรของข้าพเจ้า เพื่อเจริญบุญกุศล และปีติปราโมทย์ในวันพรุ่งนี้ด้วยเถิด เจ้าข้า พระเถระทั้งนั้นรับอาราธนาด้วยอาการ ดุษณีภาพ ฯ

[๑๓๑] ครั้นจิตตะคหบดี ทราบการรับอาราธนาของพระเถระทั้งหลายแล้ว ลุกจากที่นั่ง ไหว้พระเถระทั้งหลาย ทำประทักษิณแล้วเข้าไปหาท่านพระสุธรรมถึงสำนัก นมัสการแล้วได้ยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วได้กราบเรียนอาราธนาท่านพระสุธรรม ดังนี้ว่า ขอพระคุณเจ้าสุธรรม จงกรุณารับภัตตาหารของข้าพเจ้า เพื่อเจริญบุญกุศลปีติและปราโมทย์ในวันพรุ่งนี้ พร้อมกับ พระเถระทั้งหลายด้วยเถิด เจ้าข้า

ที่นั้น ท่านพระสุธรรมคิดว่า ครั้งก่อนๆ จิตตะคหบดีนี้ประสงค์จะนิมนต์สงฆ์ คณะ หรือบุคคล คราวใด จะไม่บอกเราก่อนแล้วนิมนต์สงฆ์ คณะ หรือ บุคคลไม่เคยมี แต่เดี๋ยวนี้ เขาไม่บอกเราก่อน แล้วนิมนต์พระเถระทั้งหลาย เดี๋ยวนี้จิตตะคหบดีนี้ ลบหลู่เมินเฉย ไม่ยินดีในเราเสียแล้ว จึงได้กล่าวคำนี้แก่ จิตตะคหบดีว่า อย่าเลย คหบดี อาตมาไม่รับนิมนต์

จิตตะคหบดี ได้กราบเรียนอาราธนาท่านพระสุธรรมเป็นคำรบสองว่า ขอพระคุณเจ้าสุธรรม จงกรุณารับภัตตาหารของข้าพเจ้า เพื่อเจริญบุญกุศลปีติและ ปราโมทย์ในวันพรุ่งนี้ พร้อมกับพระเถระทั้งหลายด้วยเถิด เจ้าข้า

ท่านพระสุธรรมตอบว่า อย่าเลย คหบดี อาตมาไม่รับนิมนต์

จิตตะคหบดี ได้กราบเรียนอาราธนาท่านพระสุธรรมเป็นคำรบสามว่า ขอ พระคุณเจ้าสุธรรม จงกรุณารับภัตตาหารของข้าพเจ้า เพื่อเจริญบุญกุศลปีติและ ปราโมทย์ในวันพรุ่งนี้ พร้อมกับพระเถระทั้งหลายด้วยเถิด เจ้าข้า

ท่านพระสุธรรมตอบว่า อย่าเลย คหบดี อาตมาไม่รับนิมนต์

ทีนั้น จิตตะคหบดีคิดว่า จักทำอะไรแก่เรา เมื่อพระคุณเจ้าสุธรรมรับ นิมนต์ หรือไม่รับนิมนต์ แล้วไหว้ท่านพระสุธรรมทำประทักษิณกลับไป ฯ

### วิวาทกับคหบดี

[๑๓๒] ครั้งนั้น จิตตะคหบดีสั่งให้ตกแต่งขาทนียโภชนียาหารอันประณีตถวายพระเถระทั้งหลายโดยผ่านราตรีนั้น จึงท่านพระสุธรรมคิดว่า ถ้ากระไร เรา พึงตรวจดูขาทนียโภชนียาหารที่จิตตะคหบดีตกแต่งถวายพระเถระทั้งหลาย ครั้นถึง เวลาเช้า นุ่งอันตรวาสกแล้ว ถือบาตรจีวรเข้าไปสู่นิเวศน์ของจิตตะคหบดี แล้ว นั่งบนอาสนะที่เขาจัดถวาย

ทีนั้น จิตตะคหบดีเข้าไปหาท่านพระสุธรรม นมัสการแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

ท่านพระสุธรรมได้กล่าวคำนี้แก่จิตตะคหบดี ผู้นั่งเรียบร้อยแล้วว่า ท่านคหบดี ขาทนียโภชนียาหารนี้ ท่านตกแต่งไว้มากนัก แต่ของสิ่งหนึ่ง ที่เขาเรียกว่า ขนมแดกงา ไม่มีในจำนวนนี้

จิตตะคหบดีกล่าวความตำหนิว่า ท่านเจ้าข้า เมื่อพระพุทธพจน์มากมายมี อยู่ แต่พระคุณเจ้าสุธรรมมากล่าวว่า ขนมแดกงา ซึ่งเป็นคำเล็กน้อย

ท่านเจ้าข้า เรื่องเคยมีมาแล้ว พ่อค้าชาวทักษิณาบถ ได้ไปสู่ชนบทแถบ ตะวันออก พวกเขานำแม่ไก่มาแต่ที่นั้น ต่อมาแม่ไก่นั้นสมสู่อยู่ด้วยพ่อกาก็ออก ลูกมา คราวใดลูกไก่นั้นปรารถนาจะร้องอย่างกา คราวนั้นย่อมร้องเสียงการะคนไก่ คราวใดปรารถนาจะขันอย่างไก่ คราวนั้นย่อมขันเสียงไก่ระคนกา ฉันใด เมื่อ พระพุทธพจน์มากมายมีอยู่ พระคุณเจ้าสุธรรมมากล่าวว่า ขนมแดกงา ซึ่งเป็น คำเล็กน้อย ก็ฉันนั้นเหมือนกัน

สุ. คหบดี ท่านด่าอาตมา คหบดี ท่านบริภาษอาตมา คหบดี นั่น อาวาสของท่าน อาตมาจักหลีกไปจากอาวาสนั้น

จิ. ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้ามิได้ด่ามิได้บริภาษพระคุณเจ้าสุธรรม ขออาราธนาพระคุณเจ้าสุธรรม จงอยู่ในวิหารอัมพาฏกวัน อันเป็นสถานรื่นรมย์ เขตเมือง มัจฉิกาสณฑ์ ข้าพเจ้าจักทำการขวนขวาย จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และคิลานปัจจัยเภสัชบริขาร แก่พระคุณเจ้าสุธรรม

ท่านพระสุธรรม ได้กล่าวคำนี้แก่จิตตะคหบดีเป็นคำรบสองว่า คหบดีท่านด่าอาตมา คหบดี ท่านบริภาษอาตมา คหบดี นั่นอาวาสของท่าน อาตมาจักหลีกไปจากอาวาสนั้น

จิ. ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้ามิได้ด่า มิได้บริภาษพระคุณเจ้าสุธรรม ขออาราธนาพระคุณเจ้าสุธรรม จงอยู่ในวิหารอัมพาฏกวัน อันเป็นสถานรื่นรมย์ เขตเมืองมัจฉิกาสณฑ์ ข้าพเจ้าจักทำการขวนขวาย จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และคิลานปัจจัยเภสัชบริขาร แก่พระคุณเจ้าสุธรรม

ท่านพระสุธรรม ได้กล่าวคำนี้แก่จิตตะคหบดีเป็นคำรบสามว่า คหบดี ท่านด่าอาตมา คหบดี ท่านบริภาษอาตมา คหบดี นั่นอาวาสของท่าน อาตมาจักหลีกไปจากอาวาสนั้น

จิ. พระคุณเจ้าสุธรรมจักไปที่ไหน เจ้าข้า

สุ. คหบดี อาตมาจักไปพระนครสาวัตถี เพื่อเฝ้าพระผู้มีพระภาค

จิ. ท่านเจ้าข้า ถ้าเช่นนั้น ถ้อยคำอันใดที่พระคุณเจ้าได้กล่าวแล้ว และ ถ้อยคำอันใดที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว ขอท่านจงกราบทูลถ้อยคำอันนั้นทั้งมวลแด่ พระผู้มีพระภาค แต่ข้อที่พระคุณเจ้าสุธรรมจะพึงกลับมาเมืองมัจฉิกาสณฑ์อีกนั้น ไม่อัศจรรย์เลย เจ้าข้า ฯ

พระสุธรรมเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาค

[๑๓๓] ครั้งนั้น ท่านพระสุธรรมเก็บเสนาสนะแล้ว ถือบาตรจีวรเดินไปทางพระนครสาวัตถี ถึงพระนครสาวัตถี พระเชตวันอารามของอนาถ บิณฑิกคหบดี โดยลำดับ เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาค แล้วถวายบังคม นั่ง ณ ที่ควร ส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วกราบทูลถ้อยคำที่ตนกับคหบดีโต้ตอบกัน ให้พระผู้มีพระภาคทรงทราบทุกประการ ฯ

ทรงติเตียน

[๑๓๔] พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรโมฆบุรุษ การกระทำของเธอนั้นไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร มิใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ จิตตะคหบดีผู้มีศรัทธาเลื่อมใสเป็นทายก กัปปิยการก บำรุงสงฆ์ ไฉนเธอจึงได้พูดกด พูดข่ม ด้วยถ้อยคำอันเลวเล่า ดูกรโมฆบุรุษ การกระทำ ของเธอนั่น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะพระภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์ จงทำปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม คือ ให้เธอขอขมาจิตตะคหบดี

วิธีทำปฏิสารณียกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีทำปฏิสารณียกรรมพึงทำอย่างนี้ พึงโจทภิกษุสุธรรมก่อน ครั้นแล้วพึงให้เธอให้การ แล้วพึงปรับอาบัติ ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยบัญญัติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาทำปฏิสารณียกรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุสุธรรมนี้ พูดกด พูดข่ม จิตตะคหบดี ผู้มีศรัทธาเลื่อมใส เป็นทายก กัปปิยการก ผู้บำรุง สงฆ์ ด้วยถ้อยคำอันเลว ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์ พึงทำปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม คือ ให้เธอขอขมาจิตตะคหบดี นี้ เป็นบัญญัติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุสุธรรมนี้ พูดกด พูดข่ม จิตตะคหบดี ผู้มีศรัทธาเลื่อมใส เป็นทายก กัปปิยการก ผู้บำรุง สงฆ์ ด้วยถ้อยคำอันเลว สงฆ์ทำปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม คือ ให้เธอขอขมาจิตตะคหบดี การทำปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม

คือ ให้เธอขอขมาจิตตะคหบดี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุสุธรรมนี้ พูดกด พูดข่ม จิตตะคหบดี ผู้มีศรัทธาเลื่อมใส เป็นทายก กับปิยการก ผู้บำรุงสงฆ์ ด้วยถ้อยคำอันเลว สงฆ์ทำ ปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม คือให้เธอขอขมาจิตตะคหบดี การทำปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม คือให้เธอขอขมาจิตตะคหบดี ชอบ แก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใดท่านผู้นั้นพึงพูด

ปฏิสารณียกรรมอันสงฆ์ทำแล้วแก่ภิกษุสุธรรม คือ ให้เธอขอขมาจิตตะคหบดี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๑๓๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ไม่สอบ ถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๓๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้ อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะ ไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติมิใช่เป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติที่แสดง แล้ว ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๓๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๔

[๑๓๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้ อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๕

[๑๓๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัยและระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๖

[๑๔๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำไม่ตาม ปฏิญาณ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๗

[๑๔๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่น อีกเป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๘

[๑๔๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติมิใช่เป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แลเป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๙

[๑๔๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แลเป็น กรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๑๔๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๑๔๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ให้ จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๑๔๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แลเป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด ในปฏิสารณียกรรม จบ

---

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๑๔๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แลเป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๔๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติยังมิได้แสดง ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แลเป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๔๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๔

[๑๕๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๕

[๑๕๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๖

[๑๕๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๗

[๑๕๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๘

[๑๕๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติ เป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แลเป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๙

[๑๕๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติ ยังมิได้แสดง ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แลเป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๑๕๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๑๕๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรม เป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ให้จำเลยให้การก่อน แล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แลเป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๑๕๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปฏิสารณียกรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรมเป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด ในปฏิสารณียกรรม จบ

---

ข้อที่สงฆ์จำนง ๔ หมวด

หมวดที่ ๑

[๑๕๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงปฏิสารณียกรรม คือ:-

๑. ขวนขวายเพื่อมิใช่ลาภแห่งพวกคฤหัสถ์

๒. ขวนขวายเพื่อมิใช่ประโยชน์แห่งพวกคฤหัสถ์

๓. ขวนขวายเพื่ออยู่มิได้แห่งพวกคฤหัสถ์

๔. ด่าว่าเปรียบเปรยพวกคฤหัสถ์

๕. ยุยงพวกคฤหัสถ์กับพวกคฤหัสถ์ให้แตกกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงปฏิสารณียกรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๖๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีกเมื่อสงฆ์จำนงพึงลงปฏิสารณียกรรม คือ:-

๑. พูดติเตียนพระพุทธเจ้าแก่พวกคฤหัสถ์

๒. พูดติเตียนพระธรรมแก่พวกคฤหัสถ์

๓. พูดติเตียนพระสงฆ์แก่พวกคฤหัสถ์

๔. พูดกด พูดข่ม พวกคฤหัสถ์ด้วยถ้อยคำอันเลว

๕. รับคำอันเป็นธรรมแก่พวกคฤหัสถ์ แล้วไม่ทำจริง

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงปฏิสารณียกรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๖๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุ ๕ รูป คือ รูปหนึ่งขวนขวายเพื่อมิใช่ลาภแห่งพวกคฤหัสถ์ ๑ รูปหนึ่งขวนขวาย เพื่อมิใช่ประโยชน์แห่งพวกคฤหัสถ์ ๑ รูปหนึ่งขวนขวายเพื่ออยู่มิได้แห่งพวก คฤหัสถ์ ๑ รูปหนึ่งด่าว่าเปรียบเปรยพวกคฤหัสถ์ ๑ รูปหนึ่งยุยงพวกคฤหัสถ์ กับพวกคฤหัสถ์ให้แตกกัน ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุ ๕ รูป นี้แล ฯ

หมวดที่ ๔

[๑๖๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุอีก ๕ รูปแม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งพูดติเตียนพระพุทธเจ้าแก่พวกคฤหัสถ์ ๑ รูปหนึ่ง พูดติเตียนพระธรรมแก่พวกคฤหัสถ์ ๑ รูปหนึ่งพูดติเตียนพระสงฆ์แก่พวกคฤหัสถ์ ๑ รูปหนึ่งพูดกด พูดข่มพวกคฤหัสถ์ด้วยถ้อยคำอันเลว ๑ รูปหนึ่งรับคำอัน เป็นธรรมแก่พวกคฤหัสถ์แล้ว ไม่ทำจริง ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุ ๕ รูป นี้แล ฯ

ข้อที่สงฆ์จำนง ๔ หมวด จบ

---

วัตร ๑๘ ข้อ ในปฏิสารณียกรรม

[๑๖๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุที่ถูกสงฆ์ลงปฏิสารณียกรรมแล้ว ต้องประพฤติชอบ

วิธีประพฤติชอบในปฏิสารณียกรรมนั้น ดังต่อไปนี้:-

๑. ไม่พึงให้อุปสมบท

๒. ไม่พึงให้นิสัย

๓. ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้วก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

๖. สงฆ์ลงปฏิสารณียกรรมเพราะอาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

๗. ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๘. ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๙. ไม่พึงติกรรม

๑๐. ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

๑๑. ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๒. ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๓. ไม่พึงทำการไต่สวน

๑๔. ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๑๕. ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๑๖. ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

๑๗. ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

๑๘. ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

วัตร ๑๘ ข้อ ในปฏิสารณียกรรม จบ

---

ถูกสงฆ์ลงปฏิสารณียกรรม

[๑๖๔] ครั้งนั้น สงฆ์ได้ลงปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม คือ ให้เธอขอขมาจิตตะคหบดี เธอถูกสงฆ์ลงปฏิสารณียกรรมแล้วไปเมืองมัจฉิกาสณฑ์ เป็นผู้เก้อ ไม่อาจขอขมาจิตตะคหบดีได้ จึงกลับมายังพระนครสาวัตถีอีก

ภิกษุทั้งหลายถามอย่างนี้ว่า คุณสุธรรม คุณขอขมาจิตตะคหบดีแล้วหรือ

ท่านพระสุธรรมตอบว่า ท่านทั้งหลาย ในเรื่องนี้ ผมได้ไปเมืองมัจฉิกาสณฑ์แล้ว เป็นผู้เก้อ ไม่อาจขอขมาจิตตะคหบดีได้

ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ รับสั่งว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงให้อนุทูตแก่ภิกษุสุธรรมเพื่อขอขมาจิตตะคหบดี

วิธีให้อนุทูต

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล อนุทูตพึงให้อย่างนี้ พึงขอให้ภิกษุรับก่อน ครั้นแล้ว ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติทุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

ญัตติทุติยกรรมวาจา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้ภิกษุมีชื่อนี้เป็นอนุทูตแก่ภิกษุสุธรรมเพื่อขอขมา จิตตะคหบดี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า สงฆ์ให้ภิกษุมีชื่อนี้เป็นอนุ ทูตแก่ภิกษุสุธรรม เพื่อขอขมาจิตตะคหบดี การให้ภิกษุมีชื่อนี้เป็น อนุทูตแก่ภิกษุสุธรรม เพื่อขอขมาจิตตะคหบดี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ภิกษุมีชื่อนี้ อันสงฆ์ให้เป็นอนุทูตแก่ภิกษุสุธรรมแล้ว เพื่อขอขมาจิตตะคหบดี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

### วิธีขอขมาของพระสุธรรม

[๑๖๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุสุธรรมนั้นพึงไปเมืองมัจฉิกาสณฑ์กับภิกษุอนุทูต แล้วขอขมาจิตตะคหบดีว่า คหบดีขอท่านจงอดโทษ อาตมาจะให้ท่านเลื่อมใส ถ้าเมื่อกล่าวอย่างนี้ เขาอดโทษ ข้อนั้นเป็นการดี หากเขาไม่อดโทษภิกษุอนุทูตพึงช่วยพูดว่า คหบดี ขอท่านจงอดโทษแก่ภิกษุนี้ ภิกษุนี้จะให้ท่านเลื่อมใส ถ้าเมื่อกล่าวอย่างนี้ เขาอดโทษ ข้อนั้นเป็นการดี หากเขาไม่อดโทษภิกษุอนุทูตพึงช่วยพูดว่า คหบดี ขอท่านจงอดโทษแก่ภิกษุนี้ อาตมาจะให้ท่านเลื่อมใส ถ้าเมื่อกล่าวอย่างนี้เขาอดโทษ ข้อนั้นเป็นการดี หากเขาไม่อดโทษภิกษุอนุทูตพึงช่วยพูดว่า คหบดี ขอท่านจงอดโทษแก่ภิกษุนี้ตามคำสั่งของสงฆ์ถ้าเมื่อกล่าวอย่างนี้ เขาอดโทษ ข้อนั้นเป็นการดี หากเขาไม่อดโทษ ภิกษุอนุทูต พึงให้ภิกษุสุธรรมห่มผ้าอุตราสงฆ์เฉวียงบ่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วให้แสดงอาบัตินั้น ไม่ละทัสสนูปจาร ไม่ละสวนูปจาร ฯ

### ขอขมาสำเร็จ และสงฆ์ระงับกรรม

[๑๖๖] ครั้งนั้น ท่านพระสุธรรมไปเมืองมัจฉิกาสณฑ์กับภิกษุอนุทูตแล้วขอขมาจิตตะคฤหบดี ท่านพระสุธรรมนั้นประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่งประพฤติแก้ตัวได้ จึงเข้าไปหาภิกษุทั้งหลายแล้วกล่าวอย่างนี้ว่า อาวุโสทั้งหลาย ผมถูกสงฆ์ลงปฏิสารณียกรรมแล้ว ได้ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไรต่อไป ภิกษุทั้งหลายกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงระงับปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

หมวดที่ ๑

[๑๖๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ สงฆ์ไม่พึงระงับปฏิสารณียกรรม คือ:-

๑. ให้อุปสมบท

๒. ให้นิสัย

๓. ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้วก็สั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับปฏิสารณียกรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๖๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีกสงฆ์ไม่พึงระงับปฏิสารณียกรรม คือ:-

๑. สงฆ์ลงปฏิสารณียกรรม เพราะอาบัติใด ต้องอาบัตินั้น

๒. ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ติกรรม

๕. ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับปฏิสารณียกรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๖๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ สงฆ์ไม่พึงระงับปฏิสารณียกรรม คือ:-

๑. ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ทำการไต่สวน

๔. เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. โจทภิกษุอื่น

๗. ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับปฏิสารณียกรรม ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ในปฏิสารณียกรรม จบ

---

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ

หมวดที่ ๑

[๑๗๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ สงฆ์พึงระงับปฏิสารณียกรรม คือ:-

๑. ไม่ให้อุปสมบท

๒. ไม่ให้นิสัย

๓. ไม่ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้วก็ไม่สั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับปฏิสารณียกรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๗๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีกสงฆ์พึงระงับปฏิสารณียกรรม คือ:-

๑. สงฆ์ทำปฏิสารณียกรรมเพราะอาบัติใด ไม่ต้องอาบัตินั้น

๒. ไม่ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ไม่ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ไม่ติกรรม

๕. ไม่ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับปฏิสารณียกรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๗๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ สงฆ์พึงระงับปฏิสารณียกรรม คือ:-

๑. ไม่ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ทำการไต่สวน

๔. ไม่เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ไม่ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. ไม่โจทภิกษุอื่น

๗. ไม่ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ไม่ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับปฏิสารณียกรรม ฯ

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ในปฏิสารณียกรรม จบ

---

วิธีระงับปฏิสารณียกรรม

[๑๗๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีระงับปฏิสารณียกรรมพึงระงับอย่างนี้ คือ ภิกษุสุธรรม นั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่พรรษากว่า นั่งกระหย่งประคอง อัญชลี แล้วกล่าวคำขอระงับกรรมนั้นอย่างนี้ ว่าดังนี้:-

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าถูกสงฆ์ลงปฏิสารณียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบหายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ข้าพเจ้าขอระงับปฏิสารณียกรรม

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาระงับปฏิสารณียกรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุสุธรรมนี้ ถูกสงฆ์ลงปฏิสารณียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับปฏิสารณียกรรม ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงระงับปฏิสารณียกรรม แก่ภิกษุสุธรรม นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุสุธรรมนี้ ถูกสงฆ์ลงปฏิสารณียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับปฏิสารณียกรรม สงฆ์ระงับปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม การระงับปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุสุธรรมนี้ ถูกสงฆ์ลงปฏิสารณียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับปฏิสารณียกรรม สงฆ์ระงับปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม การระงับปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุสุธรรมนี้ ถูกสงฆ์ลงปฏิสารณียกรรมแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับปฏิสารณียกรรม สงฆ์ระงับปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม การระงับปฏิสารณียกรรมแก่ภิกษุสุธรรม ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ปฏิสารณียกรรม อันสงฆ์ระงับแล้วแก่ภิกษุสุธรรม ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

ปฏิสารณียกรรมที่ ๔ จบ

---

### อุกเขปนียกรรมที่ ๕

### เรื่องพระฉันนะ

[๑๗๔] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ โฆสิตารามเขตพระนครโกสัมพี ครั้งนั้น ท่านพระฉันนะต้องอาบัติแล้ว ไม่ปรารถนาจะเห็นอาบัติ บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อยต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนท่านพระฉันนะต้องอาบัติแล้ว จึงได้ไม่ปรารถนาจะเห็นอาบัติเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

### ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๑๗๕] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่าดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุฉันนะต้องอาบัติแล้ว ไม่ปรารถนาจะเห็นอาบัติ จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของโมฆบุรุษนั้นนั่น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร มิใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ไฉน โมฆบุรุษนั้นต้องอาบัติ แล้วจึงไม่ปรารถนาจะเห็นอาบัติเล่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของโมฆบุรุษนั้นนั่น ไม่เป็นไป เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้ว ทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่ ภิกษุฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์

วิธีลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ พึงทำอย่างนี้ คือ พึง โจทภิกษุฉันนะก่อน ครั้นแล้วพึงให้เธอให้การ แล้วพึงปรับอาบัติ ครั้นแล้ว ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบ ด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ต้องอาบัติแล้ว ไม่ปรารถนาจะเห็น อาบัติ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่ พระฉันนะ คือ ห้าม สมโภคกับสงฆ์ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ต้องอาบัติแล้ว ไม่ปรารถนาจะเห็นอาบัติ สงฆ์ทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่พระฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ การทำ อุกเขปนียกรรม ฐาน ไม่เห็นอาบัติแก่พระฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า พระฉันนะ นี้ต้องอาบัติแล้ว ไม่ปรารถนาจะเห็นอาบัติ สงฆ์ ทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่ พระฉันนะ คือ ห้ามสมโภค กับสงฆ์ การทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่พระฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ สงฆ์ทำแล้วแก่พระฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงบอกภิกษุผู้อยู่ในอาวาสต่อๆ ไปว่า พระฉันนะถูกสงฆ์ทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแล้ว คือ ห้ามสมโภค กับสงฆ์ ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๑๗๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๗๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติมิใช่เทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติ ที่แสดงแล้ว ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๗๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ปรับอาบัติ แล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๔

[๑๗๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๕

[๑๘๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๖

[๑๘๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดีคือ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๗

[๑๘๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดีคือ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๘

[๑๘๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดีคือ ทำเพราะมิใช่อาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๙

[๑๘๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดีคือ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๑๘๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๑๘๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดีคือ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๑๘๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ จบ

---

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๑๘๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๒

[๑๘๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติที่ยัง ไม่ได้แสดง ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๓

[๑๙๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๔

[๑๙๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๕

[๑๙๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๖

[๑๙๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๗

[๑๙๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๘

[๑๙๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติที่เป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๙

[๑๙๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติยังไม่ได้แสดง ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๑๙๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๑๙๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๑๙๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ จบ

---

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๐๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ คือ เป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะก่อการวิวาท ทำความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมากมีมรรยาทไม่สมควร ๑ อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๐๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ คือ เป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ เป็นผู้มีอาจารวิบัติ ในอัธยาจาร ๑ เป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๐๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ คือ กล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ กล่าวติเตียนพระธรรม ๑ กล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๔

[๒๐๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูป คือ รูปหนึ่งเป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ทำความอื้อฉาวก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ รูปหนึ่งเป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร ๑ รูปหนึ่งอยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ ด้วยการคลุกคลีอันไม่ สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๐๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงค์พึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุ ๓ รูปแม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งเป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ รูปหนึ่งเป็นผู้มีอาจารวิบัติ ในอัธยาจาร ๑ รูปหนึ่งเป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๐๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูปแม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ รูป หนึ่งกล่าวติเตียนพระธรรม ๑ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ จบ

---

วัตร ๔๓ ข้อ ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ

[๒๐๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุที่ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแล้ว ต้องประพฤติชอบ

วิธีประพฤติชอบในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัตินั้น ดังต่อไปนี้

๑. ไม่พึงให้อุปสมบท

๒. ไม่พึงให้นิสัย

๓. ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

๖. สงฆ์ลงอุกเขปนียกรรมฐานไม่เห็นอาบัติ เพราะอาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

๗. ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๘. ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๙. ไม่พึงติกรรม

๑๐. ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

๑๑. ไม่พึงยินดีการกราบไหว้ของปกตัตตะภิกษุ

๑๒. ไม่พึงยินดีการยืนรับของปกตัตตะภิกษุ

๑๓. ไม่พึงยินดีอัญชลีกรรมของปกตัตตะภิกษุ

๑๔. ไม่พึงยินดีสามีจิกรรมของปกตัตตะภิกษุ

๑๕. ไม่พึงยินดีการนำอาสนะมาให้ของปกตัตตะภิกษุ

๑๖. ไม่พึงยินดีการนำที่นอนมาให้ของปกตัตตะภิกษุ

๑๗. ไม่พึงยินดีการนำน้ำล้างเท้ามาให้ ไม่พึงยินดีการตั้งตั่งรองเท้าให้ของปกตัตตะภิกษุ

๑๘. ไม่พึงยินดีการตั้งกระเบื้องเช็ดเท้าให้ของปกตัตตะภิกษุ

๑๙. ไม่พึงยินดีการรับบาตรจีวรของปกตัตตะภิกษุ

๒๐. ไม่พึงยินดีการถูหลังให้เมื่ออาบน้ำของปกตัตตะภิกษุ

๒๑. ไม่พึงกำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยศีลวิบัติ

๒๒. ไม่พึงกำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาจารวิบัติ

๒๓. ไม่พึงกำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยทิฐิวิบัติ

๒๔. ไม่พึงกำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาชีววิบัติ

๒๕. ไม่พึงยุภิกษุกับภิกษุให้แตกกัน

๒๖. ไม่พึงใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างคฤหัสถ์

๒๗. ไม่พึงใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างเดียรถีย์

๒๘. ไม่พึงคบพวกเดียรถีย์

๒๙. พึงคบพวกภิกษุ

๓๐. พึงศึกษาสิกขาของภิกษุ

๓๑. ไม่พึงอยู่ในอาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓๒. ไม่พึงอยู่ในอนาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓๓. ไม่พึงอยู่ในอาวาสหรือในอนาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓๔. เห็นปกตัตตะภิกษุแล้วพึงลุกจากอาสนะ

๓๕. ไม่พึงรุกรานปกตัตตะภิกษุข้างใน หรือข้างนอกวิหาร

๓๖. ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓๗. ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓๘. ไม่พึงทำการไต่สวน

๓๙. ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๔๐. ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๔๑. ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

๔๒. ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

๔๓. ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

วัตร ๔๓ ข้อ ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ จบ

สงฆ์ลงโทษและระงับกรรม

[๒๐๗] ครั้งนั้น สงฆ์ได้ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแก่พระฉันนะ คือห้ามสมโภคกับสงฆ์ เธอถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแล้วได้ไปจากอาวาสนั้น สู่อาวาสอื่น ภิกษุทั้งหลายในอาวาสอื่นนั้นไม่กราบไหว้ ไม่ยืนรับ ไม่ทำอัญชลีกรรม ไม่ทำสามีจิกรรม ไม่สักการะ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชา เธออันภิกษุทั้งหลายไม่สักการะ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชาอยู่ เป็นผู้ไม่มีใคร ทำสักการะ จึงได้ไปจากอาวาสแม้นั้น สู่อาวาสอื่น ภิกษุทั้งหลายในอาวาสอื่นแม้นั้น ก็ไม่กราบไหว้ ไม่ยืนรับ ไม่ทำอัญชลีกรรม ไม่ทำสามีจิกรรม ไม่ สักการะ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชา เธออันภิกษุทั้งหลายไม่สักการะ ไม่ เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชาอยู่ เป็นผู้ไม่มีใครทำสักการะ จึงได้ไปจากอาวาสแม้นั้น สู่อาวาสอื่น ภิกษุทั้งหลายในอาวาสอื่นแม้นั้นก็ไม่กราบไหว้ ไม่ยืนรับ ไม่ทำ อัญชลีกรรม ไม่ทำสามีจิกรรม ไม่สักการะ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชา เธออันภิกษุทั้งหลายไม่สักการะ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชาอยู่ เป็นผู้ไม่มีใครทำสักการะ จึงกลับมาสู่พระนครโกสัมพีอีกตามเดิม ได้ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ เข้าไปหาภิกษุทั้งหลาย แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า อาวุโสทั้งหลาย ผม ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรมฐานไม่เห็นอาบัติแล้วประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไรต่อไป ภิกษุทั้งหลายกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงระงับอุกเขปนียกรรมฐานไม่เห็น อาบัติ แก่ภิกษุฉันนะ ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๔๓ ข้อ ๘ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๐๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรมฐานไม่เห็น อาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ:-

๑. ให้อุปสมบท

๒. ให้นิสัย

๓. ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ยังสั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๐๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรมฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. สงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติเพราะอาบัติใดต้องอาบัตินั้น

๒. ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ติกรรม

๕. ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๑๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. ยินดีการกราบไหว้ของปกตัตตะภิกษุ

๒. ยินดีการยืนรับของปกตัตตะภิกษุ

๓. ยินดีอัญชลีกรรมของปกตัตตะภิกษุ

๔. ยินดีสามีจิกรรม ของปกตัตตะภิกษุ

๕. ยินดีการนำอาสนะมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๔

[๒๑๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. ยินดีการนำที่นอนมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๒. ยินดีการนำน้ำล้างเท้ามาให้ การตั้งตั่งรองเท้าให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๓. ยินดีการตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า ของปกตัตตะภิกษุ

๔. ยินดีการรับบาตรจีวร ของปกตัตตะภิกษุ

๕. ยินดีการถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๑๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรมฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยศีลวิบัติ

๒. กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาจารวิบัติ

๓. กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยทิฐิวิบัติ

๔. กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาชีววิบัติ

๕. ยุภิกษุกับภิกษุให้แตกกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๑๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. ใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างคฤหัสถ์

๒. ใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างเดียรถีย์

๓. คบพวกเดียรถีย์

๔. ไม่คบพวกภิกษุ

๕. ไม่ศึกษาสิกขาของภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๗

[๒๑๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. อยู่ในอาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๒. อยู่ในอนาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓. อยู่ในอาวาส หรือในอนาวาส มีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๔. เห็นปกตัตตะภิกษุแล้ว ไม่ลุกจากอาสนะ

๕. รุกรานปกตัตตะภิกษุ ข้างในหรือข้างนอกวิหาร

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๘

[๒๑๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ คือ:-

๑. ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ทำการไต่สวน

๔. เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. โจทภิกษุอื่น

๗. ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๔๓ ข้อ ๘ หมวด
ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ จบ

---

วัตรที่ควรระงับ ๔๓ ข้อ ๘ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๑๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ:-

๑. ไม่ให้อุปสมบท

๒. ไม่ให้นิสัย

๓. ไม่ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่สั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๑๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. สงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ เพราะอาบัติใด ไม่ต้องอาบัตินั้น

๒. ไม่ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ไม่ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ไม่ติกรรม

๕. ไม่ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๑๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. ไม่ยินดีการกราบไหว้ ของปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ยินดีการยืนรับ ของปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ยินดีอัญชลีกรรม ของปกตัตตะภิกษุ

๔. ไม่ยินดีสามีจิกรรม ของปกตัตตะภิกษุ

๕. ไม่ยินดีการนำอาสนะมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๔

[๒๑๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. ไม่ยินดีการนำที่นอนมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ยินดีการนำน้ำล้างเท้ามาให้ การตั้งตั่งรองเท้าให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ยินดีการตั้งกระเบื้องเช็ดเท้าให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๔. ไม่ยินดีการรับบาตรจีวร ของปกตัตตะภิกษุ

๕. ไม่ยินดีการถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๒๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. ไม่กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยศีลวิบัติ

๒. ไม่กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาจารวิบัติ

๓. ไม่กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยทิฐิบัติ

๔. ไม่กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาชีววิบัติ

๕. ไม่ยุภิกษุกับภิกษุให้แตกกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๒๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. ไม่ใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างคฤหัสถ์

๒. ไม่ใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างเดียรถีย์

๓. ไม่คบพวกเดียรถีย์

๔. คบพวกภิกษุ

๕. ศึกษาสิกขาของภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๗

[๒๒๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. ไม่อยู่ในอาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่อยู่ในอนาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่อยู่ในอาวาส หรือในอนาวาส มีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๔. เห็นปกตัตตะภิกษุแล้วลุกจากอาสนะ

๕. ไม่รุกรานปกตัตตะภิกษุ ข้างในหรือข้างนอกวิหาร

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๘

[๒๒๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ คือ:-

๑. ไม่ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ทำการไต่สวน

๔. ไม่เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ไม่ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. ไม่โจทภิกษุอื่น

๗. ไม่ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ไม่ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ฯ

วัตรที่ควรระงับ ๔๓ ข้อ ๘ หมวด
ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ จบ

---

วิธีระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ

[๒๒๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ พึงระงับอย่างนี้

ภิกษุฉันนะนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุ ผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอระงับกรรมนั้นอย่างนี้ ว่าดังนี้:

คำขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ข้าพเจ้าขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรม วาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ถูกสงฆ์ลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่พระฉันนะ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ถูกสงฆ์ลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ สงฆ์ระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่พระฉันนะ การระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ แก่พระฉันนะ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จง ฟังข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแล้วแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติ สงฆ์ระงับอุกเขปนียกรรมฐานไม่เห็นอาบัติ แก่พระฉันนะ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็น ผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติอันสงฆ์ระงับแล้วแก่พระฉันนะ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่เห็นอาบัติที่ ๕ จบ

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ

เรื่องพระฉันนะ

[๒๒๕] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ โฆสิตาราม เขตพระนครโกสัมพี ครั้งนั้น ท่านพระฉันนะต้องอาบัติแล้วไม่ปรารถนาจะทำคืน อาบัติ บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉน ท่านพระฉันนะต้องอาบัติแล้ว จึงได้ไม่ปรารถนาจะทำคืนอาบัติเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

ทรงสอบถาม

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ ในเพราะเหตุเป็น เค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุฉันนะต้องอาบัติแล้ว ไม่ปรารถนาจะทำคืนอาบัติ จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า ทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษนั้นนั่น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร มิใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ไฉนภิกษุโมฆบุรุษนั้นต้องอาบัติแล้ว จึงไม่ปรารถนาจะทำคืนอาบัติเล่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของภิกษุโมฆบุรุษนั้นนั่น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใส ของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่ภิกษุฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ฯ

วิธีทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ

[๒๒๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ พึงทำอย่างนี้

พึงโจทภิกษุฉันนะก่อน ครั้นแล้วพึงให้เธอให้การ แล้วพึงปรับอาบัติ ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:

กรรมวาจาทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ต้องอาบัติแล้ว ไม่ปรารถนาจะทำคืนอาบัติ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์ พึงทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่พระฉันนะ คือ ห้าม สมโภคกับสงฆ์ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ต้องอาบัติแล้ว ไม่ปรารถนาจะคืนอาบัติ สงฆ์ทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ แก่พระฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้น พึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ต้องอาบัติแล้ว ไม่ปรารถนาจะทำคืนอาบัติ สงฆ์ทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่พระฉันนะ คือ ห้าม สมโภคกับสงฆ์ การทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่พระฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็น ผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ สงฆ์ทำแล้วแก่พระฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรง ความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงบอกภิกษุผู้อยู่ในอาวาสต่อๆ ไปว่า พระฉันนะอันสงฆ์ทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแล้ว คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๒๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๒๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติมิใช่เทสนาคามินี ๑ ทำ เพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๒๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ปรับ อาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๔

[๒๓๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๓๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็น วรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมที่ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๓๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้ว ไม่ดี คือ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๗

[๒๓๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้ว ไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๘

[๒๓๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้ว ไม่ดี คือ ทำเพราะมิใช่อาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์ เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๙

[๒๓๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้ว ไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๒๓๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๒๓๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้ว ไม่ดี คือ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็น วรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๒๓๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด
ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ จบ

---

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๓๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๔๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติยังมิได้แสดง ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๔๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ให้จำเลยให้การแล้วทำ ๑ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๔

[๒๔๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๔๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๔๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๗

[๒๔๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๘

[๒๔๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๙

[๒๔๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติที่ยังมิได้แสดง ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๒๔๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๒๔๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๒๕๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ประกอบด้วย องค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ จบ ฯ

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๕๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ทำความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์

ในสงฆ์ ๑ เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร ๑ อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๕๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์ จำนงพึงลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือเป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ เป็นผู้มีอาจารวิบัติใน อัชฌาจาร ๑ เป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๕๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์ จำนงพึงลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ กล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ กล่าวติเตียนพระธรรม ๑ กล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๔

[๒๕๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูป คือรูปหนึ่งเป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ทำความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ รูปหนึ่งเป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร ๑ รูปหนึ่ง อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ ด้วยการคลุกคลี อันไม่สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืน อาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูป นี้แล ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๕๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ แก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งเป็นผู้มีศีลวิบัติในอธิศีล ๑ รูปหนึ่งเป็นผู้มีอาจารวิบัติในอัชฌาจาร ๑ รูปหนึ่งเป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืน อาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๕๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูปแม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ รูป หนึ่งกล่าวติเตียนพระธรรม ๑ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล ฯ

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด
ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ จบ

---

วัตร ๔๓ ข้อ ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ

[๒๕๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแล้วต้องประพฤติชอบ

วิธีประพฤติชอบในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัตินั้นดังนี้:-

๑. ไม่พึงให้อุปสมบท

๒. ไม่พึงให้นิสัย

๓. ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้วก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

๖. สงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ เพราะอาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

๗. ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๘. ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๙. ไม่พึงติกรรม

๑๐. ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

๑๑. ไม่พึงยินดีการกราบไหว้ ของปกตัตตะภิกษุ

๑๒. ไม่พึงยินดีการยืนรับ ของปกตัตตะภิกษุ

๑๓. ไม่พึงยินดีอัญชลีกรรม ของปกตัตตะภิกษุ

๑๔. ไม่พึงยินดีสามีจิกรรม ของปกตัตตะภิกษุ

๑๕. ไม่พึงยินดีการนำอาสนะมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๑๖. ไม่พึงยินดีการนำที่นอนมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๑๗. ไม่พึงยินดีการนำน้ำล้างเท้ามาให้ การตั้งตั่งรองเท้าให้ของปกตัตตะภิกษุ

๑๘. ไม่พึงยินดีการตั้งกระเบื้องเช็ดเท้าให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๑๙. ไม่พึงยินดีการรับบาตร จีวร ของปกตัตตะภิกษุ

๒๐. ไม่พึงยินดีการถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุ

๒๑. ไม่พึงกำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยศีลวิบัติ

๒๒. ไม่พึงกำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาจารวิบัติ

๒๓. ไม่พึงกำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยทิฐิวิบัติ

๒๔. ไม่พึงกำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาชีววิบัติ

๒๕. ไม่พึงยุภิกษุกับภิกษุให้แตกกัน

๒๖. ไม่พึงใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างคฤหัสถ์

๒๗. ไม่พึงใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างเดียรถีย์

๒๘. ไม่พึงคบพวกเดียรถีย์

๒๙. พึงคบพวกภิกษุ

๓๐. พึงศึกษาสิกขาของภิกษุ

๓๑. ไม่พึงอยู่ในอาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓๒. ไม่พึงอยู่ในอนาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓๓. ไม่พึงอยู่ในอาวาส หรือในอนาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓๔. เห็นปกตัตตะภิกษุแล้วพึงลุกจากอาสนะ

๓๕. ไม่พึงรุกรานปกตัตตะภิกษุ ข้างในหรือข้างนอกวิหาร

๓๖. ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓๗. ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓๘. ไม่พึงทำการไต่สวน

๓๙. ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๔๐. ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๔๑. ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

๔๒. ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

๔๓. ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

วัตร ๔๓ ข้อ ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ จบ

---

สงฆ์ลงโทษและระงับ

[๒๕๘] ครั้งนั้น สงฆ์ได้ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่พระฉันนะ คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ท่านถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำ คืนอาบัติแล้ว ได้ไปจากอาวาสนั้นสู่อาวาสอื่น ภิกษุทั้งหลายในอาวาสอื่นนั้น ไม่กราบไหว้ ไม่ยืนรับ ไม่ทำอัญชลีกรรม ไม่ทำสามีจิกรรม ไม่สักการะ ไม่ เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชา ท่านอันภิกษุทั้งหลาย ไม่สักการะ ไม่เคารพ ไม่ นับถือ ไม่บูชาอยู่ เป็นผู้ไม่มีใครทำสักการะ จึงได้ไปจากอาวาสนั้น สู่อาวาสอื่น แม้ภิกษุทั้งหลายในอาวาสอื่นนั้นก็ไม่กราบไหว้ ไม่ยืนรับ ไม่ทำอัญชลีกรรม ไม่ทำสามีจิกรรม ไม่สักการะ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชา ท่านอันภิกษุทั้ง หลาย ไม่สักการะ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชา เป็นผู้ไม่มีใครทำสักการะ จึง ได้ไปจากอาวาสนั้น สู่อาวาสอื่น แม้ภิกษุทั้งหลายในอาวาสอื่นนั้นก็ไม่กราบไหว้ ไม่ยืนรับ ไม่ทำอัญชลีกรรม ไม่ทำสามีจิกรรม ไม่สักการะ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชา ท่านอันภิกษุทั้งหลายไม่สักการะ ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่บูชาอยู่ เป็น ผู้ไม่มีใครทำสักการะ จึงกลับมาสู่พระนครโกสัมพีอีกตามเดิม ได้ประพฤติโดย ชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ จึงเข้าไปหาภิกษุทั้งหลายแล้วกล่าวอย่างนี้ ว่า อาวุโสทั้งหลาย ผมถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ แล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ผมจะพึง

ปฏิบัติอย่างไรต่อไป ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้ง หลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ แก่ภิกษุ ฉันนะ ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๔๓ ข้อ ๘ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๕๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ให้อุปสมบท

๒. ให้นิสัย

๓. ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้รับสมมติแล้วก็ยังสั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๖๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์ ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. สงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ เพราะอาบัติใด ต้อง อาบัตินั้น

๒. ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ติกรรม

๕. ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๖๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ยินดีการกราบไหว้ ของปกตัตตะภิกษุ

๒. ยินดีการยืนรับ ของปกตัตตะภิกษุ

๓. ยินดีอัญชลีกรรม ของปกตัตตะภิกษุ

๔. ยินดีสามีจิกรรม ของปกตัตตะภิกษุ

๕. ยินดีการนำอาสนะมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๔

[๒๖๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์ ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ยินดีการนำที่นอนมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๒. ยินดีการนำน้ำล้างเท้ามาให้ การตั้งตั่งรองเท้าให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๓. ยินดีการตั้งกระเบื้องเช็ดเท้าให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๔. ยินดีการรับบาตรและจีวร ของปกตัตตะภิกษุ

๕. ยินดีการถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๖๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์ ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยศีลวิบัติ

๒. กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาจารวิบัติ

๓. กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยทิฐิวิบัติ

๔. กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาชีววิบัติ

๕. ยุภิกษุกับภิกษุให้แตกกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๖๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์ ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างคฤหัสถ์

๒. ใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างเดียรถีย์

๓. คบพวกเดียรถีย์

๔. ไม่คบพวกภิกษุ

๕. ไม่ศึกษาสิกขาของภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๗

[๒๖๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. อยู่ในอาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๒. อยู่ในอนาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓. อยู่ในอาวาส หรือในอนาวาส มีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๔. เห็นปกตัตตะภิกษุแล้วไม่ลุกจากอาสนะ

๕. รุกรานปกตัตตะภิกษุ ข้างในหรือข้างนอกวิหาร

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๘

[๒๖๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ทำการไต่สวน

๔. เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. โจทภิกษุอื่น

๗. ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๔๓ ข้อ ๘ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ จบ

---

วัตรที่ควรระงับ ๔๓ ข้อ ๘ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๖๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ไม่ให้อุปสมบท

๒. ไม่ให้นิสัย

๓. ไม่ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้วก็ไม่สั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๖๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. สงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ เพราะอาบัติใด ไม่ต้องอาบัตินั้น

๒. ไม่ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ไม่ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ไม่ติกรรม

๕. ไม่ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๖๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ไม่ยินดีการกราบไหว้ ของปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ยินดีการยืนรับ ของปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ยินดีอัญชลีกรรม ของปกตัตตะภิกษุ

๔. ไม่ยินดีสามีจิกรรม ของปกตัตตะภิกษุ

๕. ไม่ยินดีการนำอาสนะมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๔

[๒๗๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:

๑. ไม่ยินดีการนำที่นอนมาให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ยินดีการนำน้ำล้างเท้ามาให้ การตั้งตั่งรองเท้าให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ยินดีการตั้งกระเบื้องเช็ดเท้าให้ ของปกตัตตะภิกษุ

๔. ไม่ยินดีการรับบาตรจีวร ของปกตัตตะภิกษุ

๕. ไม่ยินดีการถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๗๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีกสงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ไม่กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยศีลวิบัติ

๒. ไม่กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาจารวิบัติ

๓. ไม่กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยทิฐิวิบัติ

๔. ไม่กำจัดปกตัตตะภิกษุ ด้วยอาชีววิบัติ

๕. ไม่ยุภิกษุกับภิกษุให้แตกกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๗๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีกสงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติคือ:-

๑. ไม่ใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างคฤหัสถ์

๒. ไม่ใช้เครื่องนุ่งห่มอย่างเดียรถีย์

๓. ไม่คบพวกเดียรถีย์

๔. คบพวกภิกษุ

๕. ศึกษาสิกขาของภิกษุ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๗

[๒๗๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ไม่อยู่ในอนาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่อยู่ในอาวาสมีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่อยู่ในอาวาส หรือในอนาวาส มีเครื่องมุงเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

๔. เห็นปกตัตตะภิกษุแล้วลุกจากอาสนะ

๕. ไม่รุกรานปกตัตตะภิกษุ ข้างในหรือข้างนอกวิหาร

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

หมวดที่ ๘

[๒๗๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ คือ:-

๑. ไม่ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ทำการไต่สวน

๔. ไม่เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ไม่ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. ไม่โจทภิกษุอื่น

๗. ไม่ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ไม่ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ฯ

วัตรที่ควรระงับ ๔๓ ข้อ ๘ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ จบ

วิธีระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ

[๒๗๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำ คืนอาบัติพึงระงับอย่างนี้

ภิกษุฉันนะนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุ ผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอระงับกรรมนั้นอย่างนี้ ว่า ดังนี้:-

คำขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ข้าพเจ้าขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่คืนอาบัติ

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ถูกสงฆ์ลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแล้ว ประพฤติโดยชอบ หาย เย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับอุกเขปนียกรรมฐานไม่ทำ คืนอาบัติ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่พระฉันนะ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า พระฉันนะนี้ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ ทำคืนอาบัติแล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ สงฆ์ระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่พระฉันนะ การระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่พระฉันนะ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่าน ผู้นั้นพึงนิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า พระฉันนะนี้ ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ แล้ว ประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ สงฆ์ระงับอุกเขปนียกรรม

ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่พระฉันนะ การระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติแก่พระฉันนะ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ อันสงฆ์ระงับแล้วแก่พระฉันนะ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติ ที่ ๖ จบ

---

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป

เรื่องพระอริฏฐะ

[๒๗๖] สมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกคหบดี เขตพระนครสาวัตถีครั้งนั้น พระอริฏฐะผู้เกิดใน ตระกูลพรานแร้ง มีทิฐิอันเป็นบาปเห็นปานนี้เกิดขึ้นว่า เรารู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มี พระภาคทรงแสดงแล้วโดยประการที่ตรัสว่า เป็นธรรมทำอันตราย ธรรมเหล่านั้น หาอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริงไม่ ภิกษุหลายรูปด้วยกันได้ทราบข่าวว่า พระ อริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง มีทิฐิอันเป็นบาปเห็นปานนี้เกิดขึ้นว่า เรารู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้วโดยประการที่ตรัสว่า เป็นธรรมทำอันตราย ธรรมเหล่านั้นหาอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริงไม่ แล้วพากันเข้าไปหาพระอริฏฐะ ผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง ถามว่า อาวุโส อริฏฐะข่าวว่า ท่านมีทิฐิอันเป็นบาป เห็นปานนี้เกิดขึ้นว่า ข้าพเจ้ารู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้วโดย ประการที่ตรัสว่า เป็นธรรมทำอันตราย ธรรมเหล่านั้นหาอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริงไม่ดังนี้ จริงหรือ

พระอริฏฐะตอบว่า จริงเหมือนอย่างนั้นแล อาวุโสทั้งหลาย ผมรู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้วโดยประการที่ตรัสว่า เป็นธรรมทำอันตราย ธรรมเหล่านั้นหาอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริงไม่

ภิกษุทั้งหลายกล่าวห้ามว่า อาวุโสอริฏฐะ ท่านอย่าได้พูดเช่นนั้น ท่านอย่าได้กล่าวตู่พระผู้มีพระภาค การกล่าวตู่พระผู้มีพระภาคไม่ดีแน่ พระผู้มีพระภาค ไม่ได้ตรัสอย่างนั้นเลย พระผู้มีพระภาคตรัสธรรมอันทำอันตรายไว้โดยปริยายเป็น อันมาก ก็แลธรรมเหล่านั้นอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริง กามทั้งหลายพระผู้มี พระภาคตรัสว่า มีความยินดีน้อย มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก โทษในกาม ทั้งหลายนี้มากยิ่งนัก กามทั้งหลายพระผู้มีพระภาคตรัสว่า เปรียบเหมือนร่าง

กระดูก มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก โทษในกามทั้งหลายนี้มากยิ่งนัก กามทั้งหลายพระผู้มีพระภาคตรัสว่า เปรียบเหมือนชิ้นเนื้อ ... กามทั้งหลายพระผู้มีพระภาค ตรัสว่า เปรียบเหมือนคบหญ้า ... กามทั้งหลายพระผู้มีพระภาคตรัสว่า เปรียบ เหมือนหลุมถ่านเพลิง ... กามทั้งหลายพระผู้มีพระภาคตรัสว่า เปรียบเหมือน ความฝัน ... กามทั้งหลายพระผู้มีพระภาคตรัสว่า เปรียบเหมือนของยืม ... กาม ทั้งหลายพระผู้มีพระภาคตรัสว่า เปรียบเหมือนผลไม้ ... กามทั้งหลายพระผู้มีพระภาค ตรัสว่า เปรียบเหมือนเขียงสำหรับสับเนื้อ ... กามทั้งหลายพระผู้มีพระภาคตรัสว่า เปรียบเหมือนหอกและหลาว ... กามทั้งหลายพระผู้มีพระภาคตรัสว่าเปรียบเหมือน ศีรษะงู มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก โทษในกามทั้งหลายนี้มากยิ่งนัก

พระอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง แม้อันภิกษุเหล่านั้น ว่ากล่าวอยู่ อย่างนี้ ก็ยังยึดถือทิฐิอันเป็นบาปนั้นด้วยความยึดถือมั่นอย่างเดิม กล่าวยืนยันว่า ผมกล่าวอย่างนั้นจริง ท่านทั้งหลาย ผมรู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว โดยประการที่ตรัสว่า เป็นธรรมทำอันตราย ธรรมเหล่านั้นหาอาจทำอันตรายแก่ ผู้เสพได้จริงไม่

ก็เพราะเหตุที่ภิกษุเหล่านั้น ไม่อาจเปลื้องพระอริฏฐะผู้เกิดในตระกูล พรานแร้งจากทิฐิอันเป็นบาปนั้นได้ จึงภิกษุเหล่านั้นเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค แล้ว กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

### ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๒๗๗] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ ในเพราะ เหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามพระอริฏฐะผู้เกิด ในตระกูลพรานแร้งว่า ดูกรอริฏฐะ ข่าวว่า เธอมีทิฐิอันเป็นบาปเห็นปานนี้เกิด ขึ้นว่า เรารู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว โดยประการที่ตรัสว่า เป็น ธรรมทำอันตราย ธรรมเหล่านั้นหาอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริงไม่ ดังนี้จริงหรือ

พระอริฏฐะทูลรับว่า ข้าพระพุทธเจ้ากล่าวอย่างนั้นจริง พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้ารู้ทั่วถึงธรรมที่พระองค์ทรงแสดงแล้วโดยประการที่ตรัสว่า เป็นธรรม ทำอันตราย ธรรมเหล่านั้นหาอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริงไม่

### ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรโมฆบุรุษ เพราะเหตุไร เธอจึงเข้าใจธรรม ที่เราแสดงแล้วอย่างนั้นเล่า เรากล่าวธรรมอันทำอันตรายไว้โดยปริยายเป็นอันมากมิใช่หรือ และธรรมเหล่านั้นอาจ

ทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริง กามทั้งหลายเรากล่าวว่า มีความยินดีน้อย มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก โทษในกามทั้งหลายนี้มากยิ่งนัก กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนร่างกระดูก มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก โทษในกามทั้งหลายนี้มากยิ่งนัก กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนชิ้นเนื้อ ... กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนคบหญ้า ... กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนหลุมถ่านเพลิง ... กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนความฝัน ... กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนของยืม ... กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนผลไม้ ... กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนเขียงสำหรับ สับเนื้อ ... กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนหอกและหลาว ... กามทั้งหลายเรากล่าวว่า เปรียบเหมือนศีรษะงู มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก โทษ ในกามทั้งหลายนี้มากยิ่งนัก เมื่อเป็นเช่นนั้น เธอชื่อว่ากล่าวตู่เราด้วยทิฐิที่ตน ยึดถือไว้ผิด ชื่อว่าทำลายตนเอง และชื่อว่าประสพบาปมิใช่บุญมาก ข้อนั้นแหละ จักเป็นไปเพื่อความไม่เกื้อกูล เพื่อทุกข์แก่เธอตลอดกาลนาน

ดูกรโมฆบุรุษ การกระทำของเธอนั่น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของ ชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่ง ของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถา รับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะ เหตุนั้นแล สงฆ์จงทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ฯ

วิธีลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิเป็นบาป

[๒๙๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละ ทิฐิอันเป็นบาป พึงทำอย่างนี้ คือ พึงโจทภิกษุอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้งก่อน ครั้นแล้วพึงให้เธอให้การ แล้วพึงปรับอาบัติ ครั้นแล้ว ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจาว่าดังนี้:-

กรรมวาจาทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดใน ตระกูลพรานแร้ง มีทิฐิอันเป็นบาปเห็นปานนี้เกิดขึ้นว่าเรารู้ทั่วถึงธรรม ที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว โดยประการที่ตรัสว่า เป็นธรรมทำ อันตราย ธรรมเหล่านั้นหาอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริงไม่ ดังนี้ เธอไม่ยอมสละทิฐินั้น ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึง ทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ละทิฐิอันเป็นบาปแก่ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดใน ตระกูลพรานแร้ง คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง มีทิฐิอันเป็นบาปเห็นปานนี้เกิดขึ้นว่า เรารู้ทั่วถึงธรรมที่ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว โดยประการที่ตรัสว่า เป็นธรรมทำ อันตราย ธรรมเหล่านั้นหาอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริงไม่ ดังนี้ เธอไม่ยอมสละทิฐินั้น สงฆ์ทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็น บาปแก่ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ การทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแก่ภิกษุอริฏฐะผู้เกิด ในตระกูลพรานแร้ง คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่าน ผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง มีทิฐิอันเป็นบาปเห็น ปานนี้เกิดขึ้นว่า เรารู้ทั่วถึงธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้ว โดย ประการที่ตรัสว่า เป็นธรรมทำอันตราย ธรรมเหล่านั้นหาอาจทำอันตรายแก่ผู้เสพได้จริงไม่ ดังนี้ เธอไม่ยอมสละทิฐินั้น สงฆ์ทำ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแก่ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดใน ตระกูลพรานแร้ง คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ การทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแก่ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบ แก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป อันสงฆ์ทำแล้วแก่ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ชอบ แก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงบอกภิกษุที่อยู่ในอาวาสต่อๆ ไปว่า ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง อันสงฆ์ทำอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแล้ว คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ฯ

---

### ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

#### หมวดที่ ๑

[๒๗๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๘๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติมิใช่เป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๘๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ปรับ อาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๔

[๒๘๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๘๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็น วรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๘๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ไม่ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๗

[๒๘๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๘

[๒๘๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติมิใช่เป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๙

[๒๘๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็น วรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๒๘๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๒๘๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับ แล้วไม่ดี คือ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์ เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๒๙๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป จบ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๒๙๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๒

[๒๙๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติ ยังมิได้แสดง ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๓

[๒๙๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว

หมวดที่ ๔

[๒๙๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๕

[๒๙๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๖

[๒๙๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๗

[๒๙๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๘

[๒๙๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๙

[๒๙๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติยังมิได้แสดง ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๐

[๓๐๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้วคือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบ ด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๑

[๓๐๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

หมวดที่ ๑๒

[๓๐๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือปรับอาบัติแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป

---

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด

หมวดที่ ๑

[๓๐๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป คือ เป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ทำความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร ๑ อยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่ สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๐๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป คือ เป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล ๑ เป็นผู้มีอาจารวิบัติ ในอัธยาจาร ๑ เป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๐๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป คือ กล่าวติเตียน พระพุทธเจ้า ๑ กล่าวติเตียนพระธรรม ๑ กล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

หมวดที่ ๔

[๓๐๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุ ๓ รูป คือ รูปหนึ่งเป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการ ทะเลาะ ก่อการวิวาท ทำความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ รูปหนึ่งเป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร รูปหนึ่งอยู่คลุกคลีกับคฤหัสถ์ ด้วย การคลุกคลีอันไม่สมควร

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล ฯ

หมวดที่ ๕

[๓๐๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งเป็นผู้มีศีลวิบัติ ในอธิศีล รูปหนึ่งเป็นผู้มีอาจารวิบัติในอัธยาจาร รูปหนึ่งเป็นผู้มีทิฐิวิบัติ ในอติทิฐิ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล ฯ

หมวดที่ ๖

[๓๐๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่ง กล่าวติเตียน พระพุทธเจ้า รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระธรรม รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระสงฆ์

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล ฯ

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป จบ

วัตร ๑๘ ข้อ

[๓๐๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แล้ว ต้องประพฤติโดยชอบ

วิธีประพฤติชอบในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปนั้นดังต่อไปนี้:-

๑. ไม่พึงให้อุปสมบท

๒. ไม่พึงให้นิสัย

๓. ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

๖. สงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปเพราะอาบัติใดไม่พึงต้องอาบัตินั้น

๗. ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๘. ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๙. ไม่พึงติกรรม

๑๐. ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

๑๑. ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๒. ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๓. ไม่พึงทำการไต่สวน

๑๔. ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๑๕. ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๑๖. ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

๑๗. ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

๑๘. ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

วัตร ๑๘ ข้อ

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป จบ

สงฆ์ลงโทษและระงับกรรม

[๓๑๐] ครั้งนั้น สงฆ์ได้ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแก่พระอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง คือ ห้ามสมโภคกับสงฆ์ ท่านถูกสงฆ์ ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แล้วสึกเสีย บรรดาภิกษุที่เป็นผู้ มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนพระอริฏฐะผู้เกิดใน ตระกูลพรานแร้ง ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแล้ว จึงได้ สึกเสียเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๓๑๑] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุอริฏฐะผู้เกิดในตระกูลพรานแร้ง ถูกสงฆ์ลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแล้วสึกเสียจริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไฉนโมฆบุรุษนั้น ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแล้ว จึงได้สึกเสียเล่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของโมฆบุรุษนั้นนั่น ไม่เป็นไปเพื่อความ เลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะภิกษุ ทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

หมวดที่ ๑

[๓๑๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ:-

๑. ให้อุปสมบท

๒. ให้นิสัย

๓. ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ยังสั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๑๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. สงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป เพราะอาบัติใด ต้องอาบัตินั้น

๒. ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ติกรรม

๕. ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๑๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ คือ:-

๑. ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ทำการไต่สวน

๔. เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. โจทภิกษุอื่น

๗. ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์ไม่พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

วัตรที่ไม่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป จบ

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

หมวดที่ ๑

[๓๑๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ:-

๑. ไม่ให้อุปสมบท

๒. ไม่ให้นิสัย

๓. ไม่ให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่รับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่สั่งสอนภิกษุณี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๑๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ แม้อื่นอีก คือ:-

๑. สงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป เพราะอาบัติใด ไม่ต้องอาบัตินั้น

๒. ไม่ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๓. ไม่ต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๔. ไม่ติกรรม

๕. ไม่ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๕ นี้แล สงฆ์พึงระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๑๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิ อันเป็นบาป แก่ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ คือ:

๑. ไม่ห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๒. ไม่ห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๓. ไม่ทำการไต่สวน

๔. ไม่เริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๕. ไม่ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

๖. ไม่โจทภิกษุอื่น

๗. ไม่ให้ภิกษุอื่นให้การ

๘. ไม่ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แล สงฆ์พึงระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ฯ

วัตรที่ควรระงับ ๑๘ ข้อ ๓ หมวด

ในอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป จบ

---

วิธีระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป

[๓๑๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีระงับอุกเขปนียกรรมฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป พึงระงับอย่างนี้:-

ภิกษุผู้ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปนั้น พึงเข้า ไปหาสงฆ์ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคอง อัญชลี แล้วกล่าวคำขอระงับกรรมนั้นอย่างนี้ ว่าดังนี้:-

คำขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แล้วประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ ข้าพเจ้าขอระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:

กรรมวาจาระงับอุกเขปนียกรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แล้วประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐาน ไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึง ระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุมีชื่อนี้ นี้ เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ถูกสงฆ์ ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แล้วประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐาน ไม่สละทิฐิอันเป็นบาป สงฆ์ระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอัน เป็นบาป แก่ภิกษุมีชื่อนี้ การระงับอุกเขปนียกรรมฐานไม่สละทิฐิอัน เป็นบาป แก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิ อันเป็นบาป แล้วประพฤติโดยชอบ หายเย่อหยิ่ง ประพฤติแก้ตัวได้ บัดนี้ ขอระงับอุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป สงฆ์ระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาปแก่ภิกษุมีชื่อนี้ การระงับ อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป แก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่ ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป สงฆ์ระงับแล้วแก่ ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วย อย่างนี้ ฯ

อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิอันเป็นบาป ที่ ๗ จบ

กัมมขันธกะ ที่ ๑ จบ

ในขันธกะนี้มี ๗ เรื่อง

---

หัวข้อประจำขันธกะ

[๓๑๙] ๑. ภิกษุพวกพระปัณฑุกะและพระโลหิตกะ ก่อความบาดหมางเอง ได้เข้าไปหาภิกษุผู้เช่นกัน แล้วให้ขมักเขม้นในการก่อความบาดหมางขึ้นความบาดหมางที่ยังไม่เกิดย่อมเกิดขึ้น แม้ที่เกิดขึ้นแล้วก็ขยายตัวออกไป ภิกษุทั้งหลายที่มักน้อย มีศีลเป็นที่รัก ย่อมเพ่งโทษในบริษัท

พระพุทธชินเจ้าผู้สยัมภูอัครบุคคล ผู้ทรงพระสัทธรรม รับสั่งให้ลงตัชชนียกรรม ณ พระนครสาวัตถี

ตัชชนีกรรมที่ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย คือ ทำลับหลังไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ไม่ทำตามปฏิญาณ หมวด ๑ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ทำเพราะอาบัติมิใช่เทสนาคามินี ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว หมวด ๑ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ หมวด ๑ ทำลับหลังทำโดยไม่เป็นธรรม สงฆ์เป็นวรรคทำ หมวด ๑ ไม่สอบถามก่อนแล้วทำ ทำโดยไม่เป็น ธรรม สงฆ์เป็นวรรคทำ หมวด ๑ ไม่ทำตามปฏิญาณ ทำโดยไม่เป็นธรรม สงฆ์เป็นวรรคทำ หมวด ๑ ทำเพราะไม่ต้องอาบัติ ทำโดยไม่เป็นธรรม สงฆ์เป็นวรรคทำ หมวด ๑ ทำเพราะอาบัติมิใช่เป็นเทสนาคามินี ทำโดยไม่เป็นธรรมสงฆ์ เป็นวรรคทำ หมวด ๑ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ทำโดยไม่เป็นธรรม สงฆ์เป็นวรรคทำ หมวด ๑ ไม่โจทก่อนแล้วทำ ทำโดยไม่เป็นธรรม สงฆ์เป็นวรรคทำหมวด ๑ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ทำโดยไม่เป็นธรรม สงฆ์เป็นวรรคทำ หมวด ๑ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ทำโดยไม่เป็นธรรม สงฆ์เป็นวรรคทำหมวด ๑

ปราชญ์พึงทราบฝ่ายถูกตามนัยตรงกันข้ามกับฝ่ายผิดนั่นแหละ

เมื่อสงฆ์จำนงพึงลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุใด สงฆ์พึงลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุนั้น ผู้ก่อความบาดหมาง เป็นพาล คลุกคลีกับคฤหัสถ์ หมวด ๑ วิบัติในอธิศีล ในอัธยาจาร ในอติทิฐิ หมวด ๑ กล่าวติเตียนพระพุทธเจ้าพระธรรม พระสงฆ์ หมวด ๑

สงฆ์พึงลงตัชชนียกรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป คือ รูปหนึ่งก่อความบาดหมางรูปหนึ่งเป็นพาล รูปหนึ่งคลุกคลีกับคฤหัสถ์ หมวด ๑ รูปหนึ่งวิบัติในศีล รูปหนึ่งวิบัติในอัธยาจาร รูปหนึ่งวิบัติในอติทิฐิ หมวด ๑ รูปหนึ่งกล่าวติเตียน พระพุทธเจ้า รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระธรรม รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระสงฆ์ หมวด ๑

ภิกษุถูกสงฆ์ลงตัชชนียกรรมแล้ว ต้องประพฤติโดยชอบอย่างนี้ คือ ไม่ ให้อุปสมบท ไม่ให้นิสัย ไม่ให้สามเณรอุปัฏฐาก ไม่สั่งสอนภิกษุณี และได้ สมมติแล้วก็ไม่สั่งสอน ไม่ต้องอาบัตินั้น ไม่ต้องอาบัติอื่นอันเช่นกันและอาบัติ ยิ่งกว่านั้น ไม่ติกรรม ไม่ติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม ไม่ห้ามอุโบสถ ปวารณา แก่ปกตัตตะภิกษุไม่ทำการไต่สวน ไม่เริ่มอนุวาทาธิกรณ์ ไม่ยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส ไม่โจทภิกษุอื่น ไม่ให้ภิกษุอื่นให้การ และไม่ช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน

ภิกษุใดประกอบด้วยองค์ ๕ คือ ให้อุปสมบท ให้นิสัย ให้สามเณร อุปัฏฐาก สั่งสอนภิกษุณี แม้ได้รับสมมติแล้วก็ยังสั่งสอนและองค์ ๕ คือ ต้อง อาบัตินั้น ต้องอาบัติอันเช่นกัน และต้องอาบัติที่ยิ่งกว่านั้น ติกรรม ติภิกษุทั้ง หลายผู้ทำกรรม สงฆ์ไม่ระงับตัชชนียกรรมแก่ภิกษุนั้น

ภิกษุใดประกอบด้วยองค์ ๘ นี้ คือ ห้ามอุโบสถ ปวารณา ทำการไต่สวนเริ่มอนุวาทาธิกรณ์ ให้ทำโอกาส โจทภิกษุอื่น ให้ภิกษุอื่นให้การ และให้สู้ อธิกรณ์กัน ย่อมไม่ระงับจากตัชชนียกรรม

ปราชญ์พึงทราบฝ่ายถูกตามนัยตรงกันข้ามกับฝ่ายผิดนั้นแหละ

๒. พระเสยยสกะเป็นพาล มีอาบัติมาก และคลุกคลีกับคฤหัสถ์ พระสัมพุทธเจ้าผู้มหามุนี รับสั่งให้ลงนิยสกรรม

๓. ภิกษุพวกพระอัสสชิและพระปุนัพพสุกะทั้งสอง ในชนบทกิฏาคีรี ไม่สำรวม ประพฤติแม้ซึ่งอานาจารมีอย่างต่างๆ พระสัมพุทธชินเจ้ารับสั่งให้ลง ปัพพาชนียกรรม ในพระนครสาวัตถี

๔. พระสุธรรมเป็นเจ้าถิ่นของจิตตะคฤหบดีในเมืองมัจฉิกาสณฑ์ด่าจิตตะ ผู้อุบาสก ด้วยถ้อยคำกระทบชาติ พระตถาคตรับสั่งให้ลงปฏิสารณียกรรม

๕. พระชินเจ้าผู้อุดม ทรงบัญชาให้ลงอุกเขปนียกรรม ในเพราะไม่เห็นอาบัติ แก่พระฉันนะ ผู้ไม่ปรารถนาจะเห็นอาบัติ ในพระนครโกสัมพี

๖. พระฉันนะไม่ปรารถนาจะทำคืนอาบัตินั้นแล พระพุทธเจ้าผู้ดำรงตำแหน่งนายกพิเศษ รับสั่งให้ลงอุกเขปนียกรรม ฐานไม่ทำคืนอาบัติต่อไป

๗. ทิฐิอันเป็นบาป อาศัยความไม่รู้ บังเกิดแก่พระอริฏฐะ พระชินเจ้าดำรัสให้ลง อุกเขปนียกรรม ฐานไม่สละทิฐิ นิยสกรรม ปัพพาชนียกรรม และปฏิสารณียกรรม ก็เหมือนกัน

บทเกินเหล่านี้มีในปัพพาชนียกรรม คือ เล่นคะนอง ประพฤตอนาจารลบล้างพระบัญญัติ และมิจฉาชีพ ฐานไม่เห็นและไม่ทำคืนอาบัติ และฐานไม่สละทิฐิ บทเกินเหล่านี้มีในปฏิสารณียกรรมคือ มุ่งความไม่มีลาภ กล่าวติเตียน มีนามว่า ปัญจกะ ๒ หมวดๆ ละ ๕ แม้กรรมทั้งสอง คือ ตัชชนียกรรม และนิยสกรรม ก็เช่นกัน ปัพพานียกรรม และปฏิสารณียกรรม หย่อนและยิ่งกว่ากัน ๘ ข้อ ๒ หมวด โดยการจำแนกอุกเขปนียกรรม ๓ อย่างนั้นเช่นเดียวกัน

ปราชญ์พึงทราบกรรมที่เหลือ แม้ตามนัยแห่งตัชชนียกรรม เทอญ ฯ

หัวข้อประจำขันธกะ จบ

ปาริวาสิกขันธกะ

เรื่องพระอยู่ปริวาส

[๓๒๐] สมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า ประทับอยู่ ณ พระเชตวันอารามของอนาถบิณฑิกคหบดี เขตพระนครสาวัตถี ครั้งนั้น ภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ปริวาส ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การนำน้ำล้างเท้ามาให้ การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังเมื่ออาบน้ำของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ปริวาส จึงได้ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การนำน้ำล้างเท้ามาให้ การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังเมื่ออาบน้ำของปกตัตตะภิกษุ ทั้งหลายเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๓๒๑] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ปริวาส ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถู หลังให้เมื่ออาบน้ำของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไฉนภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ปริวาส จึงได้ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระ เบื้องเช็ดเท้า การรับบาตร จีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำของปกตัตตะภิกษุทั้งหลายเล่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของพวกภิกษุผู้อยู่ปริวาสนั่นไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส หรือเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชน ที่เลื่อมใสแล้ว ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมี

กถารับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย อันภิกษุผู้อยู่ปริวาส ไม่พึงยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตร จีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย รูปใดยินดี ต้องอาบัติทุกกฏ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตร จีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำของภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ปริวาสด้วยกัน ตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตกิจ ๕ อย่าง คือ อุโบสถ ปวารณา ผ้าอาบน้ำฝน การสละภัตร และการรับภัตร แก่ภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ปริวาสด้วยกัน ตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล เราจักบัญญัติวัตรแก่ภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ปริวาส โดยประการที่ภิกษุผู้อยู่ปริวาส ต้องประพฤติทุกรูป ฯ

ปาริวาสิกวัตร ๙๔ ข้อ

หมวดที่ ๑

[๓๒๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้อยู่ปริวาสพึงประพฤติชอบ วิธีประพฤติชอบในวัตรนั้น ดังต่อไปนี้:-

อันภิกษุผู้ปริวาส ไม่พึงให้อุปสมบท

ไม่พึงให้นิสัย

ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

สงฆ์ให้ปริวาสเพื่ออาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

ไม่พึงติกรรม

ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงทำการไต่สวน

ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๒๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้อยู่ปริวาส ไม่พึงไปข้างหน้าแห่งปกตัตตะภิกษุ
ไม่พึงนั่งข้างหน้าแห่งปกตัตตะภิกษุ
ไม่พึงพอใจด้วยอาสนะสุดท้าย ที่นอนสุดท้าย วิหารสุดท้ายของสงฆ์ ที่สงฆ์จะพึงให้แก่เธอ
ไม่พึงมีปกตัตตะภิกษุ เป็นสมณะนำหน้า หรือตามหลังเข้าไปสู่สกุล
ไม่พึงสมาทานอารัญญิกธุดงค์
ไม่พึงสมาทานปิณฑปาติกธุดงค์ และ
ไม่พึงให้เขานำบิณฑบาตมาส่ง เพราะปัจจัยนั้น ด้วยคิดว่าคนทั้งหลายอย่ารู้เรา ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๒๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้อยู่ปริวาสเป็นอาคันตุกะไป พึงบอกมีอาคันตุกะมา
ก็พึงบอก พึงบอกในอุโบสถ พึงบอกในปวารณา ถ้าอาพาธ พึงสั่งทูตให้บอก ฯ

หมวดที่ ๔

[๓๒๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้อยู่ปริวาส ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่
อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุ มิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุ มิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้ ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับปกตัตตะภิกษุ เว้นแต่มีอันตราย ฯ

หมวดที่ ๕

[๓๒๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้อยู่ปริวาส ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็น นานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็น นานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาส ที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาส ที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่น มิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับปกตัตตะภิกษุเว้นแต่มีอันตราย ฯ

หมวดที่ ๖

[๓๒๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้อยู่ปริวาส พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็น สมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส ทั้งนี้ ที่รู้ว่าอาจจะไปถึงในวันนี้เทียว ฯ

หมวดที่ ๗

[๓๒๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้อยู่ปริวาส ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสกับปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี

เห็นปกตัตตะภิกษุแล้ว พึงลุกออกจากอาสนะ

พึงนิมนต์ปกตัตตะภิกษุให้นั่ง

ไม่พึงนั่งในอาสนะเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ อาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมอันเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรมอยู่ในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรม ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

หมวดที่ ๘

[๓๒๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้อยู่ปริวาส ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกันในอาวาส กับภิกษุอยู่ปริวาสผู้แก่พรรษากว่า

ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกันในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี

ไม่พึงนั่งในอาสนะเดียวกันกับภิกษุอยู่ปริวาสผู้แก่พรรษากว่า

... กับภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม

... กับภิกษุผู้ควรมานัต

... กับภิกษุผู้ประพฤติมานัต

... กับภิกษุผู้ควรอัพภาน

เมื่อเธอนั่ง ณ อาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อเธอนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมเดียวกัน

เมื่อเธอจงกรมอยู่ในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อเธอจงกรมอยู่ ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

[๓๓๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าสงฆ์มีภิกษุผู้อยู่ปริวาสเป็นที่ ๔ พึงให้ปริวาส พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม พึงให้มานัต สงฆ์ ๒๐ รูปทั้งภิกษุผู้อยู่ปริวาสนั้นพึงอัพภาน การกระทำดังนั้นใช้ไม่ได้ และไม่ควรทำ ฯ

ปาริวาสิกวัตร ๙๔ ข้อ จบ

---

รัตติเฉท ๓ อย่าง

[๓๓๑] ครั้งนั้น ท่านพระอุบาลีเข้าไปในพุทธสำนัก ครั้นถึงแล้วถวายบังคมพระผู้มีพระภาค นั่งเฝ้า ณ ที่อันควรส่วนข้างหนึ่ง ท่านพระอุบาลีนั่งเฝ้าเรียบร้อยแล้ว ได้ทูลถามความข้อนี้แด่พระผู้มีพระภาคว่า ความขาดแห่งราตรีของภิกษุผู้อยู่ปริวาส มีเท่าไร พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า อุบาลี ความขาดแห่งราตรี ของภิกษุผู้อยู่ปริวาสมี ๓ คือ อยู่ร่วม ๑ อยู่ปราศ ๑ ไม่บอก ๑ รัตติเฉทของภิกษุผู้อยู่ปริวาส มี ๓ อย่างนี้แล ฯ

พุทธานุญาตให้เก็บปริวาส

[๓๓๒] ก็โดยสมัยนั้นแล ในพระนครสาวัตถี ภิกษุสงฆ์มาประชุมกันมากมาย ภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ปริวาส ไม่สามารถจะชำระปริวาส จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้เก็บปริวาส

วิธีเก็บปริวาส

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีเก็บปริวาส พึงเก็บอย่างนี้:-

อันภิกษุผู้อยู่ปริวาสนั้น พึงเข้าไปหาภิกษุรูปหนึ่ง ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า นั่งกระโหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าเก็บปริวาส ปริวาสเป็นอันเก็บแล้ว หรือกล่าวว่า ข้าพเจ้าเก็บวัตร ปริวาสก็เป็นอันเก็บแล้ว ฯ

พุทธานุญาตให้สมาทานปริวาส

[๓๓๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายออกจากพระนครสาวัตถี ไปในที่นั้นๆ แล้ว พวกภิกษุผู้อยู่ปริวาสสามารถชำระปริวาสได้ จึงกราบทูลเรื่องนั้น แด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้สมาทานปริวาส

วิธีสมาทานปริวาส

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีสมาทานปริวาส พึงสมาทานอย่างนี้:-

อันภิกษุผู้อยู่ปริวาสนั้น พึงเข้าไปหาภิกษุรูปหนึ่ง ห่มผ้าอุตราสงค์ เฉวียงบ่า นั่งกระโหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำสมาทานว่า ข้าพเจ้าสมาทาน ปริวาส ปริวาสเป็นอันสมาทานแล้ว หรือกล่าวคำสมาทานว่า ข้าพเจ้าสมาทานวัตร ปริวาสก็เป็นอันสมาทานแล้ว ฯ

ปาริวาสิกวัตร จบ

---

เรื่องมูลายปฏิกัสสนารหภิกษุ

[๓๓๔] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนภิกษุทั้งหลายผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม จึงได้ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลายเล่าแล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๓๓๕] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุทั้งหลายผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิมยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตร จีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไฉนภิกษุทั้งหลายผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม จึงได้ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำที่นอนมาให้ การตั้งตั่งรองเท้าการตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลายเล่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของพวกภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิมนั่นไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้ว ทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิมไม่พึงยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย รูปใดยินดีต้องอาบัติทุกกฏ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรมสามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของภิกษุ ทั้งหลาย ผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิมด้วยกัน ตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตกิจ ๕ อย่าง คือ อุโบสถ ปวารณา ผ้าอาบน้ำฝน การสละภัตร และการรับภัตร แก่ภิกษุทั้งหลายผู้ควรชักเข้าหา อาบัติเดิม ตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล เราจักบัญญัติวัตรแก่ภิกษุทั้งหลาย ผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม โดยประการที่ภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ต้อง ประพฤติทุกรูป ฯ

มูลายปฏิกัสสนารหวัตร

หมวดที่ ๑

[๓๓๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม พึงประพฤติโดยชอบ วิธีประพฤติชอบในวัตรนั้น ดังนี้:-

อันภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ไม่พึงให้อุปสมบท

ไม่พึงให้นิสัย

ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

เป็นผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม เพราะอาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

ไม่พึงติกรรม

ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงทำการไต่สวน

ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๓๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ไม่พึงไปข้างหน้าแห่งปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงนั่งข้างหน้าแห่งปกตัตตะภิกษุ

พึงพอใจด้วยอาสนะสุดท้าย ที่นอนสุดท้าย วิหารสุดท้ายของสงฆ์ ที่สงฆ์จะพึงให้แก่เธอ

ไม่พึงมีปกตัตตะภิกษุเป็นสมณะไปข้างหน้า หรือตามหลังเข้าไปสู่สกุล

ไม่พึงสมาทานอารัญญิกธุดงค์

ไม่พึงสมาทานบิณฑปาติกธุดงค์ และ

ไม่พึงให้เขานำบิณฑบาตมาส่ง เพราะปัจจัยนั้น ด้วยคิดว่า คนทั้งหลาย อย่ารู้เรา ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๓๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ไม่พึง ออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นที่มิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุ มิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นที่มิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่หา ภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุ มิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาส ที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่น มิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้ ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับปกตัตตะภิกษุ เว้นแต่มีอันตราย ฯ

หมวดที่ ๔

[๓๓๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ไม่พึงออก จากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็น นานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาส ที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับปกตัตตะภิกษุ เว้น แต่มีอันตราย ฯ

หมวดที่ ๕

[๓๔๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุเป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มี ภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มี ภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่ อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส ทั้งนี้ ที่รู้ว่าอาจจะไปถึงในวันนี้เทียว ฯ

หมวดที่ ๖

[๓๔๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ไม่พึงอยู่ ในที่มุงอันเดียวกัน ในอาวาส กับปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี กับปกตัตตะภิกษุ

เห็นปกตัตตะภิกษุแล้วพึงลุกจากอาสนะ

พึงนิมนต์ปกตัตตะภิกษุให้นั่ง

ไม่พึงนั่งในอาสนะเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ อาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรมอยู่ในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรม ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

หมวดที่ ๗

[๓๔๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาส กับภิกษุผู้อยู่ปริวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกันในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี

ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะเดียวกัน กับภิกษุผู้อยู่ปริวาส

... กับภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ที่แก่พรรษากว่า

... กับภิกษุผู้ควรมานัต

... กับภิกษุผู้ประพฤติมานัต

... กับภิกษุผู้ควรอัพภาน

เมื่อเธอนั่ง ณ อาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อเธอนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมเดียวกัน

เมื่อเธอจงกรมอยู่ในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อเธอจงกรม ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

[๓๔๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าสงฆ์มีภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิมเป็นที่ ๔ พึงให้ปริวาส พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม พึงให้มานัต สงฆ์ ๒๐ รูป ทั้งภิกษุ ผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิมนั้น พึงอัพภาน การกระทำดังนั้นใช้ไม่ได้ และไม่ควรทำ ฯ

มูลายปฏิกัสสนารหวัตร จบ

เรื่องมานัตตารหภิกษุ

[๓๔๔] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายผู้ควรมานัต ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การ ถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉน ภิกษุทั้งหลายผู้ควรมานัต จึงได้ยินดี การกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลายเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

ทรงสอบถาม

พระผู้มีพระภาคทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่าภิกษุทั้งหลายผู้ควรมานัต ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้าการตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไฉน ภิกษุทั้งหลายผู้ควรมานัต จึงได้ยินการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะ ภิกษุทั้งหลายเล่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของภิกษุผู้ควรมานัตนั่น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรมานัต ไม่พึงยินดีการ กราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำ ที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตร จีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย รูปใดยินดี ต้องอาบัติทุกกฏ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของภิกษุทั้งหลายผู้ควรมานัตด้วยกัน ตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตกิจ ๕ อย่าง คือ อุโบสถ ปวารณา ผ้าอาบน้ำฝน การสละภัต และการรับภัตร แก่ภิกษุทั้งหลายผู้ควรมานัตด้วยกันตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล เราจะบัญญัติวัตรแก่ภิกษุผู้ควรมานัต โดยประการที่ภิกษุผู้ควรมานัต ต้องประพฤติทุกรูป ฯ

มานัตตารหวัตร

หมวดที่ ๑

[๓๔๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรมานัต พึงประพฤติชอบวิธีประพฤติชอบในวัตรนั้น ดังนี้:-

อันภิกษุผู้ควรมานัต ไม่พึงให้อุปสมบท

ไม่พึงให้นิสัย

ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

ตนเป็นผู้ควรมานัตเพราะอาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

ไม่พึงติกรรม

ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงทำการไต่สวน

ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๔๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรมานัต ไม่พึงไปข้างหน้าแห่ง ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงนั่งข้างหน้าแห่งปกตัตตะภิกษุ

พึงพอใจด้วยอาสนะสุดท้าย ที่นอนสุดท้าย วิหารสุดท้ายของสงฆ์ ที่ สงฆ์จะพึงให้เธอ

ไม่พึงมีปกตัตตะภิกษุเป็นสมณะนำหน้า หรือตามหลังเข้าไปสู่สกุล

ไม่พึงสมาทานอารัญญิกธุดงค์

ไม่พึงสมาทานปิณฑปาติกธุดงค์ และ

ไม่พึงให้เขานำบิณฑบาตมาส่ง เพราะปัจจัยนั้น ด้วยคิดว่าคนทั้งหลาย อย่ารู้เรา ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๔๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรมานัต เป็นอาคันตุกะไป พึงบอก มีอาคันตุกะมา ก็พึงบอก พึงบอกในอุโบสถ พึงบอกในปวารณา พึงบอก ทุกวัน ถ้าอาพาธ พึงสั่งทูตให้บอก ฯ

หมวดที่ ๔

[๓๔๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรมานัต ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุ มิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่ หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุ มิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่ หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่น มิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้ ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับปกตัตตะภิกษุ เว้นแต่มีอันตราย ฯ

หมวดที่ ๕

[๓๔๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรมานัต ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานา สังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่ เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาส ที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาส ที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิ ใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับปกตัตตะภิกษุ เว้นแต่ มีอันตราย ฯ

หมวดที่ ๖

[๓๕๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรมานัต พึงออกจากอาวาสที่มี ภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มี ภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุเป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มี ภิกษุเป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่ อาวาสที่มีภิกษุเป็นสมานสังวาส ทั้งนี้ ที่รู้ว่าอาจจะไปถึงในวันนี้เทียว ฯ

หมวดที่ ๗

[๓๕๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรมานัต ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียว กันในอาวาสกับปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี กับปกตัตตะภิกษุ

เห็นปกตัตตะภิกษุแล้วพึงลุกจากอาสนะ

พึงนิมนต์ปกตัตตะภิกษุให้นั่ง

ไม่พึงนั่งในอาสนะเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ อาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรมอยู่ในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรม ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

หมวดที่ ๘

[๓๕๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรมานัต ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกันในอาวาส กับภิกษุผู้อยู่ปริวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกันในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี

ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะเดียวกัน กับภิกษุผู้อยู่ปริวาส

... กับภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม

... กับภิกษุผู้ควรมานัตที่แก่กว่า

... กับภิกษุผู้ประพฤติมานัต

... กับภิกษุผู้ควรอัพภาน

เมื่อเธอนั่ง ณ อาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อเธอนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมเดียวกัน

เมื่อเธอจงกรมอยู่ในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อเธอจงกรมอยู่ ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

[๓๕๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าสงฆ์มีภิกษุผู้ควรมานัตเป็นที่ ๔ พึงให้ปริวาส พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม พึงให้มานัต สงฆ์ ๒๐ รูปทั้งภิกษุผู้ควรมานัตนั้น พึงอัพภาน การกระทำดังนั้น ใช้ไม่ได้และไม่ควรทำ ฯ

มานัตตารหวัตร จบ

---

เรื่องมานัตตจาริกภิกษุ

[๓๕๔] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายผู้ประพฤติมานัตยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนมานัตตจาริกภิกษุทั้งหลายจึงได้ยินดี การกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตร จีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลายเล่า แล้วกราบทูลเรื่อง นั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๓๕๕] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ในเพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุทั้งหลายผู้ประพฤติมานัต ยินดีการกราบไหว้ การ ลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลัง ให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไฉนภิกษุทั้งหลายผู้ประพฤติมานัต จึงได้ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้ง กระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุ ทั้งหลายเล่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของพวกภิกษุผู้ประพฤติมานัตนั่น ไม่ เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ประพฤติมานัต ไม่พึงยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การ รับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย รูปใดยินดี ต้องอาบัติทุกกฏ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของภิกษุ ทั้งหลายผู้ประพฤติมานัตด้วยกัน ตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตกิจ ๕ อย่าง คือ อุโบสถ ปวารณา ผ้าอาบน้ำฝน การสละภัตร และการรับภัตร แก่ภิกษุทั้งหลายผู้ประพฤติมานัตด้วยกัน ตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล เราจักบัญญัติวัตรแก่ภิกษุผู้ประพฤติมานัต โดยประการที่ภิกษุผู้ประพฤติมานัต ต้องประพฤติทุกรูป ฯ

มานัตตจาริกวัตร

หมวดที่ ๑

[๓๕๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ประพฤติมานัต พึงประพฤติชอบวิธีประพฤติชอบในวัตรนั้น ดังต่อไปนี้:-

อันภิกษุผู้ประพฤติมานัต ไม่พึงให้อุปสมบท

ไม่พึงให้นิสัย

ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

สงฆ์ให้มานัตเพื่ออาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

ไม่พึงติกรรม

ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงทำการไต่สวน

ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๕๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ประพฤติมานัต ไม่พึงไปข้างหน้าแห่งปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงนั่งข้างหน้าแห่งปกตัตตะภิกษุ

พึงพอใจด้วยอาสนะสุดท้าย ที่นอนสุดท้าย วิหารสุดท้ายของสงฆ์ ที่สงฆ์จะพึงให้แก่เธอ

ไม่พึงมีปกตัตตะภิกษุเป็นสมณะนำหน้าหรือตามหลัง เข้าไปสู่สกุล

ไม่พึงสมาทานอรัญญิกธุดงค์

ไม่พึงสมาทานปิณฑปาติกธุดงค์ และ

ไม่พึงให้เขานำบิณฑบาตมาส่ง เพราะปัจจัยนั้น ด้วยคิดว่าคนทั้งหลาย อย่ารู้เรา ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๕๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ประพฤติมานัต เป็นอาคันตุกะไป พึงบอก มีอาคันตุกะมา ก็พึงบอก พึงบอกในอุโบสถ พึงบอกในปวารณา พึงบอก ทุกวัน ถ้าอาพาธ พึงสั่งทูตให้บอก ฯ

หมวดที่ ๔

[๓๕๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ประพฤติมานัตไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุ มิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่ หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุ มิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาส ที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้ ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับสงฆ์ เว้นแต่มีอันตราย ฯ

หมวดที่ ๕

[๓๖๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ประพฤติมานัตไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุแต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุแต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุแต่เป็นนานาสังวาส ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับสงฆ์ เว้นแต่มีอันตราย ฯ

หมวดที่ ๖

[๓๖๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ประพฤติมานัต พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุเป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุเป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุเป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสหรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส ทั้งนี้ ที่รู้ว่าจะไปถึงในวันนี้เทียว ฯ

หมวดที่ ๗

[๓๖๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ประพฤติมานัตไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาส กับปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี กับปกตัตตะภิกษุ

เห็นปกตัตตะภิกษุแล้ว พึงลุกจากอาสนะ

พึงนิมนต์ปกตัตตะภิกษุให้นั่ง

ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะอันเดียวกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ อาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรมอยู่ในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรม ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

หมวดที่ ๘

[๓๖๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ประพฤติมานัต ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสกับภิกษุผู้อยู่ปริวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี

ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะอันเดียวกันกับภิกษุผู้อยู่ปริวาส

... กับภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม

... กับภิกษุผู้ควรมานัต

... กับภิกษุผู้ประพฤติมานัตผู้แก่กว่า

... กับภิกษุผู้ควรอัพภาน

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ อาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมเดียวกัน

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรมอยู่ในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรมอยู่ ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

[๓๖๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าสงฆ์มีภิกษุผู้ประพฤติมานัตเป็นที่ ๔ พึง ให้ปริวาส พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม พึงให้มานัต สงฆ์ ๒๐ รูปทั้งมานัตตจาริกภิกษุนั้น พึงอัพภาน การกระทำดังนั้น ใช้ไม่ได้และไม่ควรทำ ฯ

รัตติเฉท ๔ อย่าง

[๓๖๕] ครั้งนั้น ท่านพระอุบาลีเข้าไปในพุทธสำนัก ครั้นแล้วถวายบังคมพระผู้มีพระภาค นั่งอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วได้ทูลถามความข้อนี้แด่พระผู้มีพระภาคว่า ความขาดแห่งราตรีของภิกษุผู้ประพฤติมานัตมีเท่าไร พระ  พุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า อุบาลี ความขาดแห่งราตรีของภิกษุผู้ประพฤติ มานัตมี ๔ คือ อยู่ร่วม ๑ อยู่ปราศ ๑ ไม่บอก ๑ ประพฤติในคณะอันพร่อง ๑  รัตติเฉทของภิกษุผู้ประพฤติมานัตมี ๔ อย่างนี้แล ฯ

พุทธานุญาตให้เก็บมานัต

[๓๖๖] ก็โดยสมัยนั้นแล ในพระนครสาวัตถี มีภิกษุสงฆ์เป็นอันมากมาประชุมกัน ภิกษุทั้งหลายผู้ประพฤติมานัตไม่สามารถชำระมานัตได้ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้เก็บมานัต

วิธีเก็บมานัต

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีเก็บมานัตพึงเก็บอย่างนี้

ภิกษุผู้ประพฤติมานัตนั้น พึงเข้าไปหาภิกษุรูปหนึ่ง ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า นั่งกระโหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำเก็บมานัต ว่าดังนี้ ข้าพเจ้าเก็บมานัต มานัตเป็นอันเก็บมาแล้ว หรือกล่าวว่า ข้าพเจ้าเก็บวัตร มานัตก็เป็น อันเก็บแล้ว ฯ

พุทธานุญาตให้สมาทานมานัต

[๓๖๗] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายออกจากพระนครสาวัตถีไปใน ที่นั้นๆ แล้ว พวกภิกษุผู้ประพฤติมานัต สามารถชำระมานัต จึงกราบทูลเรื่องนั้น แด่พระผู้มีพระภาคๆ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้สมาทานมานัต

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล วิธีสมาทานมานัตพึงสมาทานอย่างนี้

อันภิกษุผู้ประพฤติมานัตนั้น พึงเข้าไปหาภิกษุรูปหนึ่ง ห่มผ้าอุตราสงค์ เฉวียงบ่า นั่งกระหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำสมาทานว่าดังนี้ ข้าพเจ้า สมาทานมานัต มานัตเป็นอันสมาทานแล้ว หรือกล่าวคำสมาทานว่า ข้าพเจ้าสมาทานวัตร มานัตก็เป็นอันสมาทานแล้ว ฯ

มานัตตจาริกวัตร จบ

---

เรื่องอัพภานารหภิกษุ

[๓๖๘] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายผู้ควรอัพภาน ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉน ภิกษุทั้งหลายผู้ควรอัพภาน จึงได้ยินดี การกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การ นำที่นอน

มาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับ บาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลายเล่า แล้วกราบทูล เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๓๖๙] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ ในเพราะ เหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่าภิกษุทั้งหลายผู้ควรอัพภาน ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่อ อาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายทูลรับว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ไฉนภิกษุ ทั้งหลายผู้ควรอัพภานจึงได้ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้ง กระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุ ทั้งหลายเล่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของพวกภิกษุผู้ควรอัพภานนั่นไม่เป็นไปเพื่อ ความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมมีกถารับสั่งกะภิกษุ ทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรอัพภานไม่พึงยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถู หลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย รูปใดยินดี ต้องอาบัติทุกกฏ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตรจีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของภิกษุ ทั้งหลายผู้ควรอัพภานด้วยกัน ตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตกิจ ๕ อย่าง คือ อุโบสถ ปวารณา ผ้าอาบน้ำฝน การสละภัตร และการรับภัตร แก่ภิกษุทั้งหลายผู้ควรอัพภานด้วยกัน ตามลำดับผู้แก่พรรษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล เราจักบัญญัติวัตรแก่ภิกษุทั้งหลาย ผู้ควรอัพภาน โดยประการที่ภิกษุผู้ควรอัพภานต้องประพฤติทุกรูป ฯ

อัพภานารหวัตร

หมวดที่ ๑

[๓๗๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรอัพภานพึงประพฤติชอบ วิธีประพฤติชอบในวัตรนั้น ดังต่อไปนี้:-

ไม่พึงให้อุปสมบท

ไม่พึงให้นิสัย

ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

แม้ได้รับสมมติแล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

สงฆ์อัพภานเพื่ออาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

ไม่พึงติกรรม

ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงทำการไต่สวน

ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

ไม่พึงยังภิกษุอื่นให้ทำโอกาส

ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้อธิกรณ์กัน ฯ

หมวดที่ ๒

[๓๗๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรอัพภานไม่พึงไปข้างหน้าแห่งปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงนั่งข้างหน้าแห่งปกตัตตะภิกษุ

พึงพอใจด้วยอาสนะสุดท้าย ที่นอนสุดท้าย วิหารสุดท้ายของสงฆ์ ที่สงฆ์จะพึงให้แก่เธอ

ไม่พึงมีปกตัตตะภิกษุ เป็นสมณะนำหน้า หรือตามหลังเข้าไปสู่สกุล

ไม่พึงสมาทานอารัญญิกธุดงค์

ไม่พึงสมาทานปิณฑปาติกธุดงค์ และ

ไม่พึงให้เขานำบิณฑบาตมาส่ง เพราะปัจจัยนั้น ด้วยคิดว่า คนทั้งหลาย อย่ารู้เรา ฯ

หมวดที่ ๓

[๓๗๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรอัพภานไม่พึงออกจากอาวาสที่มี ภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่หา ภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาส ที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่หา ภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาส ที่หาภิกษุมิได้

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่น มิใช่อาวาสที่หาภิกษุมิได้ ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับปกตัตตะภิกษุ เว้นแต่มีอันตราย

หมวดที่ ๔

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรอัพภานไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ อาวาสที่มีภิกษุแต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็น นานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็น นานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็น นานาสังวาส

ไม่พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาส ที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาส ที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส

ไม่พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่น มิใช่อาวาสที่มีภิกษุ แต่เป็นนานาสังวาส ทั้งนี้ เว้นแต่ไปกับปกตัตตะภิกษุ เว้นแต่มีอันตราย

หมวดที่ ๕

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรอัพภานพึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็น สมานสังวาส

พึงออกจากถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มี ภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่ถิ่นมิใช่อาวาสที่มี ภิกษุ เป็นสมานสังวาส

พึงออกจากอาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไปสู่อาวาส หรือถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ เป็นสมานสังวาส ทั้งนี้ ที่รู้ว่าอาจจะไปถึงในวันนี้เทียว ฯ

หมวดที่ ๖

[๓๗๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรอัพภานไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสกับปกตัตตะภิกษุ

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกัน ในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี กับปกตัตตะภิกษุ

เห็นปกตัตตะภิกษุแล้ว พึงลุกจากอาสนะ

พึงนิมนต์ปกตัตตะภิกษุให้นั่ง

ไม่พึงนั่งในอาสนะเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ อาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมเดียวกันกับปกตัตตะภิกษุ

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรมอยู่ในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรม ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

หมวดที่ ๗

[๓๗๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้ควรอัพภานไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสกับภิกษุผู้อยู่ปริวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในถิ่นมิใช่อาวาส

ไม่พึงอยู่ในที่มุงอันเดียวกันในอาวาสก็ดี ในถิ่นมิใช่อาวาสก็ดี

ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะเดียวกันกับภิกษุผู้อยู่ปริวาส

... กับภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม

... กับภิกษุผู้ควรมานัต

... กับภิกษุผู้ประพฤติมานัต

... กับภิกษุผู้ควรอัพภานที่แก่พรรษากว่า

เมื่อเธอนั่งอาสนะต่ำ ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะสูง

เมื่อเธอนั่ง ณ พื้นดิน ไม่พึงนั่ง ณ อาสนะ

ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมเดียวกัน

เมื่อเธอจงกรมในที่จงกรมต่ำ ไม่พึงจงกรมในที่จงกรมสูง

เมื่อเธอจงกรมอยู่ ณ พื้นดิน ไม่พึงจงกรมในที่จงกรม ฯ

[๓๗๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าสงฆ์มีภิกษุผู้ควรอัพภานเป็นที่ ๔ พึงให้ปริวาสพึงชักเข้าหาอาบัติเดิม พึงให้มานัต สงฆ์ ๒๐ รูป ทั้งภิกษุผู้ควรอัพภานนั้นพึงอัพภาน การกระทำดังนั้นใช้ไม่ได้ และไม่ควรทำ ฯ

อัพภานารหวัตร จบ

ปาริวาสสิกขันธกะ ที่ ๒ จบ

ในขันธกะนี้มี ๕ เรื่อง

หัวข้อประจำขันธกะ

[๓๗๖] ๑. ภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ปริวาส ยินดีการกราบไหว้ การลุกรับ อัญชลีกรรม สามีจิกรรม การนำอาสนะมาให้ การนำที่นอนมาให้ การล้างเท้า การตั้งตั่งรองเท้า การตั้งกระเบื้องเช็ดเท้า การรับบาตร จีวร การถูหลังให้เมื่ออาบน้ำ ของปกตัตตะภิกษุทั้งหลาย บรรดาภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก จึงเพ่งโทษ เป็นทุกกฏแก่ภิกษุ ผู้อยู่ปริวาสผู้ยินดี ทรงอนุญาตแก่ภิกษุผู้อยู่ปริวาสด้วยกันตามลำดับ ผู้แก่พรรษา และทรงอนุญาตกิจ ๕ อย่าง คือ อุโบสถ ๑ ปวารณา ๑ ผ้าอาบน้ำฝน ๑ การสละภัตร ๑ การรับภัตร ๑ วิธีประพฤติชอบ คือ ภิกษุผู้อยู่ปริวาสไม่ไปข้างหน้าปกตัตตะภิกษุ พอใจด้วยที่สุดท้าย ไม่มีสมณะนำหน้าและตามหลังเข้าไปสู่สกุล ไม่สมาทานอารัญญิกธุดงค์ ปิณฑปาติกธุดงค์ ไม่ให้เขานำบิณฑบาต มาส่ง เป็นอาคันตุกะไป และมีอาคันตุกะมา ต้องบอก พึงบอกในอุโบสถ ในปวารณา สั่งทูตให้บอก ไปสู่อาวาส และถิ่นมิใช่อาวาสที่มีภิกษุ ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกัน เมื่อปกตัตตะภิกษุนั่ง ณ พื้นดิน ไม่นั่ง ณ อาสนะ เมื่อปกตัตตะภิกษุ นั่งอาสนะต่ำ ไม่นั่งอาสนะสูง เมื่อปกตัตตะภิกษุจงกรมในที่ต่ำ ไม่จงกรมในที่สูงหรือจงกรม ณ พื้นดิน ไม่จงกรมในที่จงกรม ไม่พึงอยู่ในที่มุงเดียวกัน ... กับภิกษุผู้อยู่ปริวาสผู้แก่พรรษากว่า ทำกรรมใช้ไม่ได้ รัตติเฉท ชำระปริวาส ภิกษุ ผู้อยู่ปริวาส พึงทราบวิธีเก็บวัตร สมาทานวัตร ภิกษุผู้ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ผู้ควรมานัต ผู้ประพฤติมานัต และผู้ควรอัพภาน ปราชญ์พึงทราบโดยนัยที่เจือกันอีก

รัตติเฉทของภิกษุผู้อยู่ปริวาสมี ๓ ของภิกษุผู้ประพฤติมานัตมี ๔ ไม่เท่ากัน และประพฤติมานัตให้ครบวัน กรรม ๒ อย่างคล้ายกัน ๓ อย่างนอกนั้น เหมือนกันแล ฯ

หัวข้อประจำขันธกะ จบ

---

สมุจจยขันธกะ

เรื่องพระอุทายี

[๓๗๗] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า ประทับอยู่ ณ พระเชตวันอารามของอนาถบิณฑิกคหบดี เขตพระนครสาวัตถี ครั้งนั้น ท่านพระอุทายีต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ท่านแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง

ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิไม่ได้ปิดบังไว้ ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นได้กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้แก่ภิกษุอุทายี ฯ

วิธีให้มานัต

[๓๗๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้มานัตอย่างนี้

ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุ ผู้แก่กว่า นั่งกระหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอมานัต ว่าดังนี้:-

คำขอมานัต

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่งชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้

ท่านเจ้าข้า แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้านั้นขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้

ท่านเจ้าข้า แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้านั้นขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ ฯ

[๓๗๙] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มานัต

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายี การให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัว หนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายี ชอบ แก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใดท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวคำนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจต- นิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายี การให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้ นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุ อุทายี การให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึง เป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ สงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์อัพภาน

[๓๘๐] ท่านพระอุทายีนั้น ประพฤติมานัตแล้ว ได้แจ้งแก่ภิกษุทั้งหลาย ว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมนั้นได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ผมนั้น ผมนั้นประพฤติมานัตมาแล้ว ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นได้กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงอัพภานภิกษุอุทายี ฯ

วิธีอัพภาน

[๓๘๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงอัพภานอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขออัพภาน ว่าดังนี้:-

คำขออัพภาน

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ ข้าพเจ้า นั้นได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ข้าพเจ้า นั้น ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้น ประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ ข้าพเจ้านั้นได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นประพฤติ มานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ แม้ครั้งที่สอง

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ ข้าพเจ้า นั้นได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ข้าพเจ้านั้น ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ แม้ครั้งที่สาม ฯ

[๓๘๒] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาอัพภาน

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกก วิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ

ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายี ภิกษุอุทายีนั้นประพฤติ มานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงอัพภานภิกษุอุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายี ภิกษุอุทายีนั้นประพฤติ มานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ สงฆ์อัพภานภิกษุอุทายี การอัพภาน ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่าน ผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ ได้ปิดบังไว้ เธอได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่อ อาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายี ภิกษุอุทายีนั้นประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ สงฆ์อัพภานภิกษุ อุทายี การอัพภานภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุ อุทายี ภิกษุอุทายีนั้นประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ สงฆ์ อัพภานภิกษุอุทายี การอัพภานภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่าน ผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ภิกษุอุทายี อันสงฆ์อัพภานแล้ว ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

### ปริวาสวันเดียว

[๓๘๓] สมัยต่อมา ท่านพระอุทายีต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว ท่านจึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว ผมจะพึง ปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้น กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี ฯ

วิธีให้ปริวาสวันเดียว

[๓๘๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้อย่างนี้

ภิกษุอุทายีนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่าไหว้เท้าภิกษุ ผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอปริวาส ว่าดังนี้:-

คำขอปริวาสวันเดียว

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบัง ไว้วันเดียว ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้น ขอปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๓๘๕] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้ปริวาสวันเดียว

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว เธอขอปริวาส วันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว กะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ ภิกษุอุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว เธอขอปริวาส วันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว กะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา-สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี การให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่าน ผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว เธอขอปริวาสวันเดียว เพื่อ

อาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ ภิกษุอุทายี การให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่าน ผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว อันสงฆ์ให้แล้ว แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ให้มานัต

[๓๘๖] ท่านพระอุทายีนั้นอยู่ปริวาสแล้ว ได้แจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว ผมนั้นได้ขอปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบัง ไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ผมนั้น ผมนั้นอยู่ปริวาสแล้ว ผมจะพึงปฏิบัติ อย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ ตรัสว่า ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี ฯ

วิธีให้มานัต

[๓๘๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงให้อย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอมานัตว่าดังนี้:-

คำขอมานัต

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว ข้าพเจ้านั้นได้ขอปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสวันเดียวเพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาส แล้วขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ วันเดียวกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๓๘๘] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มานัต

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว เธอขอปริวาส วันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว กะสงฆ์ สงฆ์ให้ได้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ภิกษุอุทายี เธออยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ วันเดียวกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว เธอขอปริวาส วันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา-สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี เธออยู่ปริวาสแล้วขอ มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบัง ไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี การให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่าน ผู้ใดท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว เธอขอปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี เธออยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี การให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใดท่านผู้นั้นพึงพูด

มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว สงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้น จึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์อัพภาน

[๓๘๙] ท่านพระอุทายีนั้นประพฤติมานัตแล้ว ได้แจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว ผมนั้นขอปริวาสวันเดียวเพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ผมนั้น ผมนั้นอยู่ปริวาสแล้ว ได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ผมนั้น ผมนั้นประพฤติมานัตแล้ว ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงอัพภานภิกษุอุทายี ฯ

วิธีอัพภาน

[๓๙๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงอัพภานอย่างนี้

ภิกษุอุทายีนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่าไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขออัพภาน ว่าดังนี้:-

คำขออัพภาน

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว ข้าพเจ้านั้นได้ขอปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่งชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา-สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์

... ข้าพเจ้านั้นประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์แม้ครั้งที่สอง

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว ข้าพเจ้านั้นได้ขอปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่งชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว

แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้น อยู่ปริวาสแล้วได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ แม้ครั้งที่สาม ฯ

[๓๙๑] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาอัพภาน

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว เธอได้ขอปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี เธออยู่ปริวาสแล้ว ได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรีเพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ภิกษุอุทายี เธอประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภาน กะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงอัพภานภิกษุอุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว เธอได้ขอปริวาส วันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา- สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ภิกษุอุทายี เธออยู่ปริวาสแล้ว ได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี เธอประพฤติ มานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ สงฆ์อัพภานภิกษุอุทายี การอัพภาน ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่าน ผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว เธอได้ขอปริวาสวันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส

วันเดียว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียว แก่ภิกษุอุทายี เธออยู่ปริวาสแล้ว ได้ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้วันเดียวแก่ภิกษุอุทายี เธอประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ สงฆ์อัพภานภิกษุอุทายี การอัพภานภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่าน ผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ภิกษุอุทายีอันสงฆ์อัพภานแล้ว ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

ปริวาส ๕ วัน

[๓๙๒] สมัยต่อมา ท่านพระอุทายีต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๒ วัน ปิดบังไว้ ๓ วัน ปิดบังไว้ ๔ วัน ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอจึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๒ วัน ปิดบังไว้ ๓ วัน ปิดบังไว้ ๔ วัน ปิดบังไว้ ๕ วัน ผม จะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค จึงตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี ฯ

วิธีให้ปริวาส ๕ วัน

[๓๙๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงให้อย่างนี้

ภิกษุอุทายีนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุ ผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอปริวาสดังนี้:-

คำขอปริวาส ๕ วัน

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบัง ไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๓๙๔] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจาว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้ปริวาส ๕ วัน

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุ อุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี การให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่าน ผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี การให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน อันสงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้น จึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๓๙๕] ท่านพระอุทายีนั้น กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอจึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ผมนั้น ได้ขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง

ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ผมนั้น ผมนั้นกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้น กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแลสงฆ์จงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ฯ

วิธีชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๓๘๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิมอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอมูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ท่านเจ้าข้าข้าพเจ้านั้นขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา-สุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๓๘๗] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจามูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการ ชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่

แล้ว สงฆ์พึงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่อ อาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิด บังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการ ชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกก- วิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ อาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ การ ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟัง ข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ การชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติ เดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ภิกษุอุทายีอันสงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิมแล้ว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๓๙๘] ท่านพระอุทายีนั้นอยู่ปริวาสแล้ว เป็นผู้ควรมานัต ต้องอาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอจึงแจ้งแก่ภิกษุ ทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้อง

อาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ผมนั้นได้ขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ผมนั้น ผมนั้นกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักผมนั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมนั้นอยู่ปริวาสแล้ว เป็นผู้ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมจะ พึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ฯ

วิธีชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๓๙๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิมอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอมูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้วควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๐๐] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจามูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัว หนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการ ชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกก- วิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบัง ไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติ เดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้กะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะ สงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชัก เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบัง ไว้ การชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้น พึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ภิกษุอุทายีอันสงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ใน ระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุ นั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ให้มานัตเพื่ออาบัติ ๓ ตัว

[๔๐๑] ท่านพระอุทายีนั้น อยู่ปริวาสแล้ว แจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ผมนั้นขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ผมนั้น ผมนั้นกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักผมนั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมนั้นอยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้า หาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักผมนั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมนั้นอยู่ปริวาสแล้ว ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแลสงฆ์จงให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี ฯ

วิธีให้มานัตเพื่ออาบัติ ๓ ตัว

[๔๐๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้อย่างนี้ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอว่าดังนี้:-

คำขอมานัตเพื่ออาบัติ ๓ ตัว

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์

สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นกำลังอยู่ปริวาสได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึง ขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัตได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบัง ไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๐๓] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจาว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มานัตเพื่ออาบัติ ๓ ตัว

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติตัว หนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชัก เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกก- วิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ อาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบัง ไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติ เดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัว หนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธออยู่ ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ ถ้าความ พร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ

ปิดบังไว้ ๕ วันกะ สงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายี เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกก- วิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอ การชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา-สุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะ สงฆ์ สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี การให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว อันสงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้น จึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

กำลังประพฤติมานัตต้องอาบัติในระหว่าง

[๔๐๔] ท่านพระอุทายีนั้น กำลังประพฤติมานัต ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ผมนั้นจึงขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบัง ไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ผมนั้น ผมนั้นกำลังอยู่ปริวาสได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักผมนั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมนั้นอยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึง

ขอการชักเข้าหาอาบัติเดิมเพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักผมนั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมนั้นอยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ผมนั้น ผมนั้นกำลังประพฤติมานัตได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แล้วให้มานัต ๖ ราตรี ฯ

วิธีชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๔๐๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิมอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่านั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอมูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ไดปิดบัง ไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ สงฆ์ ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นกำลังประพฤติมานัตได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ

ไม่ได้ปิดบังไว้ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๐๖] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจามูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะ สงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอ การชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งใน ระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้า หาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ อาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ สงฆ์ ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลัง ประพฤติมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกก- วิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัว หนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติ เดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะ สงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้อง อาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ

สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายี เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกก- วิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอ การชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติ เดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะ สงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี เธอ กำลังประพฤติมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ การชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติ เดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ภิกษุอุทายี อันสงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิมแล้ว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

วิธีให้มานัต

[๔๐๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้มานัต ๖ ราตรีอย่างนี้ ภิกษุ อุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอมานัต

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ... ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นกำลังประพฤติมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง

ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้า นั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๐๘] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มานัต

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ... เธออยู่ปริวาส แล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังประพฤติมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายี เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกก วิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ ถ้าความ พร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้แก่ ภิกษุอุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ... เธออยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังประพฤติมานัต ได้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติหนึ่งตัวในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้แก่ภิกษุ อุทายี การให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง

ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ภิกษุอุทายีชอบแก่ท่านผู้ใดท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ อันสงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายีชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิมแล้วให้มานัต

[๔๐๙] ท่านพระอุทายีนั้น ประพฤติมานัตแล้ว ควรอัพภานได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ... ผมนั้นประพฤติมานัตแล้ว ควรอัพภานได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วให้มานัต ๖ ราตรี ฯ

วิธีชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๔๑๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิมอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้นเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ...

คำขอมูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ...

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจามูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ...

ภิกษุอุทายีอันสงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิมแล้ว เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

วิธีให้มานัต

[๔๑๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้มานัต ๖ ราตรี อย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ...

คำขอมานัต

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ...

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มานัต

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ...

มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ อันสงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายีชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ให้อัพภาน

[๔๑๒] ท่านพระอุทายีนั้นประพฤติมานัตแล้ว จึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ... ผมนั้นประพฤติมานัตแล้วผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้น แด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จง อัพภานภิกษุอุทายี ฯ

วิธีอัพภาน

[๔๑๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงอัพภานอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอว่าดังนี้:-

คำขออัพภาน

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ข้าพเจ้านั้น

ข้าพเจ้านั้นกำลังอยู่ ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัตได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ข้าพเจ้านั้นกำลังประพฤติมานัต ได้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหา อาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ข้าพเจ้านั้นขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นประพฤติมานัตแล้ว ควรอัพภานได้ ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ ข้าพเจ้านั้นขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบัง ไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้แก่ข้าพเจ้านั้น ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้น ประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๑๔] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้อัพภาน

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ ได้ให้ปริวาส ๕ วัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ

ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอ การชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหา อาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชัก เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิไม่ได้ปิดบังไว้ เธออยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว กะสงฆ์ สงฆ์ได้ ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังประพฤติ มานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายี เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้แก่ภิกษุอุทายี เธอประพฤติมานัตแล้ว ควรอัพภาน ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหา อาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ปิดบังไว้กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ไม่ได้ ปิดบังไว้แก่ภิกษุอุทายี เธอประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงอัพภานภิกษุอุทายี นี้เป็น ญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ... เธอประพฤติ มานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ สงฆ์อัพภานภิกษุอุทายี การอัพภาน ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่าน ผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ภิกษุอุทายี อันสงฆ์อัพภานแล้ว ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ให้ปักขปริวาส

[๔๑๕] สมัยต่อมา ท่านพระอุทายี ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ เธอแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ภิกษุอุทายี ฯ

วิธีให้ปักขปริวาส

[๔๑๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้อย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอปักขปริวาส

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๑ ปักษ์เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๑๗] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้ปักขปริวาส

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ เธอขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ภิกษุ อุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ เธอขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา

สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ภิกษุอุทายี การให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่าน ผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ สงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้น จึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ให้สโมธานปริวาส

[๔๑๘] ท่านพระอุทายีนั้น กำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งใน ระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน จึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ผมนั้นขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์แก่ผมนั้น ผมนั้นกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาค ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลายเพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แล้วให้ปริวาสประมวล อาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน ฯ

วิธีชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๔๑๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิมอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่านั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอมูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้น กำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิ

สัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๒๐] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจาว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ เธอขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา- สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่ง ของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ เธอขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา- สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน การชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ชอบแก่ ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ภิกษุอุทายี อันสงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิมแล้ว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

สโมธานปริวาส

[๔๒๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้สโมธานปริวาสเพื่ออาบัติตัวก่อนอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้า ภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอสโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่อ อาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้า นั้นกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้น เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๒๒] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้สโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ เธอขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุ อุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ

อาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อน เข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์ พึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ เธอขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายี เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาสประมวลอาบัติตัวหนึ่งก่อน เข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี การให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่อ อาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน สงฆ์ให้แล้ว แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

### สงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิมแล้วให้สโมธานปริวาส

[๔๒๓] ท่านพระอุทายีนั้น อยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน จึงแจ้งแก่ภิกษุ ทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ... ผมนั้นอยู่ปริวาสแล้วควรมานัต ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร

ภิกษุเหล่านั้น กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แล้วให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน ฯ

วิธีชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๔๒๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิมอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ...

คำขอมูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจาว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ภิกษุอุทายี อันสงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิมแล้ว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

วิธีให้สโมธานปริวาส

[๔๒๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกันอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์ เฉวียงบ่า ...

คำขอสโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกาวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้สโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน อันสงฆ์ให้แล้ว แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ให้มานัตเพื่ออาบัติ ๓ ตัว

[๔๒๖] พระอุทายีนั้น อยู่ปริวาสแล้ว จึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่าน ทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ... ผมนั้นอยู่ปริวาสแล้ว ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่ พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว แก่ภิกษุอุทายี ฯ

วิธีให้มานัต

[๔๒๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้อย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่ง ประคองอัญชลีแล้วกล่าวคำขอว่าดังนี้:-

คำขอมานัต

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิด บังไว้ ๑ ปักษ์ ... ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่อ อาบัติ ๓ ตัว กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๒๘] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบ ด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจาว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มานัต

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัว หนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ... เธออยู่ปริวาส แล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ ถ้าความพร้อม พรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวแก่ ภิกษุอุทายีนี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ... เธออยู่ปริวาส แล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์

สงฆ์ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวแก่ภิกษุอุทายี การให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว อันสงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

กำลังประพฤติมานัตต้องอาบัติอีก

[๔๒๙] พระอุทายีนั้น กำลังประพฤติมานัต ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน จึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่าน ทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ... ผมนั้นกำลังประพฤติมานัตได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้น แด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงชักภิกษุ อุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แล้วให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน แล้วให้มานัต ๖ ราตรี ฯ

วิธีชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๔๓๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิมอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ...

คำขอมูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

กรรมวาจาให้มูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัว หนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ภิกษุอุทายี อันสงฆ์ชักเข้าหาอาบัติเดิมแล้ว เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

วิธีให้สโมธานปริวาส

[๔๓๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน อย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ...

คำขอสโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบัง ไว้ ๑ ปักษ์ ...

กรรมวาจาให้สโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัว หนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่างชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน อันสงฆ์ให้แล้ว แก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

วิธีให้มานัต

[๔๓๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้มานัต ๖ ราตรีอย่างนี้ ภิกษุ อุทายีนั้น พึง เข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ...

คำขอมานัต

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบัง ไว้ ๑ ปักษ์ ...

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มานัต

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกา สุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน สงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วย อย่างนี้ ฯ

พระอุทายีต้องอันตราบัติ

[๔๓๓] พระอุทายีนั้น ประพฤติมานัตแล้ว ควรอัพภานได้ต้อง อาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน จึงแจ้งแก่ ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ... ผมนั้นประพฤติมานัตแล้ว ควรอัพภานได้ต้องอาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งใน ระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แล้วให้ปริวาสประมวล อาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน แล้วให้มานัต ๖ ราตรี ฯ

วิธีชักเข้าหาอาบัติเดิม

[๔๓๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิมอย่างนี้ ภิกษุ อุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ...

คำขอมูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิด บังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มูลายปฏิกัสสนา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัว หนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน สงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

วิธีให้สโมธานปริวาส

[๔๓๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน อย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ...

คำขอสโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิด บังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรม วาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้สโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งใน ระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน สงฆ์ให้แล้วแก่ ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วย อย่างนี้ ฯ

วิธีให้มานัต

[๔๓๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้มานัต ๖ ราตรีอย่างนี้ ภิกษุ อุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ...

คำขอมานัต

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิด บังไว้ ๑ ปักษ์ ...

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้มานัต

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ต้องอาบัติตัว หนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ...

มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน สงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุอุทายี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์อัพภาน

[๔๓๗] พระอุทายีนั้น ประพฤติมานัตแล้ว จึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลาย ว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ... ผมนั้นประพฤติมานัตแล้ว

ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบ ทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงอัพภานภิกษุอุทายี ฯ

วิธีอัพภาน

[๔๓๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงอัพภานอย่างนี้ ภิกษุอุทายีนั้น พึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่ง ประคองอัญชลีแล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขออัพภาน

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิด บังไว้ ๑ ปักษ์ ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้า นั้นกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติ เดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้น ขอปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันจึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้นขอปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว จึงขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวแก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นกำลังประพฤติมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจต

นิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้นขอปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสประมวล อาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นประพฤติมานัตแล้ว ควรอัพภานได้ ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน จึงขอ การชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักข้าพเจ้านั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน ข้าพเจ้านั้นได้ขอปริวาส ประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วย กัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้านั้นอยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งใน ระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ข้าพเจ้านั้น ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๓๙] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติ จตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาอัพภาน

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ เธอขอปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ ปักษ์ เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ แก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังอยู่ปริวาส ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอ การชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ

อาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบัง ไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี เธออยู่ปริวาสแล้ว ควรมานัต ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งใน ระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาส ประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส แล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัว กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติ ๓ ตัวแก่ภิกษุอุทายี เธอกำลังประพฤติมานัต ได้ ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อ สัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักภิกษุอุทายี เข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุ อุทายี เธออยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งใน ระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันแก่ภิกษุอุทายี เธอประพฤติมานัตแล้ว ควรอัพภาน ได้ต้องอาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งใน ระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ชัก ภิกษุอุทายีเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน เธอขอปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อน เข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วันกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้า

ด้วยกัน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบัง ไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี เธออยู่ปริวาสแล้ว ขอมานัต ๖ ราตรี เพื่อ อาบัติตัวหนึ่งในระหว่าง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้มานัต ๖ ราตรี เพื่ออาบัติตัวหนึ่งในระหว่างชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๕ วัน แก่ภิกษุอุทายี เธอประพฤติมานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงอัพภานภิกษุอุทายี นี่เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุทายีนี้ ต้องอาบัติ ตัวหนึ่ง ชื่อสัญเจตนิกาสุกกวิสัฏฐิ ปิดบังไว้ ๑ ปักษ์ ... เธอประพฤติ มานัตแล้ว ขออัพภานกะสงฆ์ สงฆ์อัพภานภิกษุอุทายี การอัพภาน ภิกษุอุทายี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่าน ผู้ใดท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ภิกษุอุทายี อันสงฆ์อัพภานแล้ว ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้ ฯ

อาบัติสุกกวิสัฏฐิ จบ

---

อัคฆสโมธานปริวาส

[๔๔๐] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑ วัน อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๒ วัน อาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๓ วัน อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๔ วัน อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๕ วัน อาบัติ ตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๖ วัน อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๗ วัน อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๘ วัน อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๙ วัน อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑๐ วัน เธอจึงแจ้งแก่ภิกษุ ทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑ วัน ... อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑๐ วัน ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุ เหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้ ปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เพื่ออาบัติเหล่านั้น แก่ ภิกษุนั้น ฯ

วิธีให้อัคฆสโมธานปริวาส

[๔๔๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้อย่างนี้ ภิกษุนั้นพึงเข้าไป หาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคอง อัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขออัคฆสโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๑ วัน ... อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑๐ วัน ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เพื่ออาบัติเหล่านั้น กะ

สงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๔๒] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้อัคฆสโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑ วัน ... อาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เธอขอปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้ปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เพื่ออาบัติเหล่านั้น แก่ภิกษุมีชื่อนี้ นี่เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๑ วัน ... อาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เธอขอปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบัง ไว้ ๑๐ วัน เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาสประมวลกันโดย ค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เพื่ออาบัติเหล่านั้น แก่ภิกษุมีชื่อนี้ การให้ปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เพื่อ อาบัติเหล่านั้น แก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็น ผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เพื่อ อาบัติเหล่านั้น อันสงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้น จึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

อัคฆสโมธานปริวาส

[๔๔๓] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑ วัน อาบัติ ๒ ตัวปิดบังไว้ ๒ วัน อาบัติ ๓ ตัว ปิดบังไว้ ๓ วัน อาบัติ ๔ ตัวปิดบังไว้ ๔ วัน อาบัติ ๕ ตัวปิดบังไว้ ๕ วัน อาบัติ ๖ ตัวปิดบังไว้ ๖ วัน อาบัติ ๗ ตัวปิดบังไว้ ๗ วัน อาบัติ ๘ ตัวปิดบังไว้ ๘ วัน อาบัติ ๙ ตัวปิดบังไว้ ๙ วัน อาบัติ ๑๐ ตัวปิดบังไว้ ๑๐ วัน เธอจึงแจ้งแก่ภิกษุ ทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑ วัน ... อาบัติ ๑๐ ตัวปิดบังไว้ ๑๐ วัน ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุ เหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้ปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้นานกว่าทุกตัว เพื่ออาบัติเหล่านั้น แก่ภิกษุนั้น ฯ

วิธีให้อัคฆสโมธานปริวาส

[๔๔๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงให้อย่างนี้ ภิกษุนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอให้อัคฆสโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่งปิดบัง ไว้ ๑ วัน ... อาบัติ ๑๐ ตัวปิดบังไว้ ๑๐ วัน ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้น ขอปริวาส ประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้นานกว่าทุกตัว เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๔๕] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้อัคฆสโมธานปริวาส

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑ วัน ... อาบัติ ๑๐ ตัว ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เธอขอปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบัง ไว้นานกว่าทุกตัว เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้ปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้ นานกว่าทุกตัว เพื่ออาบัติเหล่านั้น แก่ภิกษุมีชื่อนี้ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์ฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๑ วัน ... อาบัติ ๑๐ ตัว ปิดบังไว้ ๑๐ วัน เธอขอปริวาสประมวลกัน โดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบัง ไว้นานกว่าทุกตัว เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาสประมวล กันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้นานกว่าทุกตัว เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่ ภิกษุมีชื่อนี้ การให้ ปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติที่ปิดบังไว้นาน กว่าทุกตัว เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่ภิกษุมีชื่อ นี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่าน ผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ปริวาสประมวลกันโดยค่าแห่งอาบัติ ที่ปิดบังไว้นานกว่าทุกตัว เพื่ออาบัติเหล่านั้น อันสงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุ นั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

ปริวาส ๒ เดือน

[๔๔๖] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัวปิด บังไว้ ๒ เดือน เธอคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัวปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอกำลัง อยู่ปริวาสคิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นคิดว่า เราต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เรา พึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ จึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรานั้น เมื่อเรานั้นกำลังอยู่ปริวาส คิด ละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอได้แจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ผมนั้นได้คิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัว หนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ผมนั้นจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งปิดบัง ไว้ ๒ เดือนแก่ผมนั้น เมื่อผมนั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นได้คิดว่า เราแลต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้

๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ผมนั้นจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่อ อาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ผมนั้น เมื่อผมนั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่าไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ ดังนี้ ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี พระภาคๆ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ภิกษุนั้น ฯ

วิธีให้ปริวาส ๒ เดือน

[๔๔๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงให้อย่างนี้ ภิกษุนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคอง อัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอปริวาส ๒ เดือน

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ข้าพเจ้านั้นได้คิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะ สงฆ์ ข้าพเจ้านั้นจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่ข้าพเจ้านั้น เมื่อข้าพเจ้านั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นได้คิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัว หนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ดังนี้ ข้าพเจ้านั้นได้ขอปริวาส ๒ เดือน เพื่อ อาบัติตัวหนึ่งปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัว หนึ่งปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ข้าพเจ้านั้น เมื่อข้าพเจ้านั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๔๘] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้ปริวาส ๒ เดือน

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เธอได้คิดว่า เราแลต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอกำลัง อยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิด บังไว้ ๒ เดือน เรานั้นได้คิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ดังนี้ ข้าพเจ้านั้นจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ข้าพเจ้านั้น เมื่อ ข้าพเจ้านั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอ ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอ ขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ถ้า ความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่อ อาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ภิกษุมีชื่อนี้ นี่เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เธอได้คิดว่า เราแลต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อ เธอกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่อ อาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ข้าพเจ้านั้นจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่ข้าพเจ้านั้น เมื่อ ข้าพเจ้านั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอ ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ดังนี้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือน

แก่ ภิกษุมีชื่อนี้ การให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือน อัน สงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรง ความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึงเทียบเคียงอาบัตินั้นแล้วอยู่ปริวาส ๒ เดือน ฯ

อยู่ปริวาส ๒ เดือน

[๔๔๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิด บังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่เธอ เมื่อเธอกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบัง ไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เรานั้นได้ขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่เรานั้น เมื่อเรานั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่เธอ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึง เทียบเคียงอาบัตินั้น แล้วอยู่ปริวาส ๒ เดือน ฯ

[๔๕๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติตัวหนึ่งรู้ อาบัติตัวหนึ่งไม่รู้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวที่เธอรู้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัตินั้นปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส รู้อาบัติแม้นอกนี้ เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติตัวหนึ่งรู้ อาบัติตัวหนึ่งไม่รู้ จึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวที่รู้ปิดบัง ไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือนเพื่ออาบัตินั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือน

แก่เรานั้น เรานั้นกำลังอยู่ปริวาส รู้อาบัติแม้นอกนี้ ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึง เทียบเคียงอาบัตินั้น แล้วอยู่ปริวาส ๒ เดือน ฯ

[๔๕๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติตัวหนึ่งระลึกได้ อาบัติตัวหนึ่งระลึกไม่ได้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวที่ระลึกได้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัตินั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอกำลังอยู่ ปริวาส ระลึกอาบัติแม้นอกนี้ได้ เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติตัวหนึ่งระลึกได้ อาบัติตัวหนึ่งระลึกไม่ได้ เรานั้น ได้ขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติที่ระลึกได้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัตินั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรานั้น เรานั้นกำลังอยู่ ปริวาส ระลึกอาบัติแม้นอกนี้ได้ ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่อ อาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่อ อาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ แม้นอกนี้แก่เธอ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึงเทียบเคียงอาบัตินั้น แล้วอยู่ ปริวาส ๒ เดือน ฯ

[๔๕๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ ในอาบัติตัวหนึ่งไม่สงสัย ในอาบัติตัวหนึ่งสงสัย เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวที่ไม่สงสัย ปิดไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัตินั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอกำลังอยู่ ปริวาส ไม่สงสัยในอาบัติแม้นอกนี้ เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ ในอาบัติตัวหนึ่งไม่สงสัย ในอาบัติตัวหนึ่งสงสัยเรานั้นได้ขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติตัวที่ไม่สงสัย ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือนเพื่ออาบัตินั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรานั้น เรานั้น กำลังอยู่ปริวาส ไม่สงสัยในอาบัติแม้นอกนี้ ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่อ อาบัติแม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือนเพื่ออาบัติ แม้นอกนี้ ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึงเทียบเคียงอาบัตินั้น แล้วอยู่ปริวาส ๒ เดือน ฯ

มานัตตารหภิกษุ

[๔๕๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติตัวหนึ่งรู้ปิดบังไว้ อาบัติตัวหนึ่งไม่รู้ปิดบัง ไว้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอ กำลังอยู่ปริวาส มีภิกษุรูปอื่นที่คงแก่เรียน ชำนาญในคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา ฉลาด เฉียบแหลม มีปัญญา มีความละอาย มีความรังเกียจ ใคร่ต่อสิกขา มาหา เธอถามอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ภิกษุนี้ต้องอาบัติอะไร ภิกษุ นี้อยู่ปริวาสเพื่ออาบัติอะไร ภิกษุเหล่านั้นตอบอย่างนี้ว่า คุณ ภิกษุนี้ต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติตัวหนึ่งรู้ปิดบังไว้ อาบัติตัว หนึ่งไม่รู้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นได้ขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ภิกษุนั้น คุณ ภิกษุนี้ต้องอาบัติเหล่านั้น ภิกษุนี้อยู่ปริวาส เพื่ออาบัติ เหล่านั้น เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย การให้ปริวาสเพื่ออาบัติที่รู้ปิดบังไว้ ชอบธรรม ความชอบธรรมย่อมฟังขึ้น ส่วนการให้ปริวาสเพื่ออาบัติที่ไม่รู้ปิดบังไว้ ไม่ชอบธรรม ความไม่ชอบธรรม ย่อมฟังไม่ขึ้น ภิกษุเป็นผู้ควรมานัตเพื่ออาบัตินี้ ฯ

[๔๕๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติตัวหนึ่งระลึกได้ปิดบังไว้ อาบัติตัวหนึ่งระลึก ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอกำลังอยู่ปริวาส มีภิกษุรูปอื่นที่คงแก่เรียน ชำนาญในคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา ฉลาด เฉียบแหลม มีปัญญา มีความละอาย มีความรังเกียจ ใคร่ต่อสิกขา มาหา เธอถามอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ภิกษุนี้ต้องอาบัติ อะไร ภิกษุนี้อยู่ปริวาสเพื่ออาบัติอะไร ภิกษุเหล่านั้นตอบอย่างนี้ว่า คุณ ภิกษุนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติตัวหนึ่งระลึกได้ปิดบัง ไว้ อาบัติตัวหนึ่งระลึกไม่ได้ปิดบังไว้ เธอได้ขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ เหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ เหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่เธอ คุณ ภิกษุนี้ต้องอาบัติเหล่านั้น ภิกษุนี้อยู่ ปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้น เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย การให้ปริวาส เพื่อ อาบัติที่ระลึกได้ ปิดบังไว้ ชอบธรรม ความชอบธรรมย่อมฟังขึ้น ส่วนการให้ ปริวาส เพื่ออาบัติที่ระลึกไม่ได้ ปิดบังไว้ ไม่ชอบธรรม ความไม่ชอบธรรมย่อม ฟังไม่ขึ้น ภิกษุเป็นผู้ควรมานัต เพื่ออาบัตินี้ ฯ

[๔๕๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติตัวหนึ่งไม่สงสัยปิดบังไว้ อาบัติตัวหนึ่ง สงสัยปิดบังไว้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่เธอ เมื่อเธอกำลังอยู่ปริวาส มีภิกษุรูปอื่นที่คงแก่เรียน ชำนาญในคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา ฉลาด เฉียบแหลม มีปัญญา มีความละอาย มีความรังเกียจ ใคร่ต่อสิกขา มาหา เธอถามอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ภิกษุนี้ต้อง อาบัติอะไร ภิกษุนี้อยู่ปริวาสเพื่ออาบัติอะไร ภิกษุเหล่านั้นตอบอย่างนี้ว่า คุณ ภิกษุนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ อาบัติ ตัวหนึ่งไม่สงสัยปิดบังไว้ อาบัติตัวหนึ่งสงสัยปิดบังไว้ เธอได้ขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติเหล่านั้น ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่เธอ คุณ ภิกษุนี้ต้องอาบัติ เหล่านั้น ภิกษุนี้อยู่ปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้น เธอกล่าวอย่างนี้ว่า การให้ปริวาส เพื่ออาบัติที่ไม่สงสัยปิดบังไว้ ชอบธรรม ความชอบธรรมย่อมฟังขึ้น ส่วนการ ให้ปริวาสเพื่ออาบัติที่สงสัยปิดบังไว้ ไม่ชอบธรรม ความไม่ชอบธรรมย่อมฟังไม่ขึ้น ภิกษุเป็นผู้ควรมานัตเพื่ออาบัตินี้ ฯ

สงฆ์ให้ปริวาส ๑ เดือน

[๔๕๖] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัวปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบัง ไว้ ๒ เดือน เรานั้นคิดว่า เราแล ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เรานั้นจึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ ได้ให้ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรานั้น เมื่อเรา นั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาสสำหรับเดือน แม้นอกนี้เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงแจ้งแก่ภิกษุ ทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ผมนั้นคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ผมนั้นขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ ปริวาส ๑ เดือน เพื่อ

อาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ผมนั้น เมื่อผมนั้นกำลัง อยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแล ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ดังนี้ เรานั้นขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่เรานั้น เมื่อ เรานั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาสสำหรับเดือน แม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ดังนี้ ผมจะพึงปฏิบัติ อย่างไร ภิกษุเหล่านั้น กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้ปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่ภิกษุนั้น ฯ

### วิธีให้ปริวาสสำหรับเดือนนอกนี้

[๔๕๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แลสงฆ์พึงให้อย่างนี้ ภิกษุนั้นพึงเข้าไป หาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคอง อัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

### คำขอปริวาสสำหรับเดือนนอกนี้

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ข้าพเจ้านั้นคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ข้าพเจ้า นั้นขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ข้าพเจ้านั้น เมื่อข้าพเจ้า นั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ เรานั้นจึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรานั้น เมื่อ เรานั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาสสำหรับเดือน แม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้น ขอปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม

[๔๕๘] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้ปริวาสสำหรับเดือนนอกนี้

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เธอคิดว่า เราแลต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอ กำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆา ทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ เรานั้นจึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรานั้น เมื่อเรานั้น กำลังอยู่ ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาสสำหรับ เดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอขอ ปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้ปริวาสสำหรับ เดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน แก่ภิกษุมีชื่อนี้ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เธอคิดว่า เราแลต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอ กำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ เรานั้นจึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่อ อาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ ได้ให้ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรานั้น เมื่อเรานั้นกำลังอยู่ ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาสสำหรับเดือน แม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอ ปริวาสสำหรับเดือน แม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส สำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒

เดือน แก่ภิกษุมีชื่อนี้ การให้ปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน อันสงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึงเทียบเคียงอาบัติตัวก่อน แล้วอยู่ปริวาส ๒ เดือน ฯ

อยู่ปริวาส ๒ เดือน

[๔๕๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอเราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัวปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอขอปริวาส ๑ เดือนเพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัวปิดบังไว้ ๒ เดือน เรานั้นคิดว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน ไฉนหนอเราพึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เรานั้นจึงขอปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๑ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรา นั้น เมื่อเรานั้นกำลังอยู่ปริวาส คิดละอายใจว่า ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาส สำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอขอปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ ให้ปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึงเทียบเคียงอาบัติตัวก่อนแล้วอยู่ปริวาส ๒ เดือน ฯ

[๔๖๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งรู้ เดือนหนึ่งไม่รู้ เธอขอปริวาส สำหรับเดือนที่รู้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัวปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส เดือนที่รู้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ

เมื่อเธอกำลังอยู่ปริวาสรู้เดือนแม้นอกนี้ เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัวปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งรู้ เดือนหนึ่งไม่รู้ เรานั้นขอปริวาสสำหรับเดือน ที่รู้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสเดือน ที่รู้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะเรานั้น เรานั้นกำลังอยู่ปริวาส รู้เดือนแม้นอกนี้ ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึง เทียบเคียงอาบัติตัวก่อน แล้วอยู่ปริวาส ๒ เดือน ฯ

[๔๖๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งระลึกได้ เดือนหนึ่งระลึกไม่ได้ เธอขอปริวาสสำหรับเดือนที่ระลึกได้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาสสำหรับเดือนที่ระลึกได้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาสระลึกเดือนแม้นอกนี้ได้ เธอคิดอย่างนี้ ว่า เราแลต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งระลึกได้ เดือนหนึ่งระลึกไม่ได้ เรานั้นขอปริวาสสำหรับเดือนที่ระลึกได้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสสำหรับเดือนที่ระลึกได้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรานั้น เรานั้นกำลังอยู่ปริวาสระลึกเดือนแม้นอกนี้ได้ ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอขอปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึงเทียบเคียงอาบัติตัวก่อน แล้วอยู่ ปริวาส ๒ เดือน ฯ

[๔๖๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งไม่สงสัย เดือนหนึ่งสงสัย เธอขอปริวาสเดือนที่ไม่สงสัย เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ ปริวาสเดือนที่ไม่สงสัย เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เธอกำลัง อยู่ปริวาสไม่สงสัยเดือนแม้นอกนี้ เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งไม่สงสัย เดือนหนึ่งสงสัย เรานั้นขอปริวาสเดือนที่ไม่สงสัย เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาสเดือนที่ไม่สงสัย เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เรานั้น เรานั้นกำลังอยู่ปริวาสไม่สงสัยเดือนแม้นอกนี้

ไฉนหนอ เราพึงขอปริวาสสำหรับ เดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ เธอจึงขอปริวาส สำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาสสำหรับเดือนแม้นอกนี้ เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึงเทียบเคียงอาบัติตัวก่อนแล้วอยู่ปริวาส ๒ เดือน ฯ

มานัตตารหภิกษุ

[๔๖๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งรู้ปิดบังไว้ เดือนหนึ่งไม่รู้ปิดบังไว้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอกำลังอยู่ ปริวาส มีภิกษุรูปอื่นที่คงแก่เรียน ชำนาญในคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรง มาติกา ฉลาด เฉียบแหลม มีปัญญา มีความละอาย มีความรังเกียจ ใคร่ต่อสิกขา มาหา เธอถามอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ภิกษุนี้ ต้องอาบัติอะไร ภิกษุนี้ อยู่ปริวาสเพื่ออาบัติอะไร ภิกษุเหล่านั้นตอบอย่างนี้ว่า คุณ ภิกษุนี้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งรู้ปิดบังไว้ เดือนหนึ่งไม่รู้ปิดบังไว้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ได้ ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ คุณ ภิกษุนี้ต้องอาบัติเหล่านั้น ภิกษุนี้อยู่ปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้น เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย การให้ปริวาสเพื่อเดือนที่รู้ปิดบังไว้ ชอบธรรม ความชอบธรรม ย่อมฟังขึ้น ส่วนการให้ปริวาสเพื่อเดือนที่ไม่รู้ปิดบังไว้ ไม่ชอบธรรม ความไม่ ชอบธรรมย่อมฟังไม่ขึ้น ภิกษุเป็นผู้ควรมานัตเพื่อเดือนนั้น ฯ

[๔๖๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งระลึกได้ปิดบังไว้ เดือนหนึ่งระลึกไม่ได้ ปิดบังไว้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอ กำลังอยู่ปริวาส มีภิกษุรูปอื่นที่คงแก่เรียน ชำนาญในคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา ฉลาด เฉียบแหลม มีปัญญา มีความละอาย มีความรังเกียจ ใคร่ต่อสิกขา มาหา เธอถามอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ภิกษุรูปนี้ต้องอาบัติอะไร ภิกษุ รูปนี้อยู่ปริวาสเพื่ออาบัติอะไร ภิกษุเหล่านั้นตอบอย่างนี้ว่า คุณ ภิกษุรูปนี้ต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งระลึกได้ปิดบังไว้ เดือนหนึ่ง ระลึกไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน

แก่เธอ คุณ ภิกษุนี้ต้องอาบัติเหล่านั้น ภิกษุนี้อยู่ปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้น ภิกษุรูปที่มานั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย การให้ปริวาสเพื่อเดือนที่ระลึกได้ปิดบังไว้ ชอบธรรมความชอบธรรมย่อมฟังขึ้น ส่วนการให้ปริวาสเพื่อเดือนที่ระลึกไม่ได้ปิดบังไว้ ไม่ ชอบธรรม ความไม่ชอบธรรมย่อมฟังไม่ขึ้น ภิกษุเป็นผู้ควรมานัตเพื่อเดือนนั้น ฯ

[๔๖๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งไม่สงสัยปิดบังไว้ เดือนหนึ่งสงสัย ปิดบังไว้ เธอขอปริวาส ๒ เดือนเพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนกะสงฆ์ สงฆ์ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ เมื่อเธอ กำลังอยู่ปริวาส มีภิกษุรูปอื่น ที่คงแก่เรียน ชำนาญในคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา ฉลาด เฉียบแหลม มีปัญญา มีความละอาย มีความรังเกียจ ใคร่ต่อสิกขามาหา เธอถามอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ภิกษุนี้ต้องอาบัติอะไร ภิกษุนี้ อยู่ปริวาสเพื่ออาบัติอะไร ภิกษุเหล่านั้นตอบอย่างนี้ว่า คุณ ภิกษุนี้ต้องอาบัติ สังฆาทิเสส ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน คือ เดือนหนึ่งไม่สงสัยปิดบังไว้ เดือน หนึ่งสงสัยปิดบังไว้ เธอขอปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือน กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ปริวาส ๒ เดือน เพื่ออาบัติ ๒ ตัว ปิดบังไว้ ๒ เดือนแก่เธอ คุณ ภิกษุนี้ต้องอาบัติเหล่านั้น ภิกษุนี้อยู่ปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้น ภิกษุรูปที่มานั้น กล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย การให้ปริวาสเพื่อเดือนที่ไม่สงสัยปิดบังไว้ ชอบ ธรรม ความชอบธรรมย่อมฟังขึ้น ส่วนการให้ปริวาสเพื่อเดือนที่สงสัยปิดบังไว้ ไม่ชอบธรรม ความไม่ชอบธรรมย่อมฟังไม่ขึ้น ภิกษุเป็นผู้ควรมานัตเพื่อเดือนนั้น ฯ

### สงฆ์ให้สุทธันตปริวาส

[๔๖๖] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว เธอไม่รู้ที่สุดอาบัติ ไม่รู้ที่สุดราตรี ระลึกที่สุดอาบัติไม่ได้ ระลึกที่สุดราตรีไม่ได้ สงสัยในที่สุดอาบัติ สงสัยในที่สุดราตรี จึงแจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย ผมต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ผมไม่รู้ที่สุดอาบัติ ไม่รู้ที่สุดราตรี ระลึกที่สุด อาบัติไม่ได้ ระลึกในที่สุดราตรีไม่ได้ สงสัยในที่สุดอาบัติ สงสัยในที่สุดราตรี ผมจะพึงปฏิบัติอย่างไร ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้สุทธันตปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่ภิกษุนั้น ฯ

วิธีให้สุทธันตปริวาส

[๔๖๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้สุทธันตปริวาสอย่างนี้ ภิกษุ นั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่ง ประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอว่าดังนี้:-

คำขอสุทธันตปริวาส

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ข้าพเจ้าไม่รู้ที่สุดอาบัติ ไม่รู้ที่สุดราตรี ระลึกที่สุดอาบัติไม่ได้ ระลึกที่สุดราตรีไม่ได้ สงสัยในที่สุดอาบัติ สงสัยในที่สุดราตรี ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นขอสุทธันตปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้น กะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๔๖๘] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้สุทธันตปริวาส

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว เธอไม่รู้ที่สุดอาบัติ ไม่รู้ที่สุดราตรี ระลึกที่สุด อาบัติไม่ได้ ระลึกที่สุดราตรีไม่ได้ สงสัยในที่สุดอาบัติ สงสัยในที่สุด ราตรี เธอขอสุทธันตปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้สุทธันตปริวาส เพื่ออาบัติ เหล่านั้น แก่ภิกษุมีชื่อนี้ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว เธอไม่รู้ที่สุดอาบัติ ไม่รู้ที่สุดราตรี ระลึกที่สุด อาบัติไม่ได้ ระลึกที่สุดราตรีไม่ได้ สงสัยในที่สุดอาบัติ สงสัยในที่สุด ราตรี เธอขอสุทธันตปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สุทธันตปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้น แก่ภิกษุมีชื่อนี้ การให้สุทธันตปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้น แก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้น พึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

สุทธันตปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้น อันสงฆ์ให้แล้วแก่ภิกษุ มีชื่อนี้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

สงฆ์ให้สุทธันตปริวาส

[๔๖๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้สุทธันตปริวาสอย่างนี้ พึง ให้ปริวาสอย่างนี้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงให้สุทธันตปริวาสอย่างไรเล่า ภิกษุ ไม่รู้ที่สุดอาบัติ ไม่รู้ที่สุดราตรี ระลึกที่สุดอาบัติไม่ได้ ระลึกที่สุดราตรีไม่ได้ สงสัยในที่สุดอาบัติ สงสัยในที่สุดราตรี พึงให้สุทธันตปริวาส

ภิกษุรู้ที่สุดอาบัติ ไม่รู้ที่สุดราตรี ระลึกที่สุดอาบัติได้ ระลึกที่สุดราตรี ไม่ได้ ไม่สงสัยในที่สุดอาบัติ สงสัยในที่สุดราตรี พึงให้สุทธันตปริวาส

ที่สุดอาบัติบางอย่างภิกษุรู้ บางอย่างไม่รู้ ที่สุดราตรีไม่รู้ ที่สุดอาบัติ บางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ที่สุดราตรีระลึกไม่ได้ ในที่สุดอาบัติ บางอย่างสงสัย บางอย่างไม่สงสัย ในที่สุดราตรีสงสัย พึงให้สุทธันตปริวาส

ที่สุดอาบัติภิกษุไม่รู้ ที่สุดราตรีบางอย่างรู้ บางอย่างไม่รู้ ที่สุดอาบัติ ระลึกไม่ได้ ที่สุดราตรีบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ในที่สุดอาบัติสงสัย ในที่สุดราตรีบางอย่างสงสัย บางอย่างไม่สงสัย พึงให้สุทธันตปริวาส

ที่สุดอาบัติภิกษุรู้ ที่สุดราตรีบางอย่างรู้ บางอย่างไม่รู้ ที่สุดอาบัติระลึกได้ ที่สุดราตรีบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ในที่สุดอาบัติไม่สงสัย ในที่สุด ราตรีบางอย่างสงสัย บางอย่างไม่สงสัย พึงให้สุทธันตปริวาส

ที่สุดอาบัติบางอย่างภิกษุรู้ บางอย่างไม่รู้ ที่สุดราตรีบางอย่างรู้ บางอย่าง ไม่รู้ ที่สุดอาบัติบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ที่สุดราตรีบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ในที่สุดอาบัติบางอย่างสงสัย บางอย่างไม่สงสัย ในที่สุด ราตรีบางอย่างสงสัย บางอย่างไม่สงสัย พึงให้สุทธันตปริวาส

ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงให้สุทธันตปริวาสอย่างนี้แล ฯ

สงฆ์ให้ปริวาส

[๔๗๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงให้ปริวาสอย่างไรเล่า ภิกษุรู้ที่สุด อาบัติ รู้ที่สุดราตรี ระลึกที่สุดอาบัติได้ ระลึกที่สุดราตรีได้ ไม่สงสัยในที่สุด อาบัติ ไม่สงสัยในที่สุดราตรี พึงให้ปริวาส

ภิกษุไม่รู้ที่สุดอาบัติ รู้ที่สุดราตรี ระลึกที่สุดอาบัติไม่ได้ ระลึกที่สุดราตรีได้ สงสัยในที่สุดอาบัติ ไม่สงสัยในที่สุดราตรี พึงให้ปริวาส

ที่สุดอาบัติบางอย่างภิกษุรู้ บางอย่างไม่รู้ ที่สุดราตรีรู้ ที่สุดอาบัติบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ที่สุดราตรีระลึกได้ ในที่สุดอาบัติบางอย่างสงสัย บางอย่างไม่สงสัย ในที่สุดราตรีไม่สงสัย พึงให้ปริวาส

ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงให้ปริวาสอย่างนี้แล ฯ

ปริวาส จบ

---

เรื่องภิกษุอยู่ปริวาสสึก

[๔๗๑] ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งสึกกำลังอยู่ปริวาส เธอกลับมา ขออุปสมบทต่อภิกษุทั้งหลายอีก ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มี พระภาคฯ ตรัสดังต่อไปนี้:-

[๔๗๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ สึกกำลังอยู่ปริวาส ปริวาสของผู้สึกใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบทใหม่ ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงอยู่ปริวาสที่เหลือ ต่อไป

สึกบวชเป็นสามเณร

[๔๗๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส สึก บวชเป็นสามเณร ปริวาสของสามเณรใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบทใหม่ ให้ปริวาส เดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงอยู่ปริวาสที่เหลือต่อไป ฯ

วิกลจริต

[๔๗๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส เกิดวิกลจริต ปริวาสของผู้วิกลจริตใช้ไม่ได้ หากเธอหายวิกลจริต ให้ปริวาสเดิม นั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงอยู่ปริวาสที่เหลือต่อไป ฯ

มีจิตฟุ้งซ่าน

[๔๗๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส มีจิต ฟุ้งซ่าน ปริวาสของเธอผู้มีจิตฟุ้งซ่านใช้ไม่ได้ หากเธอมีจิตไม่ฟุ้งซ่านอีก ให้ปริวาส เดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงอยู่ปริวาสที่เหลือต่อไป ฯ

กระสับกระส่ายเพราะเวทนา

[๔๗๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส เกิดกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ปริวาสของเธอผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนาใช้ไม่ได้ หากเธอไม่กระสับกระส่ายเพราะเวทนาอีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาส ที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงอยู่ปริวาสที่เหลือต่อไป ฯ

สงฆ์ยกวัตรฐานไม่เห็นอาบัติ

[๔๗๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ถูกสงฆ์ยกวัตรฐานไม่เห็นอาบัติ ปริวาสของเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงอยู่ปริวาสที่เหลือต่อไป ฯ

สงฆ์ยกวัตรฐานไม่ทำอาบัติคืน

[๔๗๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ถูกสงฆ์ยกวัตรฐานไม่ทำคืนอาบัติ ปริวาสของเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้วที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงอยู่ปริวาสที่เหลือต่อไป ฯ

สงฆ์ยกวัตรฐานไม่สละทิฐิเลวทราม

[๔๗๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ถูกสงฆ์ยกวัตรฐานไม่สละทิฐิเลวทราม ปริวาสของเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้วที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงอยู่ปริวาสที่เหลือต่อไป ฯ

ควรชักเข้าหาอาบัติเดิมสึก

[๔๘๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรชักเข้าหาอาบัติเดิมสึกเสีย การชักเข้าหาอาบัติเดิมของเธอผู้สึกแล้วใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบทใหม่ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว ภิกษุนั้นสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม ฯ

สึกบวชเป็นสามเณรและวิกลจริตเป็นต้น

[๔๘๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรชักเข้าหาอาบัติเดิมสึกบวชเป็นสามเณร การชักเข้าหาอาบัติเดิมของสามเณรใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบทใหม่ ให้ปริวาสเดิมนั้น

แหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้วที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว ภิกษุนั้นสงฆ์พึงชัก
เข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม เกิดวิกลจริต การชักเข้าหาอาบัติเดิมของเธอผู้วิกลจริตใช้ไม่ได้ หากเธอหายวิกลจริต ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอันอยู่ดีแล้ว ภิกษุนั้นสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม มีจิต ฟุ้งซ่าน การชักเข้าหาอาบัติเดิมของเธอผู้มีจิตฟุ้งซ่านใช้ไม่ได้ หากเธอมีจิตไม่ฟุ้งซ่าน อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว ภิกษุนั้นสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม เกิดกระสับกระส่ายเพราะเวทนา การชักเข้าอาบัติเดิมของเธอผู้กระสับกระส่ายเพราะ เวทนาใช้ไม่ได้ หากเธอไม่กระสับกระส่ายเพราะเวทนาอีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว ภิกษุนั้น สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ถูกสงฆ์ยกวัตรฐานไม่เห็นอาบัติ การชักเข้าหาอาบัติเดิมของเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว ภิกษุนั้นสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ถูกสงฆ์ยกวัตรฐานไม่ทำคืนอาบัติ การชักเข้าหาอาบัติเดิมของเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว ภิกษุนั้นสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรชักเข้าหาอาบัติเดิม ถูกสงฆ์ยกวัตรฐานไม่สละทิฐิเลวทราม การชักเข้าหาอาบัติเดิมของเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว ภิกษุนั้นสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม ฯ

ควรมานัตสึก

[๔๘๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัตสึกเสียการให้มานัตแก่เธอผู้สึกแล้วใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบทใหม่ ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

ควรมานัตสึกบวชเป็นสามเณรเป็นต้น

[๔๘๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัตสึกบวชเป็นสามเณร การให้มานัตแก่สามเณรใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบทใหม่ ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้วพึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต เกิดวิกลจริต การให้มานัตแก่เธอผู้วิกลจริตใช้ไม่ได้ หากเธอหายวิกลจริต ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละ แก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงให้ มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต มีจิตฟุ้งซ่าน การให้มานัตแก่เธอผู้มีจิตฟุ้งซ่านใช้ไม่ได้ หากเธอมีจิตไม่ฟุ้งซ่านอีก ให้ปริวาสเดิม นั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต กระสับกระส่าย เพราะเวทนา การให้มานัตแก่เธอผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนาใช้ไม่ได้ หากเธอ ไม่กระสับกระส่ายเพราะเวทนาอีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ถูกสงฆ์ยกวัตรฐาน ไม่เห็นอาบัติ การให้มานัตแก่เธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ถูกสงฆ์ยกวัตรฐาน ไม่ทำคืนอาบัติ การให้มานัตแก่เธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ถูกสงฆ์ยกวัตรฐาน ไม่สละทิฐิเลวทราม การให้มานัตแก่เธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียก เข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

กำลังประพฤติมานัตสึก

[๔๘๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ สึกกำลังประพฤติมานัต การประพฤติมานัตของเธอผู้สึกแล้ว ใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบทใหม่ ให้ปริวาส เดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้ว เป็นอันประพฤติดีแล้ว พึงประพฤติมานัตที่เหลือต่อไป ฯ

สึกบวชเป็นสามเณรและวิกลจริตเป็นต้น

[๔๘๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต สึกบวชเป็นสามเณร การประพฤติมานัตของสามเณร ใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบท ใหม่ ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้ว เป็นอัน ประพฤติดีแล้ว พึงประพฤติมานัตที่เหลือต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต เกิดวิกลจริต การประพฤติมานัตของเธอผู้เกิดวิกลจริต ใช้ไม่ได้ หากเธอหายวิกลจริต ให้ปริวาส เดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดี แล้ว มานัตที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้ว เป็นอันประพฤติดีแล้ว พึงประพฤติมานัตที่เหลือต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต มีจิตฟุ้งซ่าน การประพฤติมานัตของเธอผู้มีจิตฟุ้งซ่าน ใช้ไม่ได้ หากเธอมีจิตไม่ฟุ้งซ่านอีก ให้ ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็น อันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้ว เป็นอันประพฤติ ดีแล้ว พึงประพฤติมานัตที่เหลือต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต กระสับกระส่ายเพราะเวทนา การประพฤติมานัตของเธอผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนา ใช้ไม่ได้ หากเธอไม่กระสับกระส่ายเพราะเวทนาอีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้ว เป็นอันประพฤติดีแล้ว พึงประพฤติมานัตที่เหลือ ต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต ถูกสงฆ์ ยกวัตรฐานไม่เห็นอาบัติ การประพฤติมานัตของเธอผู้ถูกยกวัตร ใช้ไม่ได้ หากเธอ ถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติ แล้ว เป็นอันประพฤติดีแล้ว พึงประพฤติมานัตที่เหลือต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต ถูกสงฆ์ ยกวัตรฐานไม่ทำคืนอาบัติ การประพฤติมานัตของเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอ ถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดี แล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติ แล้ว เป็นอันประพฤติดีแล้ว พึงประพฤติมานัตที่เหลือต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต ถูกสงฆ์ ยกวัตรฐานไม่สละทิฐิเลวทราม การประพฤติมานัตของเธอผู้ถูกยกวัตร ใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอัน ให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติ แล้ว เป็นอันประพฤติดีแล้ว พึงประพฤติมานัตที่เหลือต่อไป ฯ

### ควรอัพภานสึก

[๔๘๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานสึกเสีย การอัพภานเธอผู้สึกแล้ว ใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบทใหม่ ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละ แก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้วเป็นอันประพฤติดีแล้ว สงฆ์พึงอัพภาน ภิกษุนั้น ฯ

### ควรอัพภานสึกบวชเป็นสามเณรเป็นต้น

[๔๘๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน สึกบวช เป็นสามเณร การอัพภานสามเณรใช้ไม่ได้ หากเธออุปสมบทใหม่ ให้ปริวาส เดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้ว เป็นอันประพฤติดีแล้ว สงฆ์พึง อัพภานภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน เกิดวิกลจริต การอัพภานเธอผู้วิกลจริตใช้ไม่ได้ หากเธอหายวิกลจริต ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละ แก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้วเป็นอันประพฤติดีแล้ว สงฆ์พึง อัพภานภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน มีจิตฟุ้งซ่าน การอัพภานเธอผู้มีจิตฟุ้งซ่านใช้ไม่ได้ หากเธอมีจิตไม่ฟุ้งซ่านอีก ให้ปริวาสเดิมนั้น แหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัต ที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้วเป็นอันประพฤติดีแล้ว สงฆ์พึงอัพภาน ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน กระสับกระส่าย เพราะเวทนา การอัพภานเธอผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนาใช้ไม่ได้ หากเธอ ไม่กระสับกระส่ายเพราะเวทนาอีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้ว เป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้ว เป็นอันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้ว เป็นอันประพฤติดีแล้ว สงฆ์พึงอัพภานภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน ถูกสงฆ์ยกวัตรฐาน ไม่เห็นอาบัติ การอัพภานเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอัน อยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้วเป็นอันประพฤติดีแล้ว สงฆ์พึงอัพภานภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน ถูกสงฆ์ยกวัตรฐาน ไม่ทำคืนอาบัติ การอัพภานเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็นอัน อยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติแล้วเป็นอันประพฤติดีแล้ว สงฆ์พึงอัพภานภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน ถูกสงฆ์ยกวัตรฐาน ไม่สละทิฐิเลวทราม การอัพภานเธอผู้ถูกยกวัตรใช้ไม่ได้ หากเธอถูกเรียกเข้าหมู่อีก ให้ปริวาสเดิมนั้นแหละแก่เธอ ปริวาสที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่อยู่แล้วเป็น อันอยู่ดีแล้ว มานัตที่ให้แล้วเป็นอันให้ดีแล้ว ที่ประพฤติดีแล้วเป็นอันประพฤติ ดีแล้ว สงฆ์พึงอัพภานภิกษุนั้น ฯ

ตัวอย่าง ๔๐ เรื่อง จบ

---

กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติ

[๔๘๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณไม่ได้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์ พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม ฯ

[๔๘๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

หลายตัวในระหว่าง มีประมาณปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้า หาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๔๙๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วย กัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๔๙๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์ พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม ฯ

[๔๙๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์ พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติ ตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๔๙๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๔๙๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ไม่ได้ ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม ฯ

[๔๙๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๔๙๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบัง ไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาส ประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

ควรมานัต

[๔๙๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัตต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์ พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์ พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติ ตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอัน สงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้น อันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ ภิกษุอันสงฆ์ พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติ ตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบัง ไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัว ก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

กำลังประพฤติมานัต

[๔๙๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัตต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้น อันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชัก เข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้า ด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติเดิมตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้ ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชัก เข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัต ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัตต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติมานัตต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกันเพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ

ควรอัพภาน

[๔๙๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึง ชักเข้าหาอาบัติเดิม ฯ

[๕๐๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้า หาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๐๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้า ด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๐๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์ พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม ฯ

[๕๐๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชัก เข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๐๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้า ด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๐๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้ ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม ฯ

[๕๐๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ ภิกษุ นั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๐๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภานต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ภิกษุนั้นอันสงฆ์พึงชักเข้าหาอาบัติเดิม และให้ปริวาสประมวล อาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

ตัวอย่าง ๓๖ เรื่อง จบ

มานัตหนึ่งร้อย

สึกอุปสมบทใหม่

[๕๐๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก เธออุปสมบทใหม่ ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๐๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก เธออุปสมบทใหม่ ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้แล้วสึก เธออุปสมบทใหม่ ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้แล้วสึก เธออุปสมบทใหม่ ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใด ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกอง อาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใด ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกอง อาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ อาบัติบางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ได้ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้วได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดเธอไม่รู้ไม่ได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกอง อาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ อาบัติบางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้วได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกอง อาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ อาบัติบางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบังไว้ เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติ ตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๑๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ อาบัติบางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบังไว้ เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติ ตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๒๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบัง อาบัติที่ระลึกได้ ไม่ได้ปิดบังอาบัติที่

ระลึกไม่ได้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบังไว้ใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้น ได้แล้วไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๒๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติ ที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใด ระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ปิดบังใน ภายหลังพึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลังแล้วให้มานัต แก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๒๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติ ที่ระลึกได้ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใด ระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบัง ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๒๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติ เหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ปิดบังไว้ใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้น ได้ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๒๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติ ที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดไม่ สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๒๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใด ไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุ นั้น ฯ

[๕๒๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบัง อาบัติที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติ เหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัต แก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๒๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบัง อาบัติที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ ไม่สงสัย ในอาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุ นั้น ฯ

สึกบวชเป็นสามเณร

[๕๒๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึกบวชเป็นสามเณร เธออุปสมบทใหม่ ไม่ ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึกบวชเป็นสามเณร เธออุปสมบทใหม่ ปิดบังอาบัติ เหล่านั้น พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้แล้วสึกบวชเป็นสามเณร เธออุปสมบทใหม่ ไม่ปิดบังอาบัติ เหล่านั้น พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้แล้วสึกบวชเป็นสามเณร เธออุปสมบทใหม่ ปิดบังอาบัติ เหล่านั้น พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัต แก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้บ้างไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบท ใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อนไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้บ้างไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบท ใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อนไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้บ้างไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบท ใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อนปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติ ตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้บ้างไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบท ใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสใน กองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ อาบัติบางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบัง อาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้ว ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดเธอ ไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ อาบัติบางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบัง อาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกบวชเป็นสามเณร

แล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้ว ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดเธอไม่รู้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกอง อาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว คืออาบัติบางอย่างเธอรู้ อาบัติบางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบัง อาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้ว ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดเธอ ไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ อาบัติบางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบัง อาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้ว ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดเธอ ไม่รู้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ อาบัติบางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติ ที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดระลึกได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบังไว้ ใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ ไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติ เหล่าใดระลึกได้แล้วปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบังไว้ใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติ เหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ปิดบังไว้ใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ ไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลังแล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติ เหล่าใดระลึกได้แล้วปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบังไว้ ใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ ปิดบังไว้ ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้
มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติ เหล่าใดสงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยได้ไม่ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นใน ภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นใน ภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัต แก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติ เหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบัง

อาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นใน ภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัต แก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกบวชเป็นสามเณรแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติ เหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

วิกลจริต

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้วไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้วปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้ เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้วไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้ เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้วปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติ เหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใด ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกอง อาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ปิดบังไว้บ้าง เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบัง

อาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน และหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน และหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อ ก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้ง ก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ปิด บังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้น ไม่ปิดบังใน ภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอเกิด วิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ ปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นปิดบัง ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัต แก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว คือ อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอเกิด วิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้ว ปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ปิด บังไว้ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้ว ให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัย ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลาย ตัว อาบัติบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบังไว้ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว อาบัติบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดระลึกได้ แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกเหล่านั้นได้แล้วปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวอาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดระลึกได้ แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใด ระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ ไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวอาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดระลึกได้แล้วได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้ว

'ปิดบังในภายหลังพึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัยเธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่สงสัย ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใด สงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนแล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่ สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่า ใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่ สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใด สงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัยเธอเกิดวิกลจริต ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่ สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใด สงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

มีจิตฟุ้งซ่าน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวไม่ได้ปิดบังไว้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้วไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้วปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใด ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อนไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบัง ไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใด ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อนปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบัง ไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่า ใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อนไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อ ก่อนปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้ง ก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอมีจิต ฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้น ไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้น ไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้ มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติ เหล่านั้นไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติ เหล่านั้นแล้วปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน และหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติ เหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติ เหล่านั้นไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน และหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดเธอรู้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติ เหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติ เหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้ง ก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดระลึกได้ แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบังในภายหลังอาบัติเหล่า ใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนแล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอ

มีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใด ระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบัง ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใด ระลึกได้ แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ไม่ ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดระลึก ได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบังในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบัง ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลังแล้วให้ มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่สงสัย ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลังอาบัติเหล่าใดสงสัย ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนแล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น

ในภายหลังอาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสใน กองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสใน กองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอมีจิตฟุ้งซ่าน ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกอง อาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

กระสับกระส่ายเพราะเวทนา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว ไม่ปิดบัง อาบัติเหล่านั้น พึงให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว ปิดบังอาบัติ เหล่านั้น พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว ไม่ปิดบัง อาบัติเหล่านั้น พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัต แก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้น หายแล้ว อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้น หายแล้ว อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติ เหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาส ในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ ไม่รู้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ ไม่ได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน อาบัติเหล่านั้นไม่ปิดบังไว้ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติ ตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ ไม่รู้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ปิดบังในภายหลัง

อาบัติเหล่าใดไม่รู้ ไม่ได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตาม ที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ ไม่รู้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ ไม่ได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติ ตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ ไม่รู้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังไว้ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกอง อาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติ เหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบังไว้ใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ ไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบัง ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้น ได้แล้วปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติ ตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัแล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอ

กระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้วอาบัติเหล่าใดระลึกได้แล้ว ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบัง ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติ เหล่านั้นได้ไม่ปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติ เหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบังใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้น ได้แล้วปิดบังในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติ เหล่านั้นในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อน แล้วให้ มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นใน ภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้น ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภาย หลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบัง

อาบัติเหล่านั้น ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้มานัตแก่ภิกษุนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่ สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภาย หลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้น ในภายหลัง พึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้ครั้งก่อนและหลัง แล้วให้ มานัตแก่ภิกษุนั้น ฯ

มานัตหนึ่งร้อย จบ

---

สโมธานปริวาส

สึกอุปสมบทใหม่

[๕๒๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก เธออุปสมบทใหม่ ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม ฯ

[๕๓๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก เธออุปสมบทใหม่ ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวล อาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกันเพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๓๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ปิดบังไว้แล้วสึก เธออุปสมบทใหม่ ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวล อาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๓๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ปิดบังไว้แล้วสึก เธออุปสมบทใหม่ ปิดบังอาบัติเหล่านั้น พึงชักภิกษุนั้น

เข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๓๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอ สึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นใน ภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิมและพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้า ด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๓๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้น ในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๓๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภาย หลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๓๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลังพึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกันเพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๓๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใด ไม่รู้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ปิดบังในภายหลัง พึงชักภิกษุ

นั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๓๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดรู้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังในภายหลัง พึงชักภิกษุ นั้นเข้าหาอาบัติเดิมและพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๓๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดรู้ แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นไม่ปิดบังในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้า หาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๔๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง อาบัติบางอย่างเธอรู้ บางอย่างไม่รู้ ปิดบังอาบัติที่รู้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ไม่รู้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดรู้ แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อนรู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดไม่รู้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน รู้อาบัติเหล่านั้นแล้วปิดบังในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๔๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกแล้ว อุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้น ได้แล้วไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ ไม่ปิดบังในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และ พึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๔๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้น ได้ไม่ปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วปิดบังในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๔๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติ เหล่านั้นได้แล้วปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อ-ก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้แล้วไม่ปิดบังในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติ เดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้ แก่เธอ ฯ

[๕๔๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง อาบัติบางอย่างเธอระลึกได้ บางอย่าง ระลึกไม่ได้ ปิดบังอาบัติที่ระลึกได้ ไม่ปิดบังอาบัติที่ระลึกไม่ได้ เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดระลึกได้แล้วได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้น ได้ แล้วปิดบังในภายหลัง อาบัติเหล่าใดระลึกไม่ได้ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ระลึกอาบัติเหล่านั้นได้ปิดบังในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๔๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อนไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๔๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัย

ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกแล้ว อุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบัง อาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาส ประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๔๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยใน อาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกแล้วอุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

[๕๔๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอสึกแล้ว อุปสมบทใหม่ อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติ เหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบัง อาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่เธอ ฯ

สึกบวชเป็นสามเณร

[๕๔๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึกบวชเป็นสามเณร ...

เกิดวิกลจริต

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่ได้ปิดบังไว้ เกิดวิกลจริต ...

มีจิตฟุ้งซ่าน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่ได้ปิดบังไว้ เป็นผู้มีจิตฟุ้งซ่าน ...

กระสับกระส่ายเพราะเวทนา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง ไม่ปิดบังไว้ กระสับกระส่ายเพราะเวทนา ...

... อาบัติเธอปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง พึงให้พิสดารเหมือนปริวาส

... อาบัติบางอย่างรู้ บางอย่างไม่รู้ ...

... อาบัติบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ...

... ไม่สงสัยในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ ไม่สงสัย ไม่ปิดบังอาบัติที่สงสัย เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้วอาบัติเหล่าใดเธอไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดเธอสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบัง อาบัติเหล่านั้นในภายหลัง ...

... อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติ เหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ได้ ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง ...

... อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติ เหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง ...

... อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติ เหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบัง อาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหาอาบัติเดิม และพึงให้ปริวาส ประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่ภิกษุนั้น ฯ

ควรมานัตเป็นต้น

[๕๕๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรมานัต ...

[๕๕๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ กำลังประพฤติ มานัต ...

[๕๕๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก ...

ภิกษุผู้ควรมานัต ภิกษุผู้ประพฤติมานัต และภิกษุควรอัพภาน พึงให้ พิสดารเหมือนภิกษุอยู่ปริวาส ฉะนั้น ฯ

ควรอัพภานสึกบวชเป็นสามเณร

[๕๕๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง ไม่ปิดบังไว้แล้วสึกบวชเป็นสามเณร ...

ควรอัพภานเกิดวิกลจริต

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว ในระหว่าง ไม่ได้ปิดบังไว้ เกิดวิกลจริต ...

ควรอัพภานมีจิตฟุ้งซ่าน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ในระหว่าง ไม่ได้ปิดบังไว้ มีจิตฟุ้งซ่าน ...

ควรอัพภานกระสับกระส่ายเพราะเวทนา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ควรอัพภาน ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ในระหว่าง ไม่ปิดบังไว้ กระสับกระส่ายเพราะเวทนา ...

... อาบัติของภิกษุนั้นปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง ... อาบัติบางอย่าง รู้ บางอย่างไม่รู้ ... อาบัติบางอย่างระลึกได้ บางอย่างระลึกไม่ได้ ... ไม่สงสัย ในอาบัติบางอย่าง สงสัยในอาบัติบางอย่าง ปิดบังอาบัติที่ไม่สงสัย ไม่ปิดบัง อาบัติที่สงสัย เธอกระสับกระส่ายเพราะเวทนา ครั้นหายแล้ว อาบัติเหล่าใด เธอไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นใน ภายหลัง ... อาบัติเหล่าใด ไม่สงสัยได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติ เหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัย ไม่ได้ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบัง อาบัติเหล่านั้นในภายหลัง ... อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่ สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ปิดบังไว้ เมื่อก่อน ไม่สงสัยไม่ปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง ... อาบัติเหล่าใดไม่สงสัยได้ปิดบัง ไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง อาบัติเหล่าใดสงสัยไม่ได้ ปิดบังไว้เมื่อก่อน ไม่สงสัยปิดบังอาบัติเหล่านั้นในภายหลัง พึงชักภิกษุนั้นเข้าหา อาบัติเดิม และพึงให้ปริวาสประมวลอาบัติตัวก่อนเข้าด้วยกัน เพื่ออาบัติตามที่ ปิดบังไว้แก่ภิกษุนั้น ฯ

[๕๕๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก ... ไม่มีประมาณ ไม่ได้ ปิดบังไว้แล้วสึก ... อาบัติมีชื่ออย่าง

เดียวกัน ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก ... อาบัติมีชื่อ ต่างๆ กัน ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก ... อาบัติเป็นสภาคกัน ไม่ได้ปิดบังไว้แล้ว สึก ... อาบัติไม่เป็นสภาคกัน ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก ... อาบัติกำหนดได้ ไม่ ได้ปิดบังไว้แล้วสึก ... อาบัติเจือกัน ไม่ได้ปิดบังไว้แล้วสึก ... ฯ

ให้มานัตแก่ภิกษุ ๒ รูป

[๕๕๕] ภิกษุ ๒ รูปต้องอาบัติสังฆาทิเสส พวกเธอมีความเห็นว่าเป็นอาบัติสังฆาทิเสส รูปหนึ่งปิดบังไว้ รูปหนึ่งไม่ปิดบังไว้ รูปใดปิดบังไว้ พึงให้ รูปนั้นแสดงอาบัติทุกกฏ และให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่รูปที่ปิดบัง นั้น แล้วให้มานัตแก่ภิกษุทั้ง ๒ รูป ฯ

[๕๕๖] ภิกษุ ๒ รูป ต้องอาบัติสังฆาทิเสส พวกเธอสงสัยในอาบัติ สังฆาทิเสส รูปหนึ่งปิดบังไว้ รูปหนึ่งไม่ได้ปิดบังไว้ รูปใดปิดบังไว้ พึงให้รูป นั้นแสดงอาบัติทุกกฏ และพึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่รูปที่ปิดบัง นั้น แล้วให้มานัตแก่ภิกษุทั้งสองรูป ฯ

[๕๕๗] ภิกษุ ๒ รูป ต้องอาบัติสังฆาทิเสส พวกเธอมีความเห็นใน อาบัติสังฆาทิเสสว่าเป็นอาบัติเจือกัน รูปหนึ่งปิดบังไว้ รูปหนึ่งไม่ได้ปิดบังไว้ รูปใดปิดบังไว้ พึงให้รูปนั้นแสดงอาบัติทุกกฏ และพึงให้ปริวาสในกองอาบัติตาม ที่ปิดบังไว้แก่รูปที่ปิดบังนั้น แล้วให้มานัตแก่ภิกษุทั้งสองรูป ฯ

[๕๕๘] ภิกษุ ๒ รูป ต้องอาบัติเจือกัน พวกเธอมีความเห็นในอาบัติเจือกันว่าเป็นอาบัติสังฆาทิเสส รูปหนึ่งปิดบังไว้ รูปหนึ่งไม่ได้ปิดบังไว้ รูปใด ปิดบังไว้ พึงให้รูปนั้นแสดงอาบัติทุกกฏ และพึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ ปิดบังไว้แก่รูปที่ปิดบังนั้น แล้วให้มานัตแก่ภิกษุทั้ง ๒ รูป ฯ

[๕๕๙] ภิกษุ ๒ รูป ต้องอาบัติเจือกัน พวกเธอมีความเห็นในอาบัติเจือ กันว่า เป็นอาบัติเจือกัน รูปหนึ่งปิดบังไว้ รูปหนึ่งไม่ได้ปิดบังไว้ รูปใดปิดบังไว้ พึงให้รูปนั้นแสดงอาบัติทุกกฏ และพึงให้ปริวาสในกองอาบัติ ตามที่ปิดบังไว้แก่ รูปที่ปิดบังนั้น แล้วให้มานัตแก่ภิกษุทั้งสองรูป ฯ

[๕๖๐] ภิกษุ ๒ รูป ต้องลหุกาบัติล้วน พวกเธอมีความเห็นในลหุกาบัติ ล้วนว่า เป็นอาบัติสังฆาทิเสส รูปหนึ่งปิดบังไว้ รูปหนึ่งไม่ได้ปิดบังไว้ รูปใด ปิดบังไว้ พึงให้รูปนั้นแสดงอาบัติทุกกฏ พึงปรับทั้งสองรูปตามธรรม ฯ

[๕๖๑] ภิกษุ ๒ รูป ต้องลหุกาบัติล้วน พวกเธอมีความเห็นในลหุกาบัติ ล้วนว่า เป็นลหุกาบัติล้วน รูปหนึ่งปิดบังไว้ รูปหนึ่งไม่ได้ปิดบังไว้ รูปใดปิดบัง ไว้ พึงให้รูปนั้นแสดงอาบัติทุกกฏ พึงปรับทั้งสองรูปตามธรรม ฯ

[๕๖๒] ภิกษุ ๒ รูป ต้องอาบัติสังฆาทิเสส พวกเธอมีความเห็นใน อาบัติสังฆาทิเสสว่า เป็นอาบัติสังฆาทิเสส รูปหนึ่งคิดว่า จักบอก รูปหนึ่งคิดว่า จักไม่บอก เธอปิดบังไว้ถึงยามหนึ่งบ้าง ปิดบังไว้ถึงสองยามบ้าง ปิดบังไว้ถึง สามยามบ้าง เมื่ออรุณขึ้นแล้วเป็นอันปิดบังอาบัติ รูปใดปิดบังไว้ พึงให้รูปนั้น แสดงอาบัติทุกกฏ และให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่รูปที่ปิดบังนั้น แล้วให้มานัตแก่ภิกษุทั้งสองรูป ฯ

[๕๖๓] ภิกษุ ๒ รูป ต้องอาบัติสังฆาทิเสส พวกเธอมีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า เป็นอาบัติสังฆาทิเสส จึงไปด้วยคิดว่าจักบอก รูปหนึ่งเกิดความ ลบหลู่ขึ้นในระหว่างทางว่า จักไม่บอก เธอปิดบังไว้ถึงยามหนึ่งบ้าง ปิดบังไว้ถึง สองยามบ้าง ปิดบังไว้ถึงสามยามบ้าง เมื่ออรุณขึ้นแล้ว เป็นอันปิดบังอาบัติ รูปใดปิดบังไว้ พึงให้รูปนั้นแสดงอาบัติทุกกฏ และให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ ปิดบังไว้แก่รูปที่ปิดบังนั้น แล้วให้มานัตแก่ภิกษุทั้งสองรูป ฯ

[๕๖๔] ภิกษุ ๒ รูป ต้องอาบัติสังฆาทิเสส พวกเธอมีความเห็นในอาบัติสังฆาทิเสสว่า เป็นอาบัติสังฆาทิเสส แล้วเกิดวิกลจริต ภายหลังหายวิกลจริต แล้ว รูปหนึ่งปิดบังไว้ รูปหนึ่งไม่ได้ปิดบังไว้ รูปใดปิดบังไว้ พึงให้รูปนั้นแสดง อาบัติทุกกฏ และพึงให้ปริวาสในกองอาบัติตามที่ปิดบังไว้แก่รูปที่ปิดบังนั้น แล้ว ให้มานัตแก่ภิกษุทั้งสองรูป ฯ

[๕๖๕] ภิกษุ ๒ รูป ต้องอาบัติสังฆาทิเสส พวกเธอเมื่อปาติโมกข์กำลัง แสดงอยู่ กล่าวอย่างนี้ว่า พวกข้าพเจ้าทราบเดี๋ยวนี้เองแลว่า ได้ยินว่า ธรรมแม้นี้ มาในสูตร นับเนื่องในสูตร มาสู่อุเทสทุกกึ่งเดือน พวกเธอมีความเห็นในอาบัติ สังฆาทิเสสว่า เป็นอาบัติสังฆาทิเสส รูปหนึ่งปิดบังไว้ รูปหนึ่งไม่ได้ปิดบังไว้ รูปใดปิดบังไว้ พึงให้รูปนั้นแสดงอาบัติทุกกฏ และพึงให้ปริวาสในกองอาบัติตาม ที่ปิดบังไว้แก่รูปที่ปิดบังนั้น แล้วให้มานัตแก่ภิกษุทั้งสองรูป ฯ

---

ภิกษุไม่หมดจดจากอาบัติเดิม ๔ หมวด

หมวดที่ ๑

[๕๖๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกัน บ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอ ขอสโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาสเพื่ออาบัติ เหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว

ในระหว่าง มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิมเพื่ออาบัติในระหว่างกะ สงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยไม่เป็นธรรม อัพภานโดยไม่เป็นธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นยังไม่หมดจดจากอาบัติ เหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๒

[๕๖๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกัน บ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้น กะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวใน ระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง กะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิมเพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยไม่เป็นธรรม อัพภานโดยไม่เป็นธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นยังไม่หมดจดจากอาบัติ เหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๓

[๕๖๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกัน บ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้น กะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวใน ระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็น ธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยไม่เป็นธรรม อัพภานโดย ไม่เป็นธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้น ยังไม่หมดจดจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๔

[๕๖๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกัน บ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์

สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวใน ระหว่าง ไม่มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติใน ระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรม อันเป็นธรรมไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัต โดยไม่เป็นธรรม อัพภานโดยไม่เป็นธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นยังไม่หมด จดจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๕

[๕๗๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกัน บ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ใน ระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติใน ระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรม อันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัต โดยไม่เป็นธรรม อัพภานโดยไม่เป็นธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นยังไม่หมด จดจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๖

[๕๗๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกัน บ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลาย ตัวใน ระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหา อาบัติเดิม เพื่อ อาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิมเพื่ออาบัติใน ระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาส โดยธรรม ให้มานัตโดยไม่เป็นธรรม อัพภานโดยไม่ เป็นธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นยังไม่หมดจดจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๗

[๕๗๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อ ต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง

ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอสโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาสเพื่ออาบัติ เหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มี ประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิมเพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วย กรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้ มานัตโดยไม่เป็นธรรม อัพภานโดยไม่เป็นธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นยัง ไม่หมดจดจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๘

[๕๗๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกัน บ้าง เธอขอสโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวใน ระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติ เดิมเพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิมเพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยไม่เป็นธรรม อัพภานโดยไม่เป็นธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้น ยังไม่หมดจดจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๙

[๕๗๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกัน บ้าง เธอขอสโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาสต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวใน ระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิมเพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธาน ปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยไม่เป็นธรรม อัพภานโดยไม่เป็นธรรม ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย ภิกษุนั้นยังไม่หมดจดจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

ภิกษุไม่หมดจดจากอาบัติเดิม ๙ หมวด จบ

ภิกษุหมดจดจากอาบัติเดิม ๘ หมวด

หมวดที่ ๑

[๕๗๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกัน บ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอ ขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาสเพื่ออาบัติ เหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง มี ประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะ สงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภาน โดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจากอาบัติเหล่านั้น

หมวดที่ ๒

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกัน มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอ สโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่า นั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่ กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภาน โดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจากอาบัติเหล่านั้น

หมวดที่ ๓

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกัน บ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอ ขอสโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติ เหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่

กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้ มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจาก อาบัติเหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๔

[๕๗๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกัน บ้าง เธอขอสโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวใน ระหว่าง ไม่มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติ ในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรม อันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัต โดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจากอาบัติ เหล่านั้น

หมวดที่ ๕

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอ สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาสเพื่ออาบัติ เหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง กะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็น ธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจากอาบัติเหล่านั้น

หมวดที่ ๖

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกัน มีชื่อต่าง กันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาสเพื่อ อาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติใน

ระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้ว จากอาบัติเหล่านั้น ฯ

หมวดที่ ๗

[๕๗๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อ ต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ อาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธาน ปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจากอาบัติเหล่านั้น

หมวดที่ ๘

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่าง กันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอ ขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่อ อาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้ว จากอาบัติเหล่านั้น

หมวดที่ ๙

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่าง กันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่อ อาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวใน

ระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหา อาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

ภิกษุหมดจดจากอาบัติเดิม ๘ หมวด จบ

---

ภิกษุหมดจดจากอาบัติ

[๕๗๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกัน บ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอ ขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่อ อาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวใน ระหว่าง มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติใน ระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอัน ไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยไม่เป็นธรรม เธอสำคัญว่าเรากำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มี ประมาณ ไม่ปิดบังไว้ เธอตั้งอยู่ในภูมินั้น ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติ ตัวก่อนได้ ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลังได้ เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียว กันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เรานั้นขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้ สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เรานั้น เรานั้นกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอชักเข้าหาอาบัติ เดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเรานั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติใน ระหว่าง ด้วยกรรมอันไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ฐานะ ได้ให้สโมธาน ปริวาสโดยไม่เป็นธรรม เรานั้นสำคัญว่า เราอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ เรานั้นตั้งอยู่ในภูมินั้น ระลึก อาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อนได้ ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ได้ ไฉนหนอ เราพึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างบรรดา อาบัติตัวก่อน และเพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ พึงขอปริวาสโดยธรรม พึงขอมานัตโดยธรรม พึงขอ อัพภานโดยธรรมกะสงฆ์ ดังนี้ เธอจึงขอการ

ชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติใน ระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วย กรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ขอสโมธานปริวาสโดยธรรม ขอมานัตโดยธรรม ขออัพภานโดยธรรมกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ อาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้ มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจาก อาบัติเหล่านั้น ฯ

[๕๗๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาสเพื่อ อาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวใน ระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้ ... มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหา อาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยไม่เป็นธรรม เธอสำคัญว่า เรากำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบัง ไว้บ้าง เธอตั้งอยู่ในภูมินั้น ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อนได้ ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลังได้ เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแล ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อ ต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เรานั้นได้ขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เรานั้น เรานั้นกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลาย ตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเรานั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ อาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ฐานะ ได้ให้ สโมธานปริวาสโดยไม่เป็นธรรม เรานั้นสำคัญว่าเรากำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติ สังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เรานั้นตั้งอยู่ในภูมินั้น ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อนได้ ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลังได้ ไฉนหนอ เราพึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติ ตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ พึงขอสโมธานปริวาส โดยธรรม พึงขอมานัตโดยธรรม พึงขออัพภานโดย

ธรรมกะสงฆ์ ดังนี้ เธอขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่ออาบัติ ในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ขอสโมธานปริวาสโดยธรรม ขอมานัตโดยธรรม ขออัพภานโดยธรรมกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่อ อาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

[๕๘๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อ ต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่อ อาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวใน ระหว่าง ไม่มีประมาณ ไม่ได้ปิดบังไว้ ... ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้ ... ไม่มีประมาณ ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ อาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วย กรรมอันไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยไม่เป็น ธรรม เธอสำคัญว่าเรากำลังอยู่ปริวาส ... ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัต โดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

[๕๘๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส หลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่าง กันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่อ อาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว ใน ระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติ ในระหว่าง ด้วยกรรมอันไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ฐานะ ให้สโมธาน ปริวาสโดยไม่เป็นธรรม เธอสำคัญว่าเรากำลังอยู่ปริวาส ... ให้สโมธาน ปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุ นั้นหมดจดแล้วจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

[๕๘๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อ ต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง

ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่อ อาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวใน ระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติ เดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติใน ระหว่าง ด้วยกรรมอันไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาส โดยไม่เป็นธรรม เธอสำคัญว่า เรากำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลาย ตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ เธอตั้งอยู่ในภูมินั้น ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อนได้ ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติ ตัวหลังได้ เธอคิดอย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เรานั้นได้ขอสโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เรานั้น เรานั้นกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง กะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักเรานั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ฐานะ ได้ให้สโมธานปริวาสโดยไม่เป็นธรรม เรานั้นสำคัญว่า เรากำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้ เรานั้นตั้งอยู่ในภูมินั้น ระลึกอาบัติ ในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อนได้ ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลังได้ ไฉนหนอ เราพึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัว ก่อน และเพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ พึงขอสโมธานปริวาสโดยธรรม พึงขอมานัตโดยธรรม พึงขออัพภานโดยธรรมกะสงฆ์ ดังนี้ เธอจึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติ ในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วย กรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ขอสโมธานปริวาสโดยธรรม ขอ มานัตโดยธรรม ขออัพภานโดยธรรมกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่อ อาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้ว จากอาบัติเหล่านั้น ฯ

[๕๘๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง

ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เธอขอสโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้นกะสงฆ์ สงฆ์ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เธอ เธอกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวใน ระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหา อาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยไม่เป็นธรรม เธอสำคัญว่า เรากำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เธอตั้งอยู่ในภูมินั้น ระลึกอาบัติในระหว่าง บรรดาอาบัติตัวก่อนได้ ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลังได้ เธอคิด อย่างนี้ว่า เราแลต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัว มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง มีชื่ออย่างเดียวกันบ้าง มีชื่อต่างกันบ้าง เป็นสภาคกันบ้าง ไม่เป็นสภาคกันบ้าง กำหนดได้บ้าง เจือกันบ้าง เรานั้นได้ขอสโมธานปริวาสเพื่ออาบัติเหล่านั้น กะสงฆ์ สงฆ์ได้ให้สโมธานปริวาส เพื่ออาบัติเหล่านั้นแก่เรานั้น เรานั้นกำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มี ประมาณบ้าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง จึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิมเพื่อ อาบัติในระหว่างกะสงฆ์ สงฆ์ได้ชักเรานั้นเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่าง ด้วยกรรมอันไม่เป็นธรรม กำเริบ ไม่ควรแก่ฐานะ ได้ให้สโมธานปริวาสโดย ไม่เป็นธรรม เรานั้นสำคัญว่า เรากำลังอยู่ปริวาส ต้องอาบัติสังฆาทิเสสหลายตัวในระหว่าง มีประมาณบ้าง ไม่มีประมาณบ้าง ปิดบังไว้บ้าง ไม่ได้ปิดบังไว้บ้าง เรานั้นตั้งอยู่ในภูมินั้น ระลึกอาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อนได้ ระลึกอาบัติ ในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลังได้ ไฉนหนอ เราพึงขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติ ตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ พึงขอสโมธานปริวาส โดยธรรม พึงขอมานัตโดยธรรม พึงขออัพภานโดยธรรมกะสงฆ์ ดังนี้ เธอจึง ขอการชักเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่อ อาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ ฐานะ ขอสโมธานปริวาสโดยธรรม ขอมานัตโดยธรรม ขออัพภานโดยธรรม กะสงฆ์ สงฆ์ชักเธอเข้าหาอาบัติเดิม เพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวก่อน และเพื่ออาบัติในระหว่างบรรดาอาบัติตัวหลัง ด้วยกรรมอันเป็นธรรม ไม่กำเริบ ควรแก่ฐานะ ให้สโมธานปริวาสโดยธรรม ให้มานัตโดยธรรม อัพภานโดยธรรม ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นหมดจดแล้วจากอาบัติเหล่านั้น ฯ

สมุจจยขันธกะ จบ

หัวข้อประจำขันธกะ

[๕๘๔] อาบัติไม่ได้ปิดบังไว้ ปิดบังไว้วันหนึ่ง ปิดบังไว้ ๒ วัน ๓ วัน ๔ วัน ๕ วัน ปักษ์หนึ่ง สิบวันเป็นต้น หลายเดือน มหาสุทธันตปริวาส เพื่อ อาบัติทั้งหลาย ภิกษุสึก อาบัติมีประมาณ ภิกษุ ๒ รูป มีความสำคัญในอาบัตินั้น ๒ รูป มีความสงสัย มีความเห็นว่าเจือกัน มีความเห็นว่าเจือและไม่เจือกัน มีความเห็นในกองอาบัติไม่ล้วนเทียว และมีความเห็นว่าล้วนเช่นนั้นเหมือนกัน รูปหนึ่งปิดบัง รูปหนึ่งไม่ปิดบัง หลีกไป วิกลจริต กำลังแสดงปาติโมกข์ ความหมดจด และไม่หมดจด ในการชักเข้าหาอาบัติเดิม ๑๘ อย่าง นี้เป็นนิพนธ์ ของพวกอาจารย์ผู้อยู่ในมหาวิหาร ผู้จำแนกบท ผู้ยังชาวเกาะตามพปัณณิให้เลื่อมใส แต่งไว้ เพื่อความตั้งมั่นแห่งพระสัทธรรม ฯ

หัวข้อประจำขันธกะ จบ

สมถขันธกะ

เรื่องพระฉัพพัคคีย์

[๕๘๕] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกคหบดี เขตพระนครสาวัตถี ครั้งนั้นแล พระฉัพพัคคีย์ กระทำกรรม คือ ตัชชนียกรรมบ้าง นิยสกรรมบ้าง ปัพพาชนียกรรมบ้าง ปฏิสารณียกรรมบ้าง อุกเขปนียกรรมบ้าง แก่ภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ลับหลัง บรรดาภิกษุที่เป็น ผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนพระฉัพพัคคีย์จึงได้กระทำกรรม คือ ตัชชนียกรรมบ้าง นิยสกรรมบ้าง ปัพพาชนียกรรมบ้าง ปฏิสารณียกรรมบ้าง อุกเขปนียกรรมบ้าง แก่ภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ลับหลังเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่ พระผู้มีพระภาค

ทรงสอบถาม

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุฉัพพัคคีย์กระทำกรรม คือ ตัชชนียกรรมบ้าง นิยสกรรมบ้าง ปัพพาชนียกรรมบ้าง ปฏิสารณียกรรมบ้าง อุกเขปนียกรรมบ้าง แก่ภิกษุทั้งหลาย ผู้อยู่ลับหลัง จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียนว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของโมฆบุรุษเหล่านั้น ไม่เหมาะ ไม่สม ไม่ควร มิใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ไฉนโมฆบุรุษเหล่านั้นจึงได้กระทำกรรม คือ ตัชชนียกรรมบ้าง นิยสกรรมบ้าง ปัพพาชนียกรรมบ้าง ปฏิสารณียกรรมบ้าง อุกเขปนียกรรมบ้าง แก่ภิกษุทั้งหลายผู้ อยู่ลับหลังเล่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย การกระทำของโมฆบุรุษเหล่านั้น นั่นไม่เป็นไป เพื่อความเลื่อมใสของชุมชนผู้ยังไม่เลื่อมใส ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย กรรม คือ ตัชชนียกรรมก็ดี นิยสกรรมก็ดี ปัพพาชนียกรรมก็ดี ปฏิสารณียกรรมก็ดี อุกเขปนียกรรมก็ดี อันภิกษุไม่พึงทำ แก่ภิกษุทั้งหลายผู้อยู่ลับหลัง ภิกษุใดทำ ต้องอาบัติทุกกฏ ฯ

ธรรมวาทีและอธรรมวาทีบุคคล

[๕๘๖] อธรรมวาทีบุคคล ๑ ภิกษุอธรรมวาทีมากรูป ๑ สงฆ์อธรรมวาที ๑ ธรรมวาทีบุคคล ๑ ภิกษุธรรมวาทีมากรูป ๑ สงฆ์ธรรมวาที ๑ ฯ

ธรรมฝ่ายดำ ๘ อย่าง

[๕๘๗] ๑. อธรรมวาทีบุคคล ยังธรรมวาทีบุคคลให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยไม่ เป็นธรรม เป็นสัมมุขาวินัยเทียม

๒. อธรรมวาทีบุคคล ยังภิกษุธรรมวาทีมากรูปให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ พวกท่าน จงถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยไม่เป็นธรรม เป็นสัมมุขาวินัยเทียม

๓. อธรรมวาทีบุคคล ยังสงฆ์ธรรมวาทีให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจง ถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยไม่เป็นธรรม เป็นสัมมุขาวินัยเทียม

๔. ภิกษุอธรรมวาทีมากรูป ยังธรรมวาทีบุคคลให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถือ อย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยไม่เป็นธรรม เป็นสัมมุขาวินัยเทียม

๕. ภิกษุอธรรมวาทีมากรูป ยังภิกษุธรรมวาทีมากรูปให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ พวกท่านจงถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดย ไม่เป็นธรรม เป็นสัมมุขาวินัยเทียม

๖. ภิกษุอธรรมวาทีมากรูป ยังสงฆ์ธรรมวาทีให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถือ อย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยไม่เป็นธรรม เป็นสัมมุขาวินัยเทียม

๗. สงฆ์อธรรมวาที ยังธรรมวาทีบุคคลให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถือ อย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยไม่เป็นธรรม เป็นสัมมุขาวินัยเทียม

๘. สงฆ์อธรรมวาที ยังภิกษุธรรมวาทีมากรูปให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ พวกท่าน จงถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยไม่เป็นธรรม เป็นสัมมุขาวินัยเทียม

๙. สงฆ์อธรรมวาที ยังสงฆ์ธรรมวาทีให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถือ อย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยไม่เป็นธรรม เป็นสัมมุขาวินัยเทียม ฯ

ธรรมฝ่ายดำ ๙ อย่าง จบ

---

ธรรมฝ่ายขาว ๙ อย่าง

[๕๘๘] ๑. ธรรมวาทีบุคคล ยังธรรมวาทีบุคคลให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยธรรม เป็นสัมมุขาวินัย

๒. ธรรมวาทีบุคคล ยังภิกษุอธรรมวาทีมากรูปให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ พวกท่านจงถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับ โดยธรรม เป็นสัมมุขาวินัย

๓. ธรรมวาทีบุคคล ยังสงฆ์อธรรมวาทีให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถือ อย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยธรรม เป็น สัมมุขาวินัย

๔. ภิกษุธรรมวาทีมากรูป ยังอธรรมวาทีบุคคลให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถือ อย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยธรรม เป็น สัมมุขาวินัย

๕. ภิกษุธรรมวาทีมากรูป ยังภิกษุอธรรมวาทีมากรูปให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ พวกท่านจงถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับ โดยธรรม เป็นสัมมุขาวินัย

๖. ภิกษุธรรมวาทีมากรูป ยังสงฆ์อธรรมวาทีให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถือ อย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยธรรม เป็น สัมมุขาวินัย

๗. สงฆ์ธรรมวาที ยังอธรรมวาทีบุคคลให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถือ อย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยธรรม เป็น สัมมุขาวินัย

๘. สงฆ์ธรรมวาที ยังภิกษุอธรรมวาทีมากรูปให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ พวกท่าน จงถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้นระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยธรรม เป็นสัมมุขาวินัย

๙. สงฆ์ธรรมวาที ยังสงฆ์อธรรมวาทีให้ยินยอม ให้พินิจ ให้เพ่ง ให้ใคร่ครวญ ให้เห็น ให้เห็นตามว่า นี้ธรรม นี้วินัย นี้สัตถุศาสน์ ท่านจงถืออย่างนี้ จงชอบอย่างนี้ ถ้าอธิกรณ์นั้น ระงับอย่างนี้ ชื่อว่าระงับโดยธรรม เป็นสัมมุขาวินัย ฯ

ธรรมฝ่ายขาว ๙ อย่าง จบ

---

เรื่องพระทัพพมัลลบุตร

[๕๘๙] โดยสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันวิหาร อันเป็น สถานที่พระราชทานเหยื่อแก่กระแต เขตพระนครราชคฤห์ ครั้งนั้นแล ท่านพระทัพพมัลลบุตร มีอายุ ๗ ปีนับแต่เกิด ได้ทำให้แจ้งซึ่งพระอรหัต คุณสมบัติ อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งสาวกจะพึง บรรลุ ท่านได้บรรลุแล้วโดยลำดับทั้งหมด อนึ่ง ท่านไม่มีกรณียกิจอะไรที่ยิ่งขึ้นไป หรือกรณียกิจ ที่ทำเสร็จแล้ว ก็ไม่ต้องกลับ สั่งสมอีก ฯ

[๕๙๐] ครั้งนั้น ท่านพระทัพพมัลลบุตรหลีกเร้นอยู่ในที่สงัด ได้เกิดความ ปริวิตกแห่งใจ อย่างนี้ว่า เราแลมีอายุ ๗ ปีนับแต่เกิด ได้ทำให้แจ้งซึ่งพระอรหัต คุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่ง สาวก จะพึงบรรลุ เราได้บรรลุแล้วโดยลำดับทุกอย่าง อนึ่งเล่า เราไม่มีกรณียกิจอะไรที่ยิ่งขึ้นไป หรือกรณียกิจที่เราทำเสร็จแล้ว ก็ไม่ ต้องกลับมาสั่งสมอีก เราควรทำความช่วยเหลือแก่สงฆ์อย่างไร หนอ ลำดับนั้น ท่านพระทัพพมัลลบุตรได้คิดว่า มิฉะนั้น เราควรแต่งตั้งเสนาสนะ และแจก- อาหารแก่สงฆ์ ฯ

[๕๙๑] ครั้นท่านพระทัพพมัลลบุตรออกจากที่เร้นในเวลาเย็น แล้วเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระ ภาคถึงพุทธสำนัก ถวายบังคมนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วได้ กราบทูลว่า พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้า หลีกเร้นอยู่ในที่สงัด ณ ตำบลนี้ ได้เกิดความวิตกแห่งใจอย่างนี้ว่า ข้าพระพุทธเจ้า แล มีอายุ ๗ ปีนับแต่เกิด ได้ ทำให้แจ้งซึ่งพระอรหัต คุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งสาวกจะ บรรลุ ข้าพระพุทธเจ้า ก็ได้บรรลุแล้วโดยลำดับทุกอย่าง อนึ่งเล่า ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีกรณียกิจอะไร ที่ยิ่ง ขึ้นไป หรือกรณียกิจที่ข้าพระพุทธเจ้าทำเสร็จแล้ว ก็ไม่ต้องกลับสั่งสมอีก ข้าพระพุทธเจ้าควร

ทำความช่วยเหลือสงฆ์อย่างไรหนอ พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้านั้นคิดตกลงใจว่า ถ้ากระไร ข้าพระพุทธเจ้าควรแต่งตั้งเสนาสนะ และแจกอาหาร แก่สงฆ์ ข้าพระพุทธเจ้าปรารถนาจะแต่งตั้งเสนาสนะ และแจกอาหารแก่สงฆ์ พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดีละ ดีละ ทัพพะ ถ้าเช่นนั้น เธอจงแต่งตั้งเสนาสนะ และแจกอาหารแก่สงฆ์เถิด ท่านพระทัพพมัลลบุตรทูลรับสนอง พระพุทธานุญาตแล้ว ฯ

สมมติภิกษุแต่งตั้งเสนาสนะเป็นต้น

[๕๘๒] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงทำธรรมีกถาใน เพราะเหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วรับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น สงฆ์จงสมมติทัพพมัลลบุตรให้เป็นผู้แต่งตั้งเสนาสนะ และแจกอาหาร

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงสมมติอย่างนี้ เบื้องต้นพึงขอให้ทัพพะรับ ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติทุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาสมมติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ถ้าความพร้อมพรั่ง ของสงฆ์ ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงสมมติท่านพระทัพพมัลลบุตร ให้เป็นผู้แต่งตั้ง เสนาสนะและแจกอาหาร นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า สงฆ์สมมติท่านพระทัพพมัลลบุตรให้เป็นผู้แต่งตั้งเสนาสนะและแจกอาหาร การสมมติท่าน พระทัพพมัลลบุตร ให้เป็นผู้แต่งตั้งเสนาสนะและแจกอาหาร ชอบแก่ ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ท่านพระทัพพมัลลบุตร อันสงฆ์สมมติให้เป็นผู้แต่งตั้ง เสนาสนะและแจกอาหารแล้ว ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรง ความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

[๕๘๓] ก็แล ท่านพระทัพพมัลลบุตรอันสงฆ์สมมติแล้ว ย่อมแต่งตั้งเสนาสนะสำหรับหมู่ภิกษุผู้เสมอกันรวมไว้เป็นพวกๆ คือ ภิกษุเหล่าใดทรงพระสูตร ท่านก็แต่งตั้งเสนาสนะรวมภิกษุเหล่านั้น ไว้แห่งเดียวกันด้วยประสงค์ว่า พวกเธอ จักซักซ้อมพระสูตรกัน ภิกษุเหล่าใดทรงพระวินัย ท่านก็แต่งตั้งเสนาสนะรวมภิกษุ เหล่านั้นไว้แห่งเดียวกัน ด้วยประสงค์ว่า พวกเธอจักวินิจฉัยพระวินัยกัน ภิกษุเหล่าใดเป็นพระธรรมกถึก ท่านก็แต่งตั้งเสนาสนะรวมภิกษุเหล่านั้นไว้แห่งเดียวกัน ด้วยประสงค์ว่า พวกเธอจักสนทนาธรรมกัน ภิกษุเหล่าใดได้ฌาน ท่านก็แต่งตั้ง

เสนาสนะรวมภิกษุเหล่านั้นไว้แห่งเดียวกัน ด้วยประสงค์ว่า พวกเธอจักไม่รบกวนกัน ภิกษุเหล่าใด ชอบกล่าวดิรัจฉานกถา มีการบำรุงร่างกายอยู่มาก ท่านก็แต่งตั้งเสนาสนะรวมภิกษุเหล่านั้นไว้แห่งเดียวกัน ด้วยประสงค์ว่า ท่านเหล่านี้ จักอยู่ด้วยความยินดีแม้นี้ ภิกษุเหล่าใดมาในเวลาค่ำคืน ท่านก็เข้าจตุตถฌานมีเตโชกสิณเป็นอารมณ์ แล้วแต่งตั้งเสนาสนะสำหรับภิกษุแม้เหล่านั้น ด้วยแสงสว่าง นั้นแล ภิกษุทั้งหลาย ย่อมแกล้งมาแม้เวลาค่ำ ด้วยประสงค์ว่า พวกเราจักได้ดู อิทธิปาฏิหาริย์ของท่านพระทัพพมัลลบุตร ดังนี้ก็มี

ภิกษุเหล่านั้นเข้าไปหาท่านพระทัพพมัลลบุตร แล้วพูดอย่างนี้ว่า พระคุณเจ้าทัพพะ ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผม

ท่านพระทัพพมัลลบุตรถามภิกษุเหล่านั้นอย่างนี้ว่า ท่านปรารถนาที่ไหน ผมจะแต่งตั้งที่นั้น ภิกษุเหล่านั้นแกล้งกล่าวอ้างที่ไกลๆ ว่า พระคุณเจ้าทัพพะ ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผมที่ภูเขาคิชฌกูฏ ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะ ให้พวกผมที่เหวสำหรับทิ้งโจร ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผมที่กาฬศิลา ข้างภูเขาอิสิคิลิ ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผมที่ถ้ำสัตตบรรณคูหาข้างภูเขาเวภาระ ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผมที่เงื้อมเขาสัปปโสณฑิกะใกล้ สีตวัน ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผมที่ซอกเขาโคมฏะ ขอท่านจงแต่งตั้ง เสนาสนะให้พวกผมที่ซอกเขาติณฑุกะ ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผมที่ ซอกเขากโปตะ ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผมที่ตโปทาราม ขอท่านจง แต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผม ที่ชีวกัมพวัน ขอท่านจงแต่งตั้งเสนาสนะให้พวกผม ที่ มัททกุจฉิมฤคทายวัน

ท่านพระทัพพมัลลบุตร จึงเข้าจตุตถฌานมีเตโชกสิณเป็นอารมณ์ มีองคุลีส่องสว่างเดินนำหน้าภิกษุเหล่านั้นไป แม้ภิกษุเหล่านั้นก็เดินตามหลังท่าน พระทัพพมัลลบุตรไป ด้วยแสงสว่างนั้นแล ท่านพระทัพพมัลลบุตรแต่งตั้ง เสนาสนะสำหรับภิกษุเหล่านั้น โดยชี้แจงอย่างนี้ว่า นี่เตียง นี่ตั่ง นี่ฟูก นี่หมอน นี่ที่ถ่ายอุจจาระ นี่ที่ถ่ายปัสสาวะ นี่น้ำฉัน นี่น้ำใช้ นี่ไม้เท้า นี่ระเบียบกติกาสงฆ์ ควรเข้าเวลานี้ ควรออกเวลานี้ ครั้นแต่งตั้งเสนาสนะเพื่อภิกษุเหล่านั้น เสร็จแล้ว กลับมาสู่พระเวฬุวันวิหารตามเดิม ฯ

เรื่องพระเมตติยะและพระภุมมชกะ

[๕๙๔] ก็โดยสมัยนั้นแล พระเมตติยะและพระภุมมชกะ เป็นพระบวชใหม่และมีบุญน้อย เสนาสนะของสงฆ์ชนิดเลว และอาหารอย่างเลว ย่อม ตกถึงแก่เธอทั้งสอง ครั้งนั้น ชาวบ้านใน

พระนครราชคฤห์ชอบถวายเนยใสบ้างน้ำมันบ้าง แกงที่มีรสดีๆ บ้าง ซึ่งจัดปรุงเฉพาะพระเถระ ส่วนพระเมตติยะและ พระภุมมชกะ เขาถวายอาหารอย่างธรรมดาตามแต่จะหาได้ มีชนิดปลายข้าว มี น้ำส้มเป็นกับ เวลาหลังอาหารเธอทั้งสองกลับจากบิณฑบาตแล้ว เที่ยวถามพวก พระเถระว่า ในโรงฉันของพวกท่านมีอาหารอะไรบ้าง ขอรับ ในโรงฉันของพวก ท่านไม่มีอะไรบ้าง ขอรับ พระเถระบางพวกบอกอย่างนี้ว่า พวกเรามีเนยใส น้ำมัน แกงที่มีรสอร่อยๆ ส่วนพระเมตติยะและพระภุมมชกะพูดอย่างนี้ว่า พวก ผมไม่มีอะไรเลย ขอรับ มีแต่อาหารอย่างธรรมดาตามที่จะหาได้ เป็นชนิด ปลายข้าวมีน้ำส้มเป็นกับ ฯ

[๕๘๕] สมัยต่อมา คหบดีผู้ชอบถวายอาหารที่ดี ถวายภัตตาหารวันละ ๔ ที่แก่สงฆ์เป็นนิตยภัต เขาพร้อมด้วยบุตรภรรยา อังคาสอยู่ใกล้ๆ ในโรงฉัน คนอื่นๆ ย่อมถามด้วยข้าวสุก กับข้าว น้ำมัน แกงที่มีรสอร่อยๆ

[๕๘๖] คราวนั้น ภัตตุเทสก์ได้แสดงภัตตาหารของคหบดี ผู้ชอบถวาย อาหารที่ดี แก่พระเมตติยะและพระภุมมชกะ เพื่อฉันในวันรุ่งขึ้น ขณะนั้น ท่าน คหบดีไปสู่อารามด้วยกรณียะบางอย่าง เข้าไปหาท่านพระทัพพมัลลบุตร นมัสการ แล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ท่านพระทัพพมัลลบุตรแสดงธรรมีกถาให้ท่าน คหบดีผู้นั่งแล้ว ให้เห็นแจ้ง สมาทาน อาจหาญ ร่าเริง ครั้นแล้วคหบดีเรียน ถามว่า พระคุณเจ้าแสดงภัตตาหารเพื่อฉันในวันพรุ่งนี้ที่เรือนของกระผมแก่ใครขอรับ ท่านพระทัพพมัลลบุตรตอบว่า อาตมาแสดงให้แก่พระเมตติยะกับพระ ภุมมชกะแล้ว ขณะนั้น คหบดีมีความเสียใจว่า ไฉนภิกษุลามกจักฉันภัตตาหาร ในเรือนเราเล่า แล้วไปเรือนสั่งหญิงคนรับใช้ไว้ว่า แม่สาวใช้ เจ้าจงจัดอาสนะ ไว้ที่ซุ้มประตู แล้วอังคาสภิกษุผู้จะมาฉันภัตตาหารในวันพรุ่งนี้ด้วยปลายข้าว มี น้ำผักดองเป็นกับ หญิงคนใช้รับคำของคหบดีแล้ว ครั้งนั้นพระเมตติยะและพระภุมมชกะกล่าวแก่กันว่า คุณ เมื่อวานนี้ท่านภัตตุทเทสก์แสดงภัตตาหารของคหบดี ให้พวกเรา พรุ่งนี้คหบดีพร้อมด้วยบุตรภรรยาจักอังคาสพวกเราอยู่ใกล้ๆ คน อื่นๆ จักถามด้วย ข้าวสุก กับข้าว น้ำมัน แกงที่มีรสอร่อยๆ เพราะความ ดีใจนั้นแล ตกกลางคืนภิกษุ ๒ รูปนั้นนอนหลับไม่เต็มตื่น ครั้นเวลาเช้า พระ เมตติยะและพระภุมมชกะครองอันตรวาสกแล้ว ถือบาตร จีวรเดินเข้าไปยังนิเวศน์ของท่านคหบดี หญิงคนรับใช้นั้นได้แลเห็นพระเมตติยะและพระภุมมชกะกำลัง เดินมาแต่ไกล ครั้นแล้วจึงปูอาสนะถวายที่ซุ้มประตู แล้วกล่าวว่า นิมนต์นั่ง เจ้าค่ะ จึงพระเมตติยะและพระภุมมชกะ

นึกว่า ภัตตาหารคงจะยังไม่เสร็จเป็นแน่ เขาจึงให้เรานั่งพักที่ซุ้มประตูก่อน ขณะนั้น หญิงคนรับใช้ ได้นำอาหารปลายข้าว ซึ่งมีน้ำผักดองเป็นกับเข้าไปถวาย พลางกล่าวว่า นิมนต์ฉันเถิดเจ้าค่ะ

ภิ. น้องหญิง พวกฉันเป็นพระรับนิตยภัต จ้ะ

ญ. ดิฉันทราบว่าพระคุณเจ้าเป็นพระรับนิตยภัต เจ้าค่ะ แต่เมื่อวานนี้เอง ท่านคหบดีได้สั่งดิฉันไว้ว่า แม่สาวใช้ เจ้าจงจัดอาสนะไว้ที่ซุ้มประตู แล้วอังคาส ภิกษุผู้จะมาฉันภัตตาหารในวันพรุ่งนี้ด้วยปลายข้าวมีน้ำผักดองเป็นกับ นิมนต์ฉัน เถิด เจ้าค่ะ

พระเมตติยะและพระภุมมชกะพูดกันว่า คุณ เมื่อวานนี้เอง ท่านคหบดี ไปสู่อารามที่สำนักพระทัพพมัลลบุตร พวกเราคงถูกพระทัพพมัลลบุตรยุยงใน สำนักคหบดีเป็นแน่ เพราะความเสียใจนั้นแล ภิกษุทั้งสองรูปนั้นฉันไม่อิ่ม ครั้น เวลาหลังอาหารกลับจากบิณฑบาตไปสู่อาราม เก็บบาตรจีวรแล้ว นั่งรัดเข่าด้วย ผ้าสังฆาฏิอยู่ภายนอกซุ้มประตูอาราม นิ่งอั้น เก้อเขิน คอตก ก้มหน้าซบเซา ไม่พูดจา ฯ

ภิกษุณีเมตติยาไปเยี่ยม

คราวนั้น ภิกษุณีเมตติยาเข้าไปหาพระเมตติยะและพระภุมมชกะ แล้ว ได้กล่าวว่า ดิฉันไหว้ เจ้าค่ะ เมื่อนางกล่าวอย่างนั้นแล้ว ภิกษุทั้งสองรูปก็มิได้ ทักทายปราศรัย แม้ครั้งที่สอง ... แม้ครั้งที่สาม นางก็ได้กล่าวว่าดิฉันไหว้ เจ้าค่ะ แม้ครั้งที่สาม ภิกษุทั้งสองรูป ก็มิได้ทักทายปราศรัย

ภิกษุณีเมตติยาถามว่า ดิฉันผิดต่อพระคุณเจ้าอย่างไร ทำไมพระคุณเจ้า จึงไม่ทักทายปราศรัยกับดิฉัน

ภิกษุทั้งสองตอบว่า ก็จริงอย่างนั้นแหละ น้องหญิง พวกเราถูกพระ ทัพพมัลลบุตรเบียดเบียนอยู่ เธอยังเพิกเฉยได้

เม. ดิฉันจะช่วยเหลืออย่างไร เจ้าค่ะ

ภิ. น้องหญิง ถ้าเธอเต็มใจช่วย วันนี้พระผู้มีพระภาคต้องให้พระทัพพมัลลบุตรสึก

เม. ดิฉันจะทำอย่างไร ดิฉันสามารถจะช่วยเหลือได้ด้วยวิธีไหน

ภิ. มาเถิดน้องหญิง เธอจงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค กราบทูลอย่างนี้ว่า กรรมนี้ไม่แนบเนียน ไม่สมควร ทิศที่ไม่มีภัย ไม่มีจัญไร ไม่มีอันตราย บัดนี้ กลับมามีภัย มีจัญไร มีอันตราย ณ สถานที่ไม่มีลม บัดนี้กลับมามีลมแรงขึ้น หม่อมฉันถูกพระคุณเจ้าทัพพมัลลบุตรประทุษร้าย คล้ายน้ำถูกไฟเผา พระพุทธเจ้าข้า

นางรับคำของภิกษุทั้งสอง แล้วเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค ถวายบังคมแล้ว ได้ยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง กราบทูลว่า พระพุทธเจ้าข้า กรรมนี้ไม่ แนบเนียน ไม่สมควร ทิศที่ไม่มีภัย ไม่มีจัญไร ไม่มีอันตราย บัดนี้กลับมามีภัย มีจัญไร มีอันตราย ณ สถานที่ไม่มีลม บัดนี้ กลับมา มีลมแรงขึ้น หม่อมฉัน ถูกพระคุณเจ้าทัพพมัลลบุตรประทุษร้าย คล้ายน้ำถูกไฟเผา พระพุทธเจ้าข้า ฯ

ประชุมสงฆ์ทรงสอบถาม

[๕๙๗] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งให้ประชุมภิกษุสงฆ์ในเพราะ เหตุเป็นเค้ามูลนั้น ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น แล้วทรงสอบถามท่านพระทัพพมัลลบุตรว่า ดูกรทัพพะ เธอยังระลึกได้หรือว่า เป็นผู้ทำกรรมตามที่ภิกษุณีนี้กล่าวหา ท่านพระทัพพมัลลบุตรกราบทูลว่า พระองค์ย่อมทรงทราบว่า ข้าพระพุทธเจ้าเป็น อย่างไร พระพุทธเจ้าข้า

แม้ครั้งที่สอง พระผู้มีพระภาค ...

แม้ครั้งที่สาม พระผู้มีพระภาคตรัสถามท่านพระทัพพมัลลบุตรว่า ดูกร ทัพพะ เธอยังระลึกได้หรือว่า เป็นผู้ทำกรรมตามที่ภิกษุณีนี้กล่าวหา ท่านพระ ทัพพมัลลบุตรกราบทูลว่า พระองค์ย่อมทรงทราบว่า ข้าพระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร พระพุทธเจ้าข้า

ภ. ดูกรทัพพะ บัณฑิตย่อมไม่กล่าวแก้คำกล่าวหาเช่นนี้ ถ้าเธอทำก็จง บอกว่าทำ ถ้าไม่ได้ทำ ก็จงบอกว่าไม่ได้ทำ

ท. พระพุทธเจ้าข้า ตั้งแต่ข้าพระพุทธเจ้าเกิดมาแล้ว แม้โดยความฝันก็ ยังไม่รู้จักเสพเมถุนธรรม จะกล่าวไยถึงเมื่อตื่นอยู่เล่า

พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุ นั้นแล พวกเธอจงให้ภิกษุณีเมตติยาสึกเสีย และจงสอบสวนภิกษุเหล่านี้ ครั้น แล้วทรงลุกจากที่ประทับเสด็จเข้าพระวิหาร ลำดับนั้น ภิกษุทั้งหลายให้ภิกษุณี เมตติยาสึกแล้ว จึงพระเมตติยะและพระภุมมชกะได้แถลงเรื่องนี้กะภิกษุทั้งหลาย ว่า ท่านทั้งหลาย ขอพวกท่านอย่าให้ภิกษุณีเมตติยาสึกเสียเลย นางไม่ผิดอะไร พวกผมแค้นเคือง ไม่พอใจ มีความประสงค์จะให้ท่านพระทัพพมัลลบุตรเคลื่อนจากพรหมจรรย์ จึงได้ให้นางใส่ไคล้

ภิกษุทั้งหลายถามว่า ก็พวกคุณโจทท่านพระทัพพมัลลบุตร ด้วยศีลวิบัติ อันหามูลมิได้หรือ

ภิกษุทั้งสองนั้นรับว่า อย่างนั้น ขอรับ

บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉน พระเมตติยะและพระภุมมชกะ จึงได้โจทท่านพระทัพพมัลลบุตรด้วยศีลวิบัติอันหา มูลมิได้เล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

ทรงสอบถาม

พระผู้มีพระภาคทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุเมตติยะและภิกษุภุมมชกะโจททัพพมัลลบุตร ด้วยศีลวิบัติอันไม่มีมูล จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

ทรงติเตียน

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียน ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่ง กะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้สติวินัยแก่ ทัพพมัลลบุตรผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้อย่างนี้ ทัพพมัลลบุตรนั้น พึงเข้า ไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคอง อัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขอสติวินัย

ท่านเจ้าข้า ภิกษุเมตติยะและภิกษุภุมมชกะนี้ โจทข้าพเจ้าด้วยศีลวิบัติ อันไม่มีมูล ข้าพเจ้านั้นถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ขอสติวินัยกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง ...

พึงขอแม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ภิกษุเมตติยะและภิกษุภุมมชกะนี้ โจท ข้าพเจ้าด้วยศีลวิบัติอันไม่มีมูล ข้าพเจ้านั้นถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ขอสติ วินัยกะสงฆ์ แม้ครั้งที่สาม ฯ

[๕๘๘] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบ ด้วยญัตติ จตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้สติวินัย

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุเมตติยะและภิกษุ ภุมมชกะนี้ โจทท่านพระทัพพมัลลบุตรด้วยศีลวิบัติอันไม่มีมูล ท่าน พระทัพพมัลลบุตรเป็นผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ขอสติวินัยกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้สติวินัย แก่ท่านพระทัพพมัลลบุตรผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุเมตติยะและภิกษุภุมมชกะ นี้ โจทท่านพระทัพพมัลลบุตรด้วยศีลวิบัติอันไม่มีมูล ท่านพระทัพพมัลลบุตรเป็นผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ขอสติวินัยกะสงฆ์ สงฆ์ให้ สติวินัยแก่ท่านพระทัพพมัลลบุตร ผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว การ ให้สติวินัยแก่ท่านพระทัพพมัลลบุตร ผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้ นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จง ฟังข้าพเจ้า ภิกษุเมตติยะและภิกษุภุมมชกะนี้ โจทท่านพระทัพพมัลลบุตรด้วยศีลวิบัติอันไม่มีมูล ท่านพระทัพพมัลลบุตรเป็นผู้ถึงความ ไพบูลย์แห่งสติแล้ว ขอสติวินัยกะสงฆ์ สงฆ์ให้สติวินัยแก่ท่านพระ ทัพพมัลลบุตรผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว การให้สติวินัยแก่ท่าน พระทัพมัลลบุตร ผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

สติวินัย อันสงฆ์ให้แล้วแก่ท่านพระทัพพมัลลบุตร ผู้ถึงความ ไพบูลย์แห่งสติแล้ว ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

### การให้สติวินัยที่เป็นธรรมมี ๕ อย่าง

[๕๙๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย การให้สติวินัยที่เป็นธรรมมี ๕ อย่างนี้ คือ ภิกษุเป็นผู้หมดจดไม่ต้องอาบัติ ๑ ผู้อื่นโจทเธอ ๑ เธอขอ ๑ สงฆ์ให้สติวินัย แก่เธอ ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันโดยธรรมให้ ๑ ดูกรภิกษุทั้งหลาย การให้สติวินัย ที่เป็นธรรมมี ๕ อย่างนี้แล ฯ

### เรื่องพระคัคคะ

[๖๐๐] โดยสมัยนั้นแล พระคัคคะวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ประพฤติ ละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วย กาย ภิกษุทั้งหลายโจทพระคัคคะด้วยอาบัติที่เธอวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอ กล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผมวิกลจริต มีจิตแปรปรวนเสียแล้ว ผมนั้นวิกลจริต มีจิตแปรปรวนได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ผมระลึกอาบัตินั้นไม่ได้ ผมหลง ได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันเธอกล่าวอยู่แม้อย่างนั้น ก็ยังโจทเธออยู่ตามเดิมว่า ท่านต้อง อาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนภิกษุทั้งหลาย จึงได้โจท

พระคัคคะ ด้วยอาบัติที่เธอ วิกลจริต มีจิตแปรปรวน ประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จง ระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผมวิกลจริต มีจิตแปรปรวน เสียแล้ว ผมนั้นวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะ เป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ผมระลึกอาบัตินั้นไม่ได้ ผมหลง ได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันเธอกล่าวอยู่แม้อย่างนั้น ก็ยังโจท เธออยู่ตามเดิมว่า ท่านต้องอาบัติแล้วจงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ แล้วกราบทูลเรื่อง นั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุทั้งหลายโจทภิกษุคัคคะ ... จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า ทรงติเตียน ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงให้อมูฬหวินัยแก่ ภิกษุคัคคะผู้หายวิกลจริตแล้ว

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงให้อย่างนี้ คัคคะภิกษุนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้ว กล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขออมูฬหวินัย

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าวิกลจริต มีจิตแปรปรวนเสียแล้ว ข้าพเจ้านั้นวิกลจริต มีจิตแปรปรวนได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วย วาจาและพยายามทำด้วยกาย ภิกษุทั้งหลายโจทข้าพเจ้า ด้วยอาบัติพี่ข้าพเจ้าวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็น ปานนี้ข้าพเจ้ากล่าวกะภิกษุเหล่านั้นอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผมวิกลจริต มีจิตแปรปรวนเสียแล้ว ผมนั้นวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่ สมณะเป็นอันมากทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ผมระลึกอาบัตินั้น ไม่ได้ ผมหลงได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันข้าพเจ้ากล่าวอยู่แม้อย่างนั้นก็ยังโจท ข้าพเจ้าอยู่ตามเดิมว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้น หายวิกลจริตแล้ว ขออมูฬหวินัยกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง ...

พึงขอแม้ครั้งที่สาม ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าวิกลจริต มีจิตแปรปรวนเสียแล้ว ข้าพเจ้านั้นวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็น อันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจา

และพยายามทำด้วยกาย ภิกษุทั้งหลายโจทข้าพเจ้าด้วย อาบัติที่ข้าพเจ้าวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติ แล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ ข้าพเจ้ากล่าวกะภิกษุเหล่านั้นอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผมวิกลจริต มีจิตแปรปรวนเสียแล้ว ผมนั้นวิกลจริต มีจิตแปรปรวนได้ประพฤติ ละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ผมระลึกอาบัตินั้นไม่ได้ ผมหลงได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันข้าพเจ้ากล่าว อยู่แม้อย่างนั้น ก็ยังโจทข้าพเจ้าอยู่ตามเดิมว่า ท่านต้องอาบัติแล้วจงระลึกอาบัติเห็น ปานนี้ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นหายวิกลจริตแล้วขออมูฬหวินัยกะสงฆ์ แม้ครั้งที่สาม ฯ

[๖๐๑] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้อมูฬหวินัย

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า คัคคะภิกษุนี้วิกลจริตมีจิตแปรปรวน เธอวิกลจริตมีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่ สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ภิกษุ ทั้งหลายโจทคัคคะภิกษุด้วยอาบัติที่เธอวิกลจริต มีจิตแปรปรวนประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผมวิกลจริต มีจิตแปรปรวนเสียแล้ว ผมนั้นวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่ สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ผมระลึก อาบัตินั้นไม่ได้ ผมหลง ได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันเธอกล่าวอยู่ แม้อย่างนั้น ก็ยังโจทเธออยู่ตามเดิมว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึก อาบัติเห็นปานนี้ เธอหายวิกลจริตแล้ว ขออมูฬหวินัยกะสงฆ์ ถ้าความ พร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้อมูฬหวินัยแก่คัคคะภิกษุผู้หาย วิกลจริตแล้ว นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า คัคคะภิกษุนี้วิกลจริตมีจิต แปรปรวน เธอวิกลจริตมีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ภิกษุทั้งหลายโจทคัคคะภิกษุด้วยอาบัติที่เธอวิกลจริต มีจิตแปรปรวนประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปาน นี้ เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผมวิกลจริต มีจิตแปรปรวนเสียแล้ว ผมนั้นวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่ สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ผม

ระลึกอาบัตินั้นไม่ได้ ผมหลง ได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันเธอกล่าว อยู่แม้อย่างนั้น ก็ยังโจทเธออยู่ตามเดิมว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึก อาบัติเห็นปานนี้ เธอหายวิกลจริตแล้ว ขออมูฬหวินัยกะสงฆ์ สงฆ์ให้ อมูฬหวินัยแก่คัคคะภิกษุผู้หายวิกลจริตแล้ว การให้อมูฬหวินัยแก่คัคคะ ภิกษุผู้หายวิกลจริตแล้ว ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบ แก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

อมูฬหวินัย อันสงฆ์ให้แล้วแก่คัคคะภิกษุ ผู้หายวิกลจริตแล้ว ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้น จึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

### ให้อมูฬหวินัยไม่เป็นธรรม ๓ หมวด

[๖๐๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย การให้อมูฬหวินัย ไม่เป็นธรรม ๓ หมวด เป็นธรรม ๓ หมวด นี้ การให้อมูฬหวินัย ไม่เป็นธรรม ๓ หมวด เป็นไฉน

### หมวดที่ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติ สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอกำลัง ระลึก กล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมต้องอาบัติแล้ว แต่ระลึกอาบัติเห็นปานนี้ไม่ได้ สงฆ์ให้ อมูฬหวินัยแก่เธอ การให้อมูฬหวินัยไม่เป็นธรรม ฯ

### หมวดที่ ๒

[๖๐๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ต้องอาบัติ สงฆ์หรือ ภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียวโจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็น ปานนี้ เธอระลึกได้จึงกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมระลึกได้เหมือนความฝัน สงฆ์ให้ อมูฬหวินัยแก่เธอ การให้อมูฬหวินัยไม่เป็นธรรม ฯ

### หมวดที่ ๓

[๖๐๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยต้องอาบัติ สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอหายวิกลจริตแล้ว

แต่ยังทำเป็นวิกลจริตว่า ผมก็ทำอย่างนี้ ท่านทั้งหลายก็ทำอย่างนี้ สิ่งนี้ควรแก่ผม สิ่งนี้ควรแม้แก่ท่านทั้งหลาย สงฆ์ให้อมูฬหวินัยแก่เธอ การให้ อมูฬหวินัยไม่เป็นธรรม ฯ

การให้อมูฬหวินัยไม่เป็นธรรม ๓ หมวด เหล่านี้

ให้อมูฬหวินัยไม่เป็นธรรม ๓ หมวด จบ

---

ให้อมูฬหวินัยเป็นธรรม ๓ หมวด

หมวดที่ ๑

[๖๐๕] การให้อมูฬหวินัยเป็นธรรม ๓ หมวด เป็นไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ วิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่ สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย สงฆ์ หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่าท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอ ระลึกไม่ได้จึงกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมต้องอาบัติแล้วแต่ระลึกอาบัติเห็นปานนี้ไม่ได้ สงฆ์ให้อมูฬหวินัยแก่เธอ การให้อมูฬหวินัยเป็นธรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๖๐๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ วิกลจริตมีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและ พยายามทำด้วยกาย สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูปหรือภิกษุรูปเดียวโจทเธอว่า ท่านต้อง อาบัติแล้วจงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอระลึกไม่ได้จึงกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมระลึก ได้คล้ายความฝัน สงฆ์ให้อมูฬหวินัยแก่เธอ การให้อมูฬหวินัยเป็นธรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๖๐๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ วิกลจริต มีจิตแปร ปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและ พยายามทำด้วยกาย สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่าน ต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอวิกลจริต ทำอาการวิกลจริตว่า ผมก็ทำ อย่างนี้ แม้ท่านทั้งหลายก็ทำอย่างนี้ สิ่งนี้ควรแม้แก่ผม สิ่งนี้ควรแม้แก่ท่านทั้งหลาย สงฆ์ให้อมูฬหวินัยแก่เธอ การให้อมูฬหวินัยเป็นธรรม ฯ

การให้อมูฬหวินัยเป็นธรรม ๓ หมวด เหล่านี้

ให้อมูฬหวินัยเป็นธรรม ๓ หมวด จบ

ทำกรรมไม่ตามปฏิญาณ

[๖๐๘] สมัยนั้นแล พระฉัพพัคคีย์ทำกรรม คือ ตัชชนียกรรมบ้าง นิยสกรรมบ้าง ปฏิสารณียกรรมบ้าง อุกเขปนียกรรมบ้าง แก่ภิกษุทั้งหลาย ไม่ตามปฏิญาณ บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนพระฉัพพัคคีย์จึงได้ทำกรรมคือ ตัชชนียกรรมบ้าง นิยสกรรมบ้าง ปัพพาชนียกรรมบ้าง ปฏิสารณียกรรมบ้าง อุกเขปนียกรรมบ้าง แก่ภิกษุทั้งหลาย ไม่ตามปฏิญาณเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พระผู้มีพระภาคทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า พระฉัพพัคคีย์ทำกรรม คือ ตัชชนียกรรมบ้าง นิยสกรรมบ้าง ปัพพาชนียกรรมบ้าง ปฏิสารณียกรรมบ้าง อุกเขปนียกรรมบ้าง แก่ภิกษุทั้งหลาย ไม่ตามปฏิญาณ จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียน ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถา รับสั่ง กะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย กรรมคือ ตัชชนียกรรมก็ดี นิยสกรรมก็ดี ปัพพาชนียกรรมก็ดี ปฏิสารณียกรรมก็ดี อุกเขปนียกรรมก็ดี อันภิกษุไม่พึงทำ แก่ภิกษุทั้งหลาย ไม่ตามปฏิญาณ รูปใดทำ ต้องอาบัติทุกกฏ ฯ

ทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม

[๖๐๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย การทำตามปฏิญาณที่ไม่เป็นธรรมอย่างนี้แลที่เป็นธรรมอย่างนี้ การทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรมอย่างไร

ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติปาราชิก เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติปาราชิก ผมต้องอาบัติสังฆาทิเสส สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติสังฆาทิเสส การปรับอย่างนี้ ชื่อว่า ทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติปาราชิก เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติปาราชิก ผมต้องอาบัติถุลลัจจัย สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติถุลลัจจัย การปรับอย่างนี้ ชื่อว่า ทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติปาราชิก เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติปาราชิก ผมต้องอาบัติปาจิตตีย์ สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติปาจิตตีย์ การปรับอย่างนี้ ชื่อว่า ทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติปาราชิก เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติปาราชิก ผมต้องอาบัติปาฏิเทสนียะ สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติปาฏิเทสนียะ การปรับอย่างนี้ ชื่อว่าทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติปาราชิก เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติปาราชิก ผมต้องอาบัติทุกกฏ สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติทุกกฏ การปรับอย่างนี้ ชื่อว่าทำตาม ปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติปาราชิก เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติปาราชิก ผมต้องอาบัติทุพภาสิต สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติทุพภาสิต การปรับอย่างนี้ ชื่อว่าทำตาม ปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...

ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย ...

ภิกษุต้องอาบัติปาจิตตีย์ ...

ภิกษุต้องอาบัติปาฏิเทสนียะ ...

ภิกษุต้องอาบัติทุกกฏ ...

ภิกษุต้องอาบัติทุพภาสิต สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติทุพภาสิต เธอกล่าวอย่างนี้ว่าคุณผมมิได้ต้องอาบัติทุพภาสิต ผมต้องอาบัติปาราชิก สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติปาราชิก การปรับอย่างนี้ ชื่อว่าทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติทุพภาสิต สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติทุพภาสิต เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติทุพภาสิต ผมต้องอาบัติสังฆาทิเสส สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติสังฆาทิเสส การปรับอย่างนี้ ชื่อว่า ทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติทุพภาสิต สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติทุพภาสิต เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติทุพภาสิต ผมต้องอาบัติถุลลัจจัย สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติถุลลัจจัย การปรับอย่างนี้ ชื่อว่าทำตาม ปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติทุพภาสิต สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติทุพภาสิต เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติทุพภาสิต ผมต้องอาบัติปาจิตตีย์ สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติปาจิตตีย์ การปรับอย่างนี้ ชื่อว่าทำตาม ปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติทุพภาสิต สงฆ์หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติทุพภาสิต เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติทุพภาสิต ผมต้องอาบัติปาฏิเทสนียะ สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติปาฏิเทสนียะ การปรับอย่างนี้ ชื่อว่าทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติทุพภาสิต สงฆ์ หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติทุพภาสิต เธอกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมมิได้ต้องอาบัติ ทุพภาสิต ผมต้องอาบัติทุกกฏ สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติทุกกฏ การปรับอย่างนี้ ชื่อว่าทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อย่างนี้แล ทำตามปฏิญาณไม่เป็นธรรม ฯ

ทำตามปฏิญาณเป็นธรรม

[๖๑๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย การทำตามปฏิญาณเป็นธรรมอย่างไร

ภิกษุต้องอาบัติปาราชิก สงฆ์ หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติปาราชิก เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ถูกละ คุณ ผมต้องอาบัติปาราชิก สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติปาราชิก การปรับอย่างนี้ ชื่อว่าทำตามปฏิญาณ เป็นธรรม

ภิกษุต้องอาบัติสังฆาทิเสส ...

ภิกษุต้องอาบัติถุลลัจจัย ...

ภิกษุต้องอาบัติปาจิตตีย์ ...

ภิกษุต้องอาบัติปาฏิเทสนียะ ...

ภิกษุต้องอาบัติทุกกฏ ...

ภิกษุต้องอาบัติทุพภาษิต สงฆ์ หรือภิกษุ ๒-๓ รูป หรือภิกษุรูปเดียว โจทเธอว่า ท่านต้องอาบัติทุพภาสิต เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ถูกละคุณ ผมต้องอาบัติ ทุพภาสิต สงฆ์ปรับเธอด้วยอาบัติทุพภาสิต การปรับ อย่างนี้ ชื่อว่าทำตาม ปฏิญาณเป็นธรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อย่างนี้แล ทำตามปฏิญาณเป็นธรรม ฯ

ระงับอธิกรณ์ด้วยเยภุยยสิกา

[๖๑๑] สมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายก่อความบาดหมาง ก่อความทะเลาะ ถึงความวิวาทกันในท่ามกลางสงฆ์ กล่าวทิ่มแทงกันและกันด้วยหอกคือปากอยู่ ไม่อาจเพื่อระงับอธิกรณ์นั้นได้ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้ระงับอธิกรณ์เห็นปานนี้ด้วยเยภุยยสิกา พึงสมมติ ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์ ๕ ให้เป็นผู้ให้จับฉลาก คือ:-

๑. ไม่ถึงความลำเอียงเพราะความชอบพอ

๒. ไม่ถึงความลำเอียงเพราะความเกลียดชัง

๓. ไม่ถึงความลำเอียงเพราะความงมงาย

๔. ไม่ถึงความลำเอียงเพราะความกลัว และ

๕. รู้จักฉลากที่จับแล้วและยังไม่จับ

ก็แล สงฆ์พึงสมมติอย่างนี้ พึงขอร้องภิกษุก่อน ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติทุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาสมมติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงสมมติภิกษุมีชื่อนี้ให้เป็นผู้ให้จับฉลาก นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า สงฆ์สมมติภิกษุมีชื่อนี้ให้ เป็นผู้ให้จับฉลาก การสมมติภิกษุมีชื่อนี้ให้เป็นผู้ให้จับฉลาก ชอบ แก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้น พึงพูด

ภิกษุมีชื่อนี้อันสงฆ์สมมติแล้วให้เป็นผู้ให้จับฉลาก ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

การจับฉลากไม่เป็นธรรม ๑๐ อย่าง

[๖๑๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย การจับฉลากไม่เป็นธรรม ๑๐ อย่าง เป็น ธรรม ๑๐ อย่าง เหล่านี้

การจับฉลากไม่เป็นธรรม ๑๐ อย่าง เป็นไฉน คือ:-

๑. อธิกรณ์เป็นเรื่องเล็กน้อย

๒. ไม่ลุกลามไปไกล

๓. ภิกษุพวกนั้นระลึกไม่ได้เอง และพวกอื่นก็ให้ระลึกไม่ได้

๔. รู้ว่า อธรรมวาทีมากกว่า

๕. รู้ว่า ไฉน อธรรมวาทีพึงมีมากกว่า

๖. รู้ว่า สงฆ์จักแตกกัน

๗. รู้ว่า ไฉน สงฆ์พึงแตกกัน

๘. อธรรมวาทีภิกษุจับโดยไม่เป็นธรรม

๙. อธรรมวาทีภิกษุจับเป็นพวกๆ

๑๐. ไม่จับตามความเห็น

การจับฉลากไม่เป็นธรรม ๑๐ อย่าง เหล่านี้ ฯ

การจับฉลากเป็นธรรม ๑๐ อย่าง

[๖๑๓] การจับฉลากเป็นธรรม ๑๐ อย่าง เป็นไฉน คือ:-

๑. อธิกรณ์ไม่ใช่เรื่องเล็ก

๒. ลุกลามไปไกล

๓. ภิกษุพวกนั้นระลึกได้ และพวกอื่นก็ให้ระลึกได้

๔. รู้ว่า ธรรมวาทีมากกว่า

๕. รู้ว่า ไฉนธรรมวาทีพึงมีมากกว่า

๖. รู้ว่า สงฆ์จักไม่แตกกัน

๗. รู้ว่า ไฉนสงฆ์ไม่พึงแตกกัน

๘. ธรรมวาทีภิกษุจับโดยธรรม

๙. ธรรมวาทีภิกษุพร้อมเพรียงกันจับ

๑๐. จับตามความเห็น

การจับฉลากเป็นธรรม ๑๐ อย่าง เหล่านี้ ฯ

สงฆ์ทำตัสสปาปิยสิกากรรม

[๖๑๔] สมัยนั้นแล พระอุปวาฬถูกซักถามถึงอาบัติ ในท่ามกลางสงฆ์ ปฏิเสธแล้วปฏิญาณ ปฏิญาณแล้วปฏิเสธ ให้การกลับไปกลับมา กล่าวเท็จทั้งรู้ อยู่ บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉน พระอุปวาฬถูกซักถามถึงอาบัติในท่ามกลางสงฆ์ จึงได้ปฏิเสธแล้วปฏิญาณ ปฏิญาณ แล้วปฏิเสธ ให้การกลับไปกลับมา กล่าวเท็จทั้งรู้อยู่เล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ ทรงสอบถามภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข่าวว่า ภิกษุอุปวาฬถูกซักถามถึงอาบัติในท่ามกลางสงฆ์ ปฏิเสธแล้วปฏิญาณ ปฏิญาณ แล้วปฏิเสธ ให้การกลับไปกลับมา กล่าวเท็จทั้งรู้อยู่ จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าทรงติเตียน ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่งกะ ภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล สงฆ์จงทำตัสสปาปิยสิกากรรม ๑- แก่ภิกษุอุปวาฬ

ก็แล สงฆ์พึงทำอย่างนี้ พึงโจทภิกษุอุปวาฬก่อน ครั้นแล้วพึงให้เธอ ให้การ แล้วพึงปรับอาบัติ ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถพึงประกาศให้สงฆ์ ทราบ ด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจาว่าดังนี้:-

## กรรมวาจาทำตัสสปาปิยสิกากรรม

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุปวาฬนี้ถูกซักถาม ถึงอาบัติในท่ามกลางสงฆ์ ปฏิเสธแล้วปฏิญาณ ปฏิญาณแล้วปฏิเสธ ให้การกลับไปกลับมา กล่าวเท็จทั้งรู้อยู่ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงทำตัสสปาปิยสิกากรรมแก่ภิกษุอุปวาฬ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุอุปวาฬนี้ถูกซักถามถึง อาบัติในท่ามกลางสงฆ์ ปฏิเสธแล้วปฏิญาณ ปฏิญาณแล้วปฏิเสธ ให้การกลับไปกลับมา กล่าวเท็จทั้งรู้อยู่ สงฆ์ทำตัสสปาปิยสิกากรรมแก่ภิกษุอุปวาฬ การทำตัสสปาบิ่ยสิกากรรมแก่ภิกษุอุปวาฬ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ตัสสปาปิยสิกากรรมอันสงฆ์ทำแล้วแก่ภิกษุอุปวาฬ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

## ตัสสปาปิยสิกากรรมเป็นธรรม ๕ อย่าง

[๖๑๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย การทำตัสสปาปิยสิกากรรมเป็นธรรม ๕ อย่างนี้ คือ:-

๑. ภิกษุเป็นผู้ไม่สะอาด

๒. เป็นอลัชชี

๓. เป็นผู้ถูกโจท

๔. สงฆ์ทำตัสสปาปิยสิกากรรมแก่เธอ

๕. สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำโดยธรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย การทำตัสสปาปิยสิกากรรมเป็นธรรม ๕ อย่างนี้แล ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๖๑๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ไม่ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็น กรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี

หมวดที่ ๒

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้อง อาบัติ ๑ ทำเพราะอาบัติมิใช่เป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติที่แสดงแล้ว ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๓

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้ว ทำ ๑ ไม่ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ไม่ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๔

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำลับหลัง ๑ ทำ โดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๕

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่สอบถามก่อน แล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๖

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำไม่ตามปฏิญาณ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๗

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะไม่ต้อง อาบัติ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๘

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติมิ ใช่เป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๙

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ทำเพราะอาบัติที่ แสดงแล้ว ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๑๐

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่โจทก่อนแล้ว ทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๑๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ให้จำเลยให้การ ก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๑๒

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี คือ ไม่ปรับอาบัติก่อน แล้วทำ ๑ ทำโดยไม่เป็นธรรม ๑ สงฆ์เป็นวรรคทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็นกรรมไม่เป็นธรรม ไม่เป็นวินัย และระงับแล้วไม่ดี ฯ

ลักษณะกรรมไม่เป็นธรรม ๑๒ หมวด จบ

---

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด

หมวดที่ ๑

[๖๑๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ สอบถามก่อน แล้วทำ ๑ ทำตามปฏิญาณ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็น กรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว

หมวดที่ ๒

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำ เพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำเพราะอาบัติยังมิได้แสดง ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๓

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ให้จำเลย ให้การก่อนแล้วทำ ๑ ปรับอาบัติแล้วทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๔

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำต่อหน้า ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๕

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ สอบถามก่อนแล้วทำ ๑ ทำ โดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๖

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำตามปฏิญาณ ๑ ทำโดย ธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๗

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะต้องอาบัติ ๑ ทำ โดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๘

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติเป็นเทสนาคามินี ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๙

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ทำเพราะอาบัติยังมิได้แสดง ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๑๐

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ โจทก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดย ธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๑๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ให้จำเลยให้การก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรม ...

หมวดที่ ๑๒

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เป็นกรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว คือ ปรับอาบัติก่อนแล้วทำ ๑ ทำโดยธรรม ๑ สงฆ์พร้อมเพรียงกันทำ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ตัสสปาปิยสิกากรรมที่ประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เป็น กรรมเป็นธรรม เป็นวินัย และระงับดีแล้ว ฯ

ลักษณะกรรมเป็นธรรม ๑๒ หมวด จบ

---

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด

หมวดที่ ๑

[๖๑๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำตัสสปาปิยสิกากรรม คือ เป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการ วิวาท ทำความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ ๑ เป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มีมรรยาทไม่สมควร ๑ เป็นผู้คลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำ ตัสสปาปิยสิกากรรม ฯ

หมวดที่ ๒

[๖๑๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อสงฆ์ จำนงพึงทำตัสสปาปิยสิกากรรม คือ เป็นผู้มีศีลวิบัติในอธิศีล ๑ เป็นผู้มีอาจารวิบัติในอัธยาจาร ๑ เป็นผู้มีทิฐิวิบัติในอติทิฐิ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำ ตัสสปาปิยสิกากรรม ฯ

หมวดที่ ๓

[๖๒๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ แม้อื่นอีก เมื่อ สงฆ์จำนงพึงทำตัสสปาปิยสิกากรรม คือ กล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ๑ กล่าวติเตียน พระธรรม ๑ กล่าวติเตียนพระสงฆ์ ๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วยองค์ ๓ นี้แล เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำ ตัสสปาปิยสิกากรรม ฯ

หมวดที่ ๔

[๖๒๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำตัสสปาปิยสิกากรรม แก่ภิกษุ ๓ รูป คือ รูปหนึ่งเป็นผู้ก่อความบาดหมาง ก่อการทะเลาะ ก่อการวิวาท ทำความอื้อฉาว ก่ออธิกรณ์ในสงฆ์ รูปหนึ่งเป็นพาล ไม่ฉลาด มีอาบัติมาก มี มรรยาทไม่สมควร รูปหนึ่งคลุกคลีกับคฤหัสถ์ด้วยการคลุกคลีอันไม่สมควร

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำตัสสปาปิยสิกากรรม แก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล ฯ

หมวดที่ ๕

[๖๒๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำตัสสปาปิยสิกากรรม แก่ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งเป็นผู้มีศีลวิบัติในอธิศีล รูปหนึ่งเป็นผู้มี อาจารวิบัติในอัธยาจาร รูปหนึ่งเป็นผู้มีทิฐิวิบัติในอติทิฐิ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำตัสสปาปิยสิกากรรม แก่ภิกษุ ๓ รูปนี้แล ฯ

หมวดที่ ๖

[๖๒๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำตัสสปาปิยสิกากรรมแก่ ภิกษุ ๓ รูป แม้อื่นอีก คือ รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า รูปหนึ่งกล่าวติเตียน พระธรรม รูปหนึ่งกล่าวติเตียนพระสงฆ์

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อสงฆ์จำนงพึงทำตัสสปาปิยสิกากรรมแก่ภิกษุ ๓ รูป นี้แล ฯ

ข้อที่สงฆ์จำนง ๖ หมวด จบ

---

วัตร ๑๘ ข้อ

[๖๒๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุที่ถูกสงฆ์ทำตัสสปาปิยสิกากรรมแล้วนั้น ต้องประพฤติชอบ วิธีประพฤติชอบในตัสสปาปิยสิกากรรมนั้น ดังต่อไปนี้:-

๑. ไม่พึงให้อุปสมบท

๒. ไม่พึงให้นิสัย

๓. ไม่พึงให้สามเณรอุปัฏฐาก

๔. ไม่พึงรับสมมติเป็นผู้สั่งสอนภิกษุณี

๕. แม้ได้รับสมมติไว้แล้ว ก็ไม่พึงสั่งสอนภิกษุณี

๖. สงฆ์ทำตัสสปาปิยสิกากรรมเพราะอาบัติใด ไม่พึงต้องอาบัตินั้น

๗. ไม่พึงต้องอาบัติอื่นอันเช่นกัน

๘. ไม่พึงต้องอาบัติอันเลวทรามกว่านั้น

๙. ไม่พึงติกรรม

๑๐. ไม่พึงติภิกษุทั้งหลายผู้ทำกรรม

๑๑. ไม่พึงห้ามอุโบสถแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๒. ไม่พึงห้ามปวารณาแก่ปกตัตตะภิกษุ

๑๓. ไม่พึงทำการไต่สวน

๑๔. ไม่พึงเริ่มอนุวาทาธิกรณ์

๑๕. ไม่พึงให้ภิกษุอื่นทำโอกาส

๑๖. ไม่พึงโจทภิกษุอื่น

๑๗. ไม่พึงให้ภิกษุอื่นให้การ

๑๘. ไม่พึงช่วยภิกษุกับภิกษุให้สู้กันในอธิกรณ์

คราวนั้น สงฆ์ได้ทำตัสสปาปิยสิกากรรมแก่พระอุปวาฬแล้ว ฯ

ภิกษุก่อการวุ่นวาย

[๖๒๕] สมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่สมควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าว ด้วยวาจา และพยายามทำด้วยกาย ครั้งนั้น พวกเธอคิดว่า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะ เป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกเราจักปรับกัน ด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้น จะพึงเป็นไปเพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ พวกเราจะพึงปฏิบัติอย่างไรหนอ แล้วกราบทูล เรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค

พุทธานุญาตให้ระงับอธิกรณ์ด้วยติณวัตถารกะ

พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลาย ว่าดังนี้:-

[๖๒๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็พวกภิกษุในธรรมวินัยนี้ เกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็น อันมาก ทั้งที่กล่าวด้วย

วาจาและพยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกเธอในหมู่นั้นคิดอย่างนี้ ว่า พวกเราเกิด ความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติ ละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วย กาย ถ้าพวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไปเพื่อความ รุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้ระงับอธิกรณ์เห็นปานนั้น ด้วยติณวัตถารกะ ฯ

วิธีระงับ

[๖๒๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงระงับอย่างนี้:-

ภิกษุทุกๆ รูปพึงประชุมในที่แห่งเดียวกัน ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

ญัตติกรรมวาจาระงับอธิกรณ์ด้วยติณวัตถารกะ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ถ้า พวกเราจักให้ปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไป เพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ถ้าความ พร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงระงับอธิกรณ์นี้ด้วยติณวัตถารกะ เว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์

บรรดาภิกษุฝ่ายเดียวกัน ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้ฝ่ายของ ตนทราบด้วยคณะญัตติกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

คณะญัตติกรรมวาจา

ขอท่านทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ถ้า พวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไปเพื่อ ความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ถ้าความ พร้อมพรั่งของท่านทั้งหลายถึงที่แล้ว ข้าพเจ้าพึงแสดงอาบัติของท่าน ทั้งหลาย และอาบัติของตนในท่ามกลาง

สงฆ์ด้วยติณวัตถารกะ เว้น อาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่าน ทั้งหลาย และเพื่อประโยชน์แก่ตน ฯ

[๖๒๘] ลำดับนั้น บรรดาภิกษุฝ่ายเดียวกันอีกพวกหนึ่ง ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้ฝ่ายของตนทราบด้วยคณะญัตติกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

คณะญัตติกรรมวาจา

ขอท่านทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ถ้า พวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไปเพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ถ้าความ พร้อมพรั่งของท่านทั้งหลายถึงที่แล้ว ข้าพเจ้าพึงแสดงอาบัติของท่าน ทั้งหลาย และอาบัติของตน ในท่ามกลางสงฆ์ด้วยติณวัตถารกะ เว้น อาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่าน ทั้งหลาย และเพื่อประโยชน์แก่ตน ฯ

[๖๒๙] บรรดาภิกษุฝ่ายเดียวกัน ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศ ให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติทุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

ญัตติทุติยกรรมวาจา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ถ้า พวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไปเพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ถ้าความ พร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว ข้าพเจ้าพึงแสดงอาบัติของท่านเหล่านี้ และอาบัติของตน ในท่ามกลางสงฆ์ด้วยติณวัตถารกะ เว้นอาบัติที่มี โทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่านเหล่านี้ และเพื่อประโยชน์แก่ตน นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจา และ

พยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไป เพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ข้าพเจ้า แสดงอาบัติของท่านเหล่านี้ และอาบัติของตน ในท่ามกลางสงฆ์ด้วย ติณวัตถารกะ เว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่านเหล่านี้ และเพื่อประโยชน์แก่ตน การแสดงอาบัติเหล่านี้ของพวกเรา ในท่ามกลางสงฆ์ด้วยติณวัตถารกะ เว้น อาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

อาบัติเหล่านี้ของพวกเราเว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติ เนื่องด้วยคฤหัสถ์ ข้าพเจ้าแสดงแล้วในท่ามกลางสงฆ์ด้วยติณวัตถารกะ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

[๖๓๐] ลำดับนั้น บรรดาภิกษุฝ่ายเดียวกันอีกพวกหนึ่ง ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติทุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

ญัตติทุติยกรรมวาจา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ถ้า พวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไป เพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ถ้าความ พร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว ข้าพเจ้าพึงแสดงอาบัติของท่านเหล่านี้ และอาบัติของตนในท่ามกลางสงฆ์ด้วยติณวัตถารกะ เว้นอาบัติที่มี โทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่านเหล่านี้ และเพื่อประโยชน์แก่ตน นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ถ้า พวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไปเพื่อ ความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ข้าพเจ้า แสดงอาบัติของท่านเหล่านี้ และอาบัติของตนในท่ามกลางสงฆ์ ด้วย ติณวัตถารกะ เว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่านเหล่านี้ และเพื่อประโยชน์แก่ตน การแสดง

อาบัติเหล่านี้ของพวกเราในท่ามกลางสงฆ์ด้วยติณวัตถารกะ เว้นอาบัติ ที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้ นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

อาบัติเหล่านี้ของพวกเรา เว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติ เนื่องด้วยคฤหัสถ์ ข้าพเจ้าแสดงแล้วในท่ามกลางสงฆ์ด้วยติณวัตถารกะ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

[๖๓๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล ด้วยอาการอย่างนี้ ภิกษุเหล่านั้นเป็น ผู้ออกแล้วจากอาบัติเหล่านั้น เว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติเนื่องด้วยคฤหัสถ์ เว้นผู้แสดงความเห็นแย้ง เว้นผู้ไม่ได้อยู่ในที่นั้น ฯ

อธิกรณ์

[๖๓๒] โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุวิวาทกับพวกภิกษุณีบ้าง พวกภิกษุณี วิวาทกับพวกภิกษุบ้าง ฝ่ายพระฉันนะเข้าแทรกแซงพวกภิกษุณี แล้ววิวาทกับ พวกภิกษุ ให้ถือฝ่ายภิกษุณี บรรดาภิกษุที่เป็นผู้มักน้อย ... ต่างก็เพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า ไฉนพระฉันนะจึงได้เข้าแทรกแซงพวกภิกษุณีแล้ววิวาทกับพวกภิกษุ ให้ถือฝ่ายภิกษุณีเล่า แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคทรงสอบถาม ภิกษุทั้งหลายว่า ข่าวว่า ภิกษุฉันนะเข้าแทรกแซงพวกภิกษุณี แล้ววิวาทกับพวกภิกษุให้ถือฝ่ายภิกษุณี จริงหรือ

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า จริง พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า ทรงติเตียน ... ครั้นแล้วทรงทำธรรมีกถารับสั่ง กะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย อธิกรณ์ ๔ นี้ คือ วิวาทาธิกรณ์ อนุวาทาธิกรณ์ อาปัตตาธิกรณ์ กิจจาธิกรณ์ ฯ

อธิกรณ์ ๔ อย่าง

๑. วิวาทาธิกรณ์

[๖๓๓] ในอธิกรณ์ ๔ อย่างนั้น วิวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ย่อมวิวาทกันว่า

๑. นี้เป็นธรรม นี้ไม่เป็นธรรม

๒. นี้เป็นวินัย นี้ไม่เป็นวินัย

๓. นี้พระตถาคตเจ้าตรัสภาษิตไว้ นี้พระตถาคตเจ้าไม่ได้ตรัสภาษิตไว้

๔. นี้พระตถาคตเจ้าทรงประพฤติมา นี้พระตถาคตเจ้าไม่ได้ทรงประพฤติมา

๕. นี้พระตถาคตเจ้าทรงบัญญัติไว้ นี้พระตถาคตเจ้าไม่ได้ทรงบัญญัติไว้

๖. นี้เป็นอาบัติ นี้ไม่เป็นอาบัติ

๗. นี้เป็นอาบัติเบา นี้เป็นอาบัติหนัก

๘. นี้เป็นอาบัติมีส่วนเหลือ นี้เป็นอาบัติหาส่วนเหลือมิได้

๙. นี้เป็นอาบัติชั่วหยาบ นี้เป็นอาบัติไม่ชั่วหยาบ

ความบาดหมาง ความทะเลาะ ความแก่งแย่ง ความทุ่มเถียง ความ กล่าวต่างกัน ความกล่าวประการอื่น การพูดเพื่อความกลัดกลุ้มใจ ความหมายมั่น ในเรื่องนั้นอันใด นี้เรียกว่า วิวาทาธิกรณ์ ฯ

๒. อนุวาทาธิกรณ์

[๖๓๔] ในอธิกรณ์ ๔ อย่างนั้น อนุวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ย่อมโจทภิกษุด้วยศีลวิบัติ อาจารวิบัติ ทิฐิวิบัติ หรืออาชีววิบัติ การโจท การกล่าวหา การฟ้องร้อง การประท้วง ความเป็นผู้คล้อยตาม การทำความอุตสาหะโจทก์ การตามเพิ่มกำลังให้ ในเรื่อง นั้นอันใด นี้เรียกว่าอนุวาทาธิกรณ์ ฯ

๓. อาปัตตาธิกรณ์

[๖๓๕] ในอธิกรณ์ ๔ อย่างนั้น อาปัตตาธิกรณ์ เป็นไฉน อาบัติทั้ง ๕ กอง ชื่ออาปัตตาธิกรณ์ อาบัติทั้ง ๗ กอง ชื่ออาปัตตาธิกรณ์ นี้เรียกว่า อาปัตตาธิกรณ์ ฯ

๔. กิจจาธิกรณ์

[๖๓๖] ในอธิกรณ์ ๔ อย่างนั้น กิจจาธิกรณ์ เป็นไฉน ความเป็น หน้าที่ ความเป็นกรณีย์แห่งสงฆ์อันใด คือ อปโลกนกรรม ญัตติกรรม ญัตติทุติยกรรม ญัตติจตุตถกรรม นี้เรียกว่า กิจจาธิกรณ์ ฯ

อธิกรณ์ ๔ อย่าง จบ

มูลแห่งวิวาทาธิกรณ์

[๖๓๗] อะไรเป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์ รากแห่งการเถียงกัน ๖ อย่าง เป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์ รากแห่งอกุศลทั้ง ๓ เป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์ รากแห่ง กุศลทั้ง ๓ เป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์

รากแห่งการเถียงกัน ๖ อย่าง เป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้มักโกรธ เป็นผู้ถือโกรธ ภิกษุที่มักโกรธถือโกรธนั้น ย่อมไม่มีความเคารพยำเกรงในพระศาสดา ใน พระธรรม ในพระสงฆ์อยู่ ย่อมไม่ทำให้บริบูรณ์ แม้ในสิกขา ภิกษุที่ไม่มีความ เคารพ ยำเกรง ในพระศาสดา ในพระธรรม ในพระสงฆ์ แม้ในสิกขาก็ไม่ทำ ให้บริบูรณ์นั้น ย่อมยังวิวาทให้เกิดในสงฆ์ การวิวาทย่อมเป็นไปเพื่อความไม่เกื้อ กูลแก่ชนมาก เพื่อไม่เป็นสุขแก่ชนมาก เพื่อความพินาศแก่ชนมาก เพื่อความ ไม่เกื้อกูล เพื่อทุกข์แก่เทพยดาและมนุษย์ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกเธอเล็งเห็น รากแห่งการเถียงกันเห็นปานนี้ ทั้งภายในและภายนอกได้ พวกเธอในบริษัทนั้น พึงพยายามละรากแห่งการเถียงกันอันลามกนั้นแหละเสีย ถ้าพวกเธอไม่เล็งเห็น รากแห่งการเถียงกันเห็นปานนี้ ทั้งภายในและภายนอก พวกเธอในบริษัทนั้นพึง ปฏิบัติเพื่อความยืดยาวไป แห่งรากแห่งการเถียงกันอันลามกนั้นแหละ ความละรากแห่งการเถียงกันอันลามกนั้น ย่อมมีด้วยอย่างนี้ ความยืดเยื้อแห่งรากแห่งการ เถียงกันอันลามกนั้น ย่อมมีต่อไปด้วยอย่างนี้ ฯ

[๖๓๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ข้ออื่นยังมีอีก ภิกษุเป็นผู้ลบหลู่ตีเสมอ ท่าน ...

ภิกษุเป็นผู้มีปรกติอิสสา ตระหนี่ ...

ภิกษุเป็นผู้อวดดี เจ้ามายา ...

ภิกษุเป็นผู้มีความปรารถนาลามก มีความเห็นผิด ...

ภิกษุเป็นผู้ถือแต่ความเห็นของตน ถืออย่างแน่นแฟ้น ปลดได้ยาก ภิกษุผู้ที่ถือแต่ความเห็นของตน ถืออย่างแน่นแฟ้น ปลดได้ยากนั้น ย่อม ไม่มีความเคารพ ยำเกรง ในพระศาสดา ในพระธรรม ในพระสงฆ์อยู่ ย่อมไม่ทำให้บริบูรณ์แม้ในสิกขา ภิกษุผู้ไม่มีความเคารพ ยำเกรงในพระศาสดา ในพระธรรม ในพระสงฆ์อยู่ แม้ในสิกขาก็ไม่ทำให้บริบูรณ์นั้น ย่อมยังวิวาทให้เกิดในสงฆ์ การวิวาทย่อมเป็นไปเพื่อความไม่เกื้อกูลแก่ชนมาก เพื่อไม่เป็นสุข แก่ชนมาก เพื่อความพินาศแก่ชนมาก เพื่อความไม่เกื้อกูล เพื่อทุกข์แก่เทพยดา และมนุษย์ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกเธอเล็งเห็นรากแห่งการเถียงกันเห็นปานนี้ ทั้งภายในและภายนอกได้ พวกเธอในบริษัทนั้นพึงพยายามละรากแห่งการเถียงกัน อันลามกนั้นแหละเสีย ถ้าพวกเธอไม่เล็งเห็นรากแห่งการเถียงกัน

เห็นปานนี้ ทั้ง ภายในและภายนอก พวกเธอในบริษัทนั้น พึงปฏิบัติเพื่อความยืดเยื้อแห่งรากแห่งการเถียงกันอันลามกนั้น ย่อมมีด้วยอย่างนี้ ความยืดเยื้อแห่งรากแห่งการเถียงกันอันลามกนั้นย่อมมีต่อไปด้วยอย่างนี้ รากแห่งการวิวาท ๖ อย่างนี้ เป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์ ฯ

อกุศลมูล ๓

[๖๓๙] รากแห่งอกุศล ๓ เป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์ เป็นไฉนดูกรภิกษุ ทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรม

วินัยนี้ มีจิตโลภวิวาทกัน มีจิตโกรธวิวาทกัน มีจิตหลงวิวาทกันว่า

๑. นี้เป็นธรรม นี้ไม่เป็นธรรม

๒. นี้เป็นวินัย นี้ไม่เป็นวินัย

๓. นี้พระตถาคตเจ้าตรัสภาษิตไว้ นี้พระตถาคตเจ้าไม่ได้ตรัสภาษิตไว้

๔. นี้พระตถาคตเจ้าทรงประพฤติมา นี้พระตถาคตเจ้าไม่ได้ทรงประพฤติมา

๕. นี้พระตถาคตเจ้าทรงบัญญัติไว้ นี้พระตถาคตเจ้าไม่ได้ทรงบัญญัติไว้

๖. นี้เป็นอาบัติ นี้ไม่เป็นอาบัติ

๗. นี้เป็นอาบัติเบา นี้เป็นอาบัติหนัก

๘. นี้เป็นอาบัติมีส่วนเหลือ นี้เป็นอาบัติหาส่วนเหลือมิได้

๙. นี้เป็นอาบัติชั่วหยาบ นี้เป็นอาบัติไม่ชั่วหยาบ

รากแห่งอกุศล ๓ อย่างนี้ เป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์ ฯ

กุศลมูล ๓

[๖๔๐] รากแห่งกุศล ๓ เป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ มีจิตไม่โลภวิวาทกัน มีจิตไม่โกรธวิวาทกัน มีจิตไม่หลงวิวาทกันว่า

๑. นี้เป็นธรรม นี้ไม่เป็นธรรม ...

๙. นี้เป็นอาบัติชั่วหยาบ นี้เป็นอาบัติไม่ชั่วหยาบ

รากแห่งกุศล ๓ อย่างนี้ เป็นมูลแห่งวิวาทาธิกรณ์ ฯ

มูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์

[๖๔๑] อะไรเป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ รากแห่งการโจท ๖ อย่าง เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ รากแห่งอกุศลทั้ง ๓ เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ รากแห่งกุศลทั้ง ๓ เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ แม้กายก็เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ แม้วาจาก็เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ ฯ

[๖๔๒] รากแห่งการโจท ๖ อย่าง เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้มักโกรธ ถือโกรธ ภิกษุที่มัก โกรธ ถือโกรธนั้น ย่อมไม่มีความเคารพยำเกรงในพระศาสดา ในพระธรรม ในพระสงฆ์อยู่ ย่อมไม่ทำให้บริบูรณ์แม้ในสิกขา ภิกษุที่ไม่เคารพยำเกรงใน พระศาสดา ในพระธรรม ในพระสงฆ์อยู่ แม้ในสิกขาก็ไม่ทำให้บริบูรณ์นั้น ย่อมยังการโจทกันให้เกิดในสงฆ์ การโจทย่อมเป็นไปเพื่อความไม่เกื้อกูลแก่ชน มาก เพื่อไม่เป็นสุขแก่ชนมาก เพื่อความพินาศแก่ชนมาก เพื่อความไม่เกื้อกูล เพื่อทุกข์แก่เทพยดาและมนุษย์ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกเธอเล็งเห็นรากแห่งการ โจทกันเห็นปานนี้ ทั้งภายในและภายนอกได้ พวกเธอในบริษัทนั้น พึงพยายาม ละรากแห่งการโจทกันอันลามกนั้นแหละเสีย ถ้าพวกเธอไม่เล็งเห็นรากแห่งการโจทกันเห็นปานนี้ ทั้งภายในและภายนอก พวกเธอในบริษัทนั้นพึงปฏิบัติเพื่อความยืดเยื้อแห่งราก แห่งการโจทกันอันลามกนั้นแหละ ความละรากแห่งการโจทกันอันลามกนั้น ย่อมมีด้วยอย่างนี้ การยืดเยื้อแห่งรากแห่งการโจทกันอันลามกนั้น ย่อมมีต่อไปด้วยอย่างนี้ ฯ

[๖๔๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ข้ออื่นยังมีอีก ภิกษุเป็นผู้ลบหลู่ตีเสมอท่าน ...

ภิกษุเป็นผู้มีปรกติอิสสา ตระหนี่ ...

ภิกษุเป็นผู้อวดดี เจ้ามายา ...

ภิกษุเป็นผู้มีความปรารถนาลามก มีความเห็นผิด ...

ภิกษุเป็นผู้ถือแต่ความเห็นของตน ถืออย่างแน่นแฟ้น ปลดได้ยาก ภิกษุที่ถือแต่ความเห็นของตน ถืออย่างแน่นแฟ้น ปลดได้ยากนั้น ย่อมไม่มีความ เคารพยำเกรงในพระศาสดา ในพระธรรม ในพระสงฆ์อยู่ ย่อมไม่ทำให้บริบูรณ์ แม้ในสิกขา ภิกษุที่ไม่มีความเคารพยำเกรงในพระศาสดา ในพระธรรม ในพระสงฆ์ อยู่ แม้ในสิกขา ก็ไม่ทำให้บริบูรณ์นั้น ย่อมยังการโจทกันให้เกิดในสงฆ์ การ โจทกันย่อมเป็นไปเพื่อความไม่เกื้อกูลแก่ชนมาก เพื่อไม่เป็นสุขแก่ชนมากเพื่อความพินาศแก่ชนมาก เพื่อความไม่เกื้อกูล เพื่อทุกข์แก่เทพยดาและมนุษย์ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกเธอเล็งเห็นรากแห่งการโจทกันเห็นปานนี้ ทั้งภายใน และภายนอกได้ พวกเธอในบริษัทนั้น พึงพยายามและรากแห่งการโจทกันอันลามกนั้นแหละเสีย ถ้าพวกเธอไม่เล็งเห็นรากแห่งการโจทกันเห็นปานนี้ ทั้งภายใน และภายนอก พวกเธอในบริษัทนั้น พึงปฏิบัติเพื่อความยืดเยื้อแห่งรากแห่งการโจทกันอันลามกนั้นแหละ ความละรากแห่งการโจทกันอันลามกนั้นย่อมมีด้วยอย่างนี้ ความยืดเยื้อแห่งรากแห่งการโจทกันอันลามกนั้น ย่อมมีต่อไปด้วยอย่างนี้

รากแห่งการโจทกัน ๖ อย่างนี้ เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ ฯ

อกุศลมูล ๓

[๖๔๔] อกุศลมูล ๓ อย่าง เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์เป็นไฉนดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ย่อมมีจิตโลภโจท ย่อมมีจิตโกรธโจทย่อมมีจิตหลงโจทภิกษุ ด้วยศีลวิบัติ อาจารวิบัติ ทิฐิวิบัติ หรืออาชีววิบัติ อกุศลมูล ๓ อย่างนี้ เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ ฯ

กุศลมูล ๓

[๖๔๕] กุศลมูล ๓ อย่าง เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ย่อมมีจิตไม่โลภโจท ย่อมมีจิตไม่โกรธโจท ย่อมมีจิตไม่หลงโจทภิกษุด้วยศีลวิบัติ อาจารวิบัติ ทิฐิวิบัติ หรือ อาชีววิบัติ กุศลมูล ๓ อย่างนี้ เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ ฯ

กาย

[๖๔๖] อนึ่ง กาย เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน ภิกษุบางรูปในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้มีผิวพรรณน่ารังเกียจ ไม่น่าดู มีรูปร่างเล็ก มีอาพาธมากเป็นคนบอด ง่อย กระจอก หรืออัมพาต ภิกษุทั้งหลายย่อมโจทภิกษุนั้น ด้วย กายใด กายนี้ เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ ฯ

วาจา

[๖๔๗] อนึ่ง วาจา เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน ภิกษุบางรูปในธรรมวินัยนี้ เป็นคนพูดไม่ดี พูดไม่ชัด พูดระราน ภิกษุทั้งหลายย่อมโจทภิกษุนั้น ด้วยวาจาใด วาจานี้ เป็นมูลแห่งอนุวาทาธิกรณ์ ฯ

มูลแห่งอาปัตตาธิกรณ์

[๖๔๘] อะไรเป็นมูลแห่งอาปัตตาธิกรณ์

สมุฏฐานแห่งอาบัติ ๖ อย่าง เป็นมูลแห่งอาปัตตาธิกรณ์ คือ:-

๑. อาบัติเกิดทางกาย ไม่ใช่ทางวาจา ไม่ใช่ทางจิต ก็มี

๒. อาบัติเกิดทางวาจา ไม่ใช่ทางกาย ไม่ใช่ทางจิต ก็มี

๓. อาบัติเกิดทางกายกับวาจา ไม่ใช่ทางจิต ก็มี

๔. อาบัติเกิดทางกายกับจิต ไม่ใช่ทางวาจา ก็มี

๕. อาบัติเกิดทางวาจากับจิต ไม่ใช่ทางกาย ก็มี

๖. อาบัติเกิดทางกาย วาจา และจิต ก็มี

สมุฏฐานแห่งอาบัติ ๖ อย่างนี้ เป็นมูลแห่งอาปัตตาธิกรณ์ ฯ

มูลแห่งกิจจาธิกรณ์

[๖๔๙] อะไรเป็นมูลแห่งกิจจาธิกรณ์

สงฆ์เป็นมูลอันหนึ่งแห่งกิจจาธิกรณ์ ฯ

อธิกรณ์เป็นกุศล อกุศล และอัพยากฤต

[๖๕๐] วิวาทาธิกรณ์เป็นกุศล อกุศล อัพยากฤต วิวาทาธิกรณ์เป็นกุศลก็มี เป็นอกุศลก็มี เป็นอัพยากฤตก็มี ฯ

[๖๕๑] บรรดาวิวาทาธิกรณ์นั้น วิวาทาธิกรณ์ เป็นอกุศล เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ มีจิตเป็นอกุศลวิวาทกันว่า

๑. นี้เป็นธรรม นี้ไม่เป็นธรรม ...

๙. นี้เป็นอาบัติชั่วหยาบ นี้เป็นอาบัติไม่ชั่วหยาบ

ความบาดหมาง ความทะเลาะ ความแก่งแย่ง ความทุ่มเถียง การกล่าวต่างกัน การกล่าวโดยประการอื่น การพูดเพื่อความกลัดกลุ้มใจ ความหมายมั่นในเรื่องนั้น อันใด นี้เรียกว่า วิวาทาธิกรณ์เป็นอกุศล ฯ

[๖๕๒] บรรดาวิวาทาธิกรณ์นั้น วิวาทาธิกรณ์เป็นกุศล เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ มีจิตเป็นกุศล วิวาทกันว่า

๑. นี้เป็นธรรม นี้ไม่เป็นธรรม ...

๙. นี้เป็นอาบัติชั่วหยาบ นี้เป็นอาบัติไม่ชั่วหยาบ

ความบาดหมาง ความทะเลาะ ความแก่งแย่ง ความทุ่มเถียง การกล่าวต่างกัน การกล่าวโดยประการอื่น การพูดเพื่อความกลัดกลุ้มใจ ความหมายมั่นในเรื่องนั้นอันใด นี้เรียกว่า วิวาทาธิกรณ์เป็นกุศล ฯ

[๖๕๓] บรรดาวิวาทาธิกรณ์นั้น วิวาทาธิกรณ์เป็นอัพยากฤตเป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ มีจิตเป็นอัพยากฤต วิวาทกันว่า

๑. นี้เป็นธรรม นี้ไม่เป็นธรรม ...

๙. นี้เป็นอาบัติชั่วหยาบ นี้เป็นอาบัติไม่ชั่วหยาบ

ความบาดหมาง ความทะเลาะ ความแก่งแย่ง ความทุ่มเถียง การกล่าวต่างกัน การกล่าวโดยประการอื่น การพูดเพื่อความกลัดกลุ้มใจ ความหมายมั่นในเรื่องนั้น อันใด นี้เรียกว่า วิวาทาธิกรณ์เป็นอัพยากฤต ฯ

[๖๕๔] อนุวาทาธิกรณ์ เป็นกุศล อกุศล อัพยากฤต อนุวาทาธิกรณ์ เป็นกุศลก็มี อกุศลก็มี อัพยากฤตก็มี ฯ

[๖๕๕] บรรดาอนุวาทาธิกรณ์นั้น อนุวาทาธิกรณ์ที่เป็นอกุศล เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้มีจิตเป็นอกุศลย่อมโจทภิกษุด้วยศีลวิบัติ อาจารวิบัติ ทิฐิวิบัติ หรืออาชีววิบัติ การโจท การกล่าวหา การฟ้องร้อง การประท้วงความเป็นผู้คล้อยตาม การทำความอุตสาหะโจท การตามเพิ่มกำลังให้ ในเรื่องนั้น อันใด นี้เรียกว่า อนุวาทาธิกรณ์เป็นอกุศล ฯ

[๖๕๖] บรรดาอนุวาทาธิกรณ์นั้น อนุวาทาธิกรณ์ที่เป็นกุศล เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้มีจิตเป็นกุศล ย่อมโจทภิกษุด้วยศีลวิบัติ อาจารวิบัติ ทิฐิวิบัติ หรืออาชีววิบัติ การโจท การกล่าวหา การฟ้องร้อง การประท้วงความเป็นผู้คล้อยตาม การทำความอุตสาหะโจท การตามเพิ่มกำลังให้ ในเรื่องนั้น อันใด นี้เรียกว่า อนุวาทาธิกรณ์เป็นกุศล ฯ

[๖๕๗] บรรดาอนุวาทาธิกรณ์นั้น อนุวาทาธิกรณ์ที่เป็นอัพยากฤต เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้มีจิตเป็นอัพยากฤตย่อมโจทภิกษุด้วยศีลวิบัติ อาจารวิบัติ ทิฐิวิบัติ หรืออาชีววิบัติ การโจท การกล่าวหา การฟ้องร้อง การประท้วงความเป็นผู้คล้อยตาม การทำความอุตสาหะโจท การตามเพิ่มกำลังให้ ในเรื่องนั้น อันใด นี้เรียกว่า อนุวาทาธิกรณ์เป็นอัพยากฤต ฯ

[๖๕๘] อาปัตตาธิกรณ์เป็นอกุศล อัพยากฤต อาปัตตาธิกรณ์เป็นอกุศลก็มี อัพยากฤตก็มี อาปัตตาธิกรณ์เป็นกุศลไม่มี ฯ

[๖๕๙] บรรดาอาปัตตาธิกรณ์นั้น อาปัตตาธิกรณ์ที่เป็นอกุศล เป็นไฉน

ภิกษุรู้อยู่ เข้าใจอยู่ จงใจ ฝ่าฝืน ละเมิดอาบัติ ใด นี้เรียกว่า อาปัตตาธิกรณ์เป็นอกุศล

บรรดาอาปัตตาธิกรณ์นั้น อาปัตตาธิกรณ์ที่เป็นอัพยากฤต เป็นไฉน

ภิกษุไม่รู้ ไม่เข้าใจ ไม่จงใจ ไม่ฝ่าฝืน ละเมิดอาบัติ ใด นี้เรียกว่า อาปัตตาธิกรณ์เป็นอัพยากฤต ฯ

[๖๖๐] กิจจาธิกรณ์เป็นกุศล อกุศล อัพยากฤต กิจจาธิกรณ์เป็นกุศลก็มี อกุศลก็มี อัพยากฤตก็มี ฯ

[๖๖๑] บรรดากิจจาธิกรณ์นั้น กิจจาธิกรณ์ที่เป็นอกุศล เป็นไฉน

สงฆ์มีจิตเป็นอกุศล ทำกรรมอันใด คือ อปโลกนกรรม ญัตติกรรมญัตติทุติยกรรม ญัตติจตุตถกรรม นี้เรียกว่า กิจจาธิกรณ์เป็นอกุศล ฯ

[๖๖๒] บรรดากิจจาธิกรณ์นั้น กิจจาธิกรณ์ที่เป็นกุศล เป็นไฉน

สงฆ์มี จิตเป็นกุศล ทำกรรมอันใด คือ อปโลกนกรรม ญัตติกรรม ญัตติทุติยกรรม ญัตติจตุตถกรรม นี้เรียกว่า กิจจาธิกรณ์เป็นกุศล ฯ

[๖๖๓] บรรดากิจจาธิกรณ์นั้น กิจจาธิกรณ์ที่เป็นอัพยากฤต เป็นไฉน

สงฆ์มีจิตเป็นอัพยากฤต ทำกรรมอันใด คือ อปโลกนกรรม ญัตติกรรม ญัตติทุติยกรรม ญัตติจตุตถกรรม นี้เรียกว่า กิจจาธิกรณ์เป็นอัพยากฤต ฯ

วิวาทาธิกรณ์

[๖๖๔] วิวาท เป็นวิวาทาธิกรณ์ วิวาทไม่เป็นอธิกรณ์ อธิกรณ์ไม่เป็นวิวาท เป็นอธิกรณ์ด้วยเป็นวิวาทด้วย วิวาทเป็นวิวาทาธิกรณ์ก็มี วิวาทไม่เป็นอธิกรณ์ก็มี อธิกรณ์ไม่เป็นวิวาทก็มี เป็นอธิกรณ์ด้วยเป็นวิวาทด้วยก็มี ฯ

[๖๖๕] บรรดาวิวาทนั้น วิวาทที่เป็นวิวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ย่อมวิวาทกันว่า

๑. นี้เป็นธรรม นี้ไม่เป็นธรรม ...

๙. นี้เป็นอาบัติชั่วหยาบ นี้เป็นอาบัติไม่ชั่วหยาบ

ความบาดหมาง ความทะเลาะ ความแก่งแย่ง ความทุ่มเถียง ความกล่าวต่างกัน ความกล่าวโดยประการอื่น การพูดเพื่อความกลัดกลุ้มใจ ความหมายมั่น ในเรื่องนั้น อันใด นี้ชื่อว่า วิวาทเป็นวิวาทาธิกรณ์

บรรดาวิวาทนั้น วิวาทไม่เป็นอธิกรณ์ เป็นไฉน

มารดาวิวาทกับบุตรบ้างบุตรวิวาทกับมารดาบ้าง บิดาวิวาทกับบุตรบ้าง บุตรวิวาทกับบิดาบ้าง พี่ชายวิวาท กับน้องชายบ้าง พี่ชายวิวาทกับน้องหญิงบ้าง น้องหญิงวิวาทกับพี่ชายบ้าง สหายวิวาทกับสหายบ้าง นี้ชื่อว่า วิวาทไม่เป็นอธิกรณ์

บรรดาวิวาทนั้น อธิกรณ์ไม่เป็นวิวาท เป็นไฉน

อนุวาทาธิกรณ์ อาปัตตาธิกรณ์ กิจจาธิกรณ์ นี้ชื่อว่า อธิกรณ์ไม่เป็นวิวาท

บรรดาวิวาทนั้น อธิกรณ์ เป็นอธิกรณ์ด้วยวิวาทด้วย เป็นไฉน

วิวาทาธิกรณ์ เป็นอธิกรณ์ด้วย เป็นวิวาทด้วย ฯ

อนุวาทาธิกรณ์

[๖๖๖] การโจทเป็นอนุวาทาธิกรณ์ การโจทไม่เป็นอธิกรณ์ อธิกรณ์ไม่เป็นการโจท เป็นอธิกรณ์ด้วยเป็นการโจทด้วย การโจทเป็นอนุวาทาธิกรณ์ก็มีการโจทไม่เป็นอธิกรณ์ก็มี อธิกรณ์ไม่เป็นการโจทก็มี เป็นอธิกรณ์ด้วยเป็นการโจทด้วยก็มี ฯ

[๖๖๗] บรรดาการโจทนั้น การโจทที่เป็นอนุวาทาธิกรณ์ เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ย่อมโจทภิกษุด้วยศีลวิบัติ อาจารวิบัติ ทิฐิวิบัติ หรืออาชีววิบัติ การโจท การกล่าวหา การฟ้องร้อง การประท้วง ความเป็นผู้คล้อยตาม การทำความอุตสาหะโจท การตามเพิ่มกำลังให้ ในเรื่องนั้น อันใด นี้ชื่อว่า การโจทเป็นอนุวาทาธิกรณ์

บรรดาการโจทนั้น การโจทที่ไม่เป็นอธิกรณ์ เป็นไฉน

มารดากล่าวหาบุตรบ้าง บุตรกล่าวหามารดาบ้าง บิดากล่าวหาบุตรบ้าง บุตรกล่าวหาบิดาบ้าง พี่ชายกล่าวหาน้องชายบ้าง พี่ชายกล่าวหาน้องหญิงบ้าง น้องหญิงกล่าวหาพี่ชายบ้าง สหายกล่าวหาสหายบ้าง นี้ชื่อว่า การโจทไม่เป็นอธิกรณ์

บรรดาอธิกรณ์นั้น อธิกรณ์ที่ไม่เป็นการโจท เป็นไฉน

อาปัตตาธิกรณ์ กิจจาธิกรณ์ วิวาทาธิกรณ์ นี้ชื่อว่า อธิกรณ์ไม่เป็นการโจท

บรรดาอธิกรณ์นั้น อธิกรณ์ที่เป็นอธิกรณ์ด้วย เป็นการโจทด้วย เป็นไฉน

อนุวาทาธิกรณ์ เป็นอธิกรณ์ด้วย เป็นการโจทด้วย ฯ

อาปัตตาธิกรณ์

[๖๖๘] อาบัติเป็นอาปัตตาธิกรณ์ อาบัติไม่เป็นอธิกรณ์ อธิกรณ์ไม่เป็นอาบัติ เป็นอธิกรณ์ด้วยเป็นอาบัติด้วย อาบัติเป็นอาปัตตาธิกรณ์ก็มี อาบัติไม่เป็นอธิกรณ์ก็มี อธิกรณ์ไม่เป็นอาบัติก็มี เป็นอธิกรณ์ด้วยเป็นอาบัติด้วยก็มี ฯ

[๖๖๙] บรรดาอธิกรณ์นั้น อาบัติเป็นอาปัตตาธิกรณ์ เป็นไฉน

อาบัติ ๕ กองเป็นอาปัตตาธิกรณ์บ้าง อาบัติ ๗ กองเป็นอาปัตตาธิกรณ์บ้างนี้ชื่อว่า อาบัติเป็นอาปัตตาธิกรณ์

บรรดาอธิกรณ์นั้น อาบัติที่ไม่เป็นอธิกรณ์ เป็นไฉน

โสดาบัติ สมาบัติ นี้ชื่อว่า อาบัติไม่เป็นอธิกรณ์

บรรดาอธิกรณ์นั้น อธิกรณ์ที่ไม่เป็นอาบัติ เป็นไฉน

กิจจาธิกรณ์ วิวาทาธิกรณ์ อนุวาทาธิกรณ์ นี้ชื่อว่าอธิกรณ์ไม่เป็นอาบัติ

บรรดาอธิกรณ์นั้น อธิกรณ์ที่เป็นอธิกรณ์ด้วย เป็นอาบัติด้วย เป็นไฉน

อาปัตตาธิกรณ์ เป็นอธิกรณ์ด้วย เป็นอาบัติด้วย ฯ

กิจจาธิกรณ์

[๖๗๐] กิจเป็นกิจจาธิกรณ์ กิจไม่เป็นอธิกรณ์ อธิกรณ์ไม่เป็นกิจ เป็นอธิกรณ์ด้วยเป็นกิจด้วย กิจเป็นกิจจาธิกรณ์ก็มี กิจไม่เป็นอธิกรณ์ก็มี อธิกรณ์ไม่เป็นกิจก็มี เป็นอธิกรณ์ด้วยเป็นกิจด้วยก็มี ฯ

[๖๗๑] บรรดาอธิกรณ์นั้น กิจเป็นกิจจาธิกรณ์ เป็นไฉน

ความเป็นหน้าที่ ความเป็นกรณียะแห่งสงฆ์อันใด คือ อปโลกนกรรม ญัตติกรรม ญัตติทุติยกรรม ญัตติจตุตถกรรม นี้ชื่อว่า กิจเป็นกิจจาธิกรณ์

บรรดาอธิกรณ์นั้น กิจไม่เป็นอธิกรณ์ เป็นไฉน

กิจที่จะต้องทำแก่พระอาจารย์ กิจที่จะต้องทำแก่พระอุปัชฌายะ กิจที่จะต้องทำแก่ภิกษุผู้เสมออุปัชฌายะ กิจที่จะต้องทำแก่ภิกษุผู้เสมอพระอาจารย์ นี้ชื่อว่า กิจไม่เป็นอธิกรณ์

บรรดาอธิกรณ์นั้น อธิกรณ์ไม่เป็นกิจ เป็นไฉน

วิวาทาธิกรณ์ อนุวาทาธิกรณ์ อาปัตตาธิกรณ์ นี้ชื่อว่า อธิกรณ์ไม่เป็นกิจ

บรรดาอธิกรณ์นั้น อธิกรณ์ที่เป็นอธิกรณ์ด้วยเป็นกิจด้วย เป็นไฉน

กิจจาธิกรณ์ เป็นอธิกรณ์ด้วย เป็นกิจด้วย ฯ

วิวาทาธิกรณ์ระงับด้วยสมถะ ๒ อย่าง

[๖๗๒] วิวาทาธิกรณ์ย่อมระงับด้วยสมถะเท่าไร

วิวาทาธิกรณ์ ย่อมระงับด้วยสมถะ ๒ คือ สัมมุขาวินัย ๑ เยภุยยสิกา ๑ บางทีวิวาทาธิกรณ์ไม่อาศัยสมถะอย่างหนึ่ง คือ เยภุยยสิกา พึงระงับด้วยสมถะอย่างเดียว คือสัมมุขาวินัย บางทีพึงตกลงกันได้ สมจริงดังที่ตรัสไว้ว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ย่อมวิวาทกันว่า

๑. นี้เป็นธรรม นี้ไม่เป็นธรรม

๒. นี้เป็นวินัย นี้ไม่เป็นวินัย

๓. นี้พระตถาคตเจ้าตรัสภาษิตไว้ นี้พระตถาคตเจ้าไม่ได้ตรัสภาษิตไว้

๔. นี้พระตถาคตเจ้าทรงประพฤติมา นี้พระตถาคตเจ้าไม่ได้ทรง ประพฤติมา

๕. นี้พระตถาคตเจ้าทรงบัญญัติไว้ นี้พระตถาคตเจ้าไม่ได้ทรงบัญญัติไว้

๖. นี้เป็นอาบัติ นี้ไม่เป็นอาบัติ

๗. นี้เป็นอาบัติเบา นี้เป็นอาบัติหนัก

๘. นี้เป็นอาบัติมีส่วนเหลือ นี้เป็นอาบัติไม่มีส่วนเหลือ

๙. นี้เป็นอาบัติชั่วหยาบ นี้เป็นอาบัติไม่ชั่วหยาบ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากภิกษุพวกนั้นสามารถระงับอธิกรณ์นั้นได้ นี้เรียกว่า อธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้น มีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าสงฆ์ ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล

ก็ความพร้อมหน้าสงฆ์ ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือ ภิกษุผู้เข้ากรรมมีจำนวนเท่าไร ภิกษุเหล่านั้นมาประชุมกัน นำฉันทะของผู้ควรฉันทะมา ผู้อยู่พร้อมหน้ากันไม่คัดค้าน นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าสงฆ์ในสัมมุขาวินัยนั้น

ก็ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือ อธิกรณ์นั้นระงับโดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ใด นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้น

ก็ความพร้อมหน้าบุคคลในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือ โจทก์และจำเลย ทั้งสอง เป็นคู่ต่อสู้ในคดีอยู่พร้อมหน้ากัน นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าบุคคลในสัมมุขาวินัยนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้นเป็นปาจิตตีย์ ที่รื้อฟื้น ผู้ให้ฉันทะติเตียน เป็นปาจิตตีย์ที่ติเตียน

[๖๗๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุเหล่านั้นไม่สามารถระงับอธิกรณ์นั้น ในอาวาสนั้นได้ พวกเธอพึงไปสู่อาวาสที่มีภิกษุมากกว่า หากพวกเธอกำลังไปสู่ อาวาสนั้น สามารถระงับอธิกรณ์ได้ในระหว่างทาง นี้เรียกว่า อธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นมีอะไรบ้าง มีความพร้อม หน้าสงฆ์ ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล

ก็ความพร้อมหน้าสงฆ์ ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือ ภิกษุผู้เข้ากรรมมีจำนวนเท่าไร ภิกษุเหล่านั้นมาประชุมกัน นำฉันทะของผู้ควรฉันทะมา ผู้อยู่ พร้อมหน้ากันไม่คัดค้าน นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าสงฆ์ ในสัมมุขาวินัยนั้น

ก็ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือ อธิกรณ์นั้นระงับโดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ใด นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้น

ก็ความพร้อมหน้าบุคคล ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือโจทก์และจำเลย ทั้งสอง เป็นคู่ต่อสู้ในคดีอยู่พร้อมหน้ากัน นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าบุคคล ใน สัมมุขาวินัยนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าอธิกรณ์ระงับอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้น เป็นปาจิตตีย์ ที่รื้อฟื้น ผู้ให้ฉันทะติเตียน เป็นปาจิตตีย์ที่ติเตียน ฯ

[๖๗๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุเหล่านั้นกำลังไปสู่อาวาสนั้น ไม่สามารถระงับอธิกรณ์นั้นในระหว่างทางได้ พวกเธอไปถึงอาวาสนั้นแล้ว พึงกล่าวกะภิกษุ เจ้าถิ่นว่า ท่านทั้งหลาย อธิกรณ์นี้เกิดแล้วอย่างนี้ บังเกิดแล้วอย่างนี้ ขอโอกาส ท่านทั้งหลายจงระงับอธิกรณ์นี้โดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ ตามวิถี ทางที่อธิกรณ์นี้จะพึงระงับด้วยดี

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกภิกษุเจ้าถิ่นเป็นผู้แก่กว่า พวกภิกษุอาคันตุกะอ่อนกว่า พวกเธอพึงกล่าวกะภิกษุอาคันตุกะว่า ท่านทั้งหลาย ขอนิมนต์ท่าน ทั้งหลายจงรวมอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งสักครู่หนึ่ง ตลอดเวลาที่พวกผมจะ ปรึกษากัน แต่ถ้าพวกภิกษุเจ้าถิ่นเป็นผู้อ่อนกว่า พวกภิกษุอาคันตุกะแก่กว่า พวกเธอพึงกล่าวกะภิกษุอาคันตุกะว่า ท่านทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นขอท่านทั้งหลายจงอยู่ ณ ที่นี้สักครู่หนึ่งจนกว่าพวกผมจะปรึกษากัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกภิกษุเจ้าถิ่นกำลังปรึกษา คิดกันอย่างนี้ว่า พวกเราไม่สามารถระงับอธิกรณ์นี้โดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ พวกเธอไม่พึงรับอธิกรณ์นั้นไว้ แต่ถ้ากำลัง

ปรึกษา คิดกันอย่างนี้ว่า พวกเรา สามารถระงับอธิกรณ์นี้ได้โดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ พวกเธอพึงกล่าวกะ พวกภิกษุอาคันตุกะว่า ท่านทั้งหลาย ถ้าพวกท่านจักแจ้งอธิกรณ์นี้ตามที่เกิดแล้ว ตามที่อุบัติแล้วแก่พวกเรา เหมือนอย่างพวกเราจักระงับอธิกรณ์นี้โดยธรรม โดยวินัย และโดย สัตถุศาสน์ฉันใด อธิกรณ์นี้จักระงับด้วยดีฉันนั้น อย่างนี้พวกเรา จึงจักรับอธิกรณ์นี้ หากพวกท่านจักไม่แจ้งอธิกรณ์นี้ตามที่เกิดแล้ว ตามที่อุบัติแล้วแก่พวกเรา เหมือนอย่างพวกเราจักระงับอธิกรณ์นี้โดยธรรม โดยวินัย และโดย สัตถุศาสน์ ฉันใด อธิกรณ์นี้จักไม่ระงับด้วยดี ฉันนั้น พวกเราจักไม่รับอธิกรณ์นี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุเจ้าถิ่นพึงรอบคอบอย่างนี้แล้วรับอธิกรณ์นั้นไว้ พวกภิกษุอาคันตุกะนั้น พึงกล่าวกะพวกภิกษุเจ้าถิ่นว่า พวกผมจักแจ้งอธิกรณ์นี้ ตามที่เกิดแล้ว ตามที่อุบัติแล้ว แก่ท่านทั้งหลาย ถ้าท่านสามารถระงับอธิกรณ์นี้ โดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ ระหว่างเวลาเท่านี้ได้ อธิกรณ์จักระงับ ด้วยดีเช่นว่านั้น อย่างนี้ พวกผมจักมอบอธิกรณ์แก่ท่านทั้งหลาย หากท่านทั้งหลาย ไม่สามารถระงับอธิกรณ์นี้โดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ ระหว่างเวลา เท่านี้ได้ อธิกรณ์จักไม่ระงับด้วยดีเช่นว่านั้น พวกผมจักไม่มอบอธิกรณ์นี้แก่ท่านทั้งหลาย พวกผมนี้แหละจักเป็นเจ้าของอธิกรณ์นี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุอาคันตุกะพึงรอบคอบอย่างนี้ แล้วจึงมอบอธิกรณ์นั้นแก่พวกภิกษุเจ้าถิ่น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุเหล่านั้นสามารถระงับอธิกรณ์นั้นได้ นี้เรียกว่าอธิกรณ์ระงับดีแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้น มีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าสงฆ์ ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้น เป็นปาจิตตีย์ ที่รื้อฟื้น ผู้ให้ฉันทะติเตียน เป็นปาจิตตีย์ที่ติเตียน ฯ

### อุพพาหิกวิธี

[๖๗๕] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเมื่อภิกษุเหล่านั้นวินิจฉัยอธิกรณ์นั้นอยู่มีเสียงเซ็งแซ่เกิดขึ้นและไม่ทราบความแห่งถ้อยคำที่กล่าวแล้วนั้น เราอนุญาตให้ ระงับอธิกรณ์เห็นปานนี้ด้วยอุพพาหิกวิธี ภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์คุณ ๑๐ ประการ สงฆ์พึงสมมติด้วยอุพพาหิกวิธี

องค์คุณ ๑๐ ประการ

๑. เป็นผู้มีศีล สำรวมในปาติโมกข์สังวร ถึงพร้อมด้วยอาจาระและโคจร มีปรกติเห็นภัยในโทษมีประมาณเล็กน้อย สมาทานศึกษาอยู่ในสิกขาบท ทั้งหลาย

๒. เป็นพหูสูต ทรงสุตะ สั่งสมสุตะ ธรรมเหล่านั้นใดไพเราะ ในเบื้องต้น ท่ามกลางและที่สุด ย่อมสรรเสริญพรหมจรรย์อันบริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง พร้อมทั้งอรรถพร้อมทั้งพยัญชนะ ธรรมทั้งหลายเห็นปานนี้ ย่อมเป็นอันเธอสดับมาก ทรงไว้ สั่งสมด้วยวาจา เข้าไปเพ่งด้วยใจ แทงตลอดดีแล้วด้วยทิฐิ

๓. จำปาติโมกข์ทั้งสองได้ดีโดยพิสดาร จำแนกดี สวดดี วินิจฉัยถูกต้องโดยสูตร โดยอนุพยัญชนะ

๔. เป็นผู้ตั้งมั่นในพระวินัย ไม่คลอนแคลน

๕. เป็นผู้อาจชี้แจงให้คู่ต่อสู้ในอธิกรณ์ยินยอม เข้าใจ เพ่งเห็น เลื่อมใส

๖. เป็นผู้ฉลาดเพื่อยังอธิกรณ์อันเกิดขึ้นให้ระงับ

๗. รู้อธิกรณ์

๘. รู้เหตุเกิดอธิกรณ์

๙. รู้ความระงับแห่งอธิกรณ์

๑๐. รู้ทางระงับอธิกรณ์

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้สมมติภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์คุณ ๑๐ นี้ ด้วยอุพพาหิกวิธี ฯ

[๖๓๖] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงสมมติอย่างนี้ พึงขอร้องภิกษุก่อน ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติทุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาสมมติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า เมื่อพวกเราวินิจฉัยอธิกรณ์นี้ อยู่ มีเสียงเซ็งแซ่เกิดขึ้นและไม่ทราบอรรถแห่งถ้อยคำที่กล่าวแล้วนั้น ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงสมมติภิกษุมีชื่อนี้ด้วย มี มีชื่อนี้ด้วย เพื่อระงับอธิกรณ์นี้ ด้วยอุพพาหิกวิธี นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า เมื่อพวกเราวินิจฉัยอธิกรณ์ นี้อยู่ มีเสียงเซ็งแซ่เกิดขึ้น และไม่ทราบความแห่งถ้อยคำที่กล่าว แล้วนั้น สงฆ์สมมติภิกษุมีชื่อนี้ด้วย มีชื่อนี้ด้วย เพื่อ

ระงับอธิกรณ์นี้ ด้วยอุพพาหิกวิธี การสมมติภิกษุมีชื่อนี้ด้วย มีชื่อนี้ด้วย เพื่อระงับอธิกรณ์นี้ ด้วยอุพพาหิกวิธี ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้น พึงพูด

ภิกษุมีชื่อนี้ด้วย มีชื่อนี้ด้วย อันสงฆ์สมมติแล้ว เพื่อระงับอธิกรณ์นี้ ด้วยอุพพาหิกวิธี ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรง ความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้ ฯ

[๖๗๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุเหล่านั้นสามารถระงับอธิกรณ์นั้นด้วยอุพพาหิกวิธี นี้เรียกว่า อธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นมีอะไรบ้าง มี ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้น เป็นปาจิตตีย์ ที่รื้อฟื้น ฯ

[๖๗๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเมื่อภิกษุเหล่านั้นวินิจฉัยอธิกรณ์นั้นอยู่ในบริษัทนั้นพึงมี ภิกษุธรรมกถึก เธอจำสูตรไม่ได้เลย จำวิภังค์แห่งสูตรก็ไม่ได้ เธอไม่ได้สังเกตใจความ ย่อมค้าน ใจความตามเค้าพยัญชนะ ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถพึงประกาศให้ภิกษุเหล่านั้นทราบด้วยคณะญัตติ ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาคณะญัตติ

ขอท่านทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้เป็นธรรมกถึกเธอจำสูตรไม่ได้เลย จำวิภังค์แห่งสูตรก็ไม่ได้ เธอไม่ได้สังเกต ใจความ ย่อมค้านใจความตามเค้าพยัญชนะ ถ้า ความพร้อมพรั่งของ ท่านทั้งหลายถึงที่แล้ว พวกเราพึงขับภิกษุมีชื่อนี้ให้ออกไป แล้วที่เหลือ พึงระงับอธิกรณ์นี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุเหล่านั้นขับภิกษุนั้นออกไปแล้วสามารถระงับอธิกรณ์นั้นได้นี้ เรียกว่า อธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นมีอะไรบ้าง มี ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้น เป็นปาจิตตีย์ที่รื้อฟื้น ฯ

[๖๗๙] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าเมื่อภิกษุเหล่านั้นวินิจฉัยอธิกรณ์นั้นอยู่ในบริษัทนั้นพึงมี ภิกษุธรรมกถึก เธอจำสูตรได้ แต่จำวิภังค์แห่งสูตรไม่ได้เลย เธอไม่สังเกตใจความ ย่อมค้านใจ ความตามเค้าพยัญชนะ ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้ภิกษุเหล่านั้นทราบด้วยคณะญัตติ ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาคณะญัตติ

ขอท่านทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้เป็นธรรมกถึกเธอจำสูตรได้ แต่จำวิภังค์แห่งสูตรไม่ได้เลย เธอไม่สังเกตใจความ ย่อมค้านใจความตามเค้าพยัญชนะ ถ้าความพร้อมพรั่งของท่านทั้ง หลายถึงที่แล้ว พวกเราพึงขับภิกษุมีชื่อนี้ให้ออกไป แล้วที่เหลือพึง ระงับอธิกรณ์นี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุเหล่านั้นขับภิกษุนั้นออกไปแล้ว สามารถระงับอธิกรณ์นั้นได้ นี้เรียกว่า อธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นมีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้นเป็นปาจิตตีย์ ที่รื้อฟื้น ฯ

[๖๘๐] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุเหล่านั้นไม่สามารถระงับอธิกรณ์นั้นด้วยอุพพาหิกวิธี พวกเธอพึงมอบอธิกรณ์นั้นแก่สงฆ์ว่า ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้า ไม่สามารถระงับอธิกรณ์นี้ด้วยอุพพาหิกวิธี ขอสงฆ์นั่นแหละจงระงับอธิกรณ์นี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาต ให้ระงับอธิกรณ์เห็นปานนี้ด้วยเยภุยยสิกาพึงสมมติภิกษุผู้ประกอบด้วยองค์คุณ ๕ ให้เป็นผู้ให้จับสลาก คือ

๑. ไม่ถึงความลำเอียงเพราะความชอบพอ

๒. ไม่ถึงความลำเอียงเพราะความเกลียดชัง

๓. ไม่ถึงความลำเอียงเพราะความงมงาย

๔. ไม่ถึงความลำเอียงเพราะความกลัว และ

๕. พึงรู้จักสลากที่จับแล้วและยังไม่จับ

ก็แล สงฆ์พึงสมมติอย่างนี้ พึงขอร้องภิกษุก่อน ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาดผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติทุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาสมมติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงสมมติภิกษุมีชื่อนี้ ให้เป็นผู้ให้จับสลาก นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า สงฆ์สมมติภิกษุมีชื่อนี้ ให้ เป็นผู้ให้จับสลาก การสมมติภิกษุมีชื่อนี้ ให้เป็นผู้ให้จับสลาก ชอบแก่ ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ภิกษุมีชื่อนี้อันสงฆ์สมมติแล้ว ให้เป็นผู้ให้จับสลาก ชอบแก่ สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้

ภิกษุผู้ให้จับสลากนั้น พึงให้ภิกษุทั้งหลายจับสลาก ภิกษุพวกธรรมวาทีมากกว่า ย่อมกล่าวฉันใด พึงระงับอธิกรณ์นั้น ฉันนั้น นี้เรียกว่า อธิกรณ์ระงับ แล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัย และเยภุยยสิกา ในสัมมุขาวินัยนั้นมี อะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าสงฆ์ ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล

ก็ความพร้อมหน้าสงฆ์ ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือ ภิกษุผู้เข้ากรรมมีจำนวนเท่าไร ภิกษุเหล่านั้นมาประชุมกัน นำฉันทะของผู้ควรฉันทะมา ผู้อยู่พร้อมหน้ากันไม่คัดค้าน นี้ชื่อว่าความพร้อมหน้าสงฆ์ ในสัมมุขาวินัยนั้น

ก็ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือ อธิกรณ์นั้นระงับโดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ใด นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้น

ก็ความพร้อมหน้าบุคคล ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือโจทก์และจำเลย ทั้งสอง เป็นคู่ต่อสู้ในคดีอยู่พร้อมหน้ากัน นี้ชื่อว่าความพร้อมหน้าบุคคล ในสัมมุขาวินัยนั้น

ก็ในเยภุยยสิกานั้นมีอะไรบ้าง มีกิริยา ความกระทำ ความเข้าไป ความเข้าไปเฉพาะ ความรับรอง ความไม่คัดค้านกรรมในเยภุยยสิกาอันใด นี้มีในเยภุยยสิกานั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้นเป็นปาจิตตีย์ที่รื้อฟื้น ผู้ให้ฉันทะติเตียน เป็นปาจิตตีย์ที่ติเตียน ฯ

### วิธีจับสลาก ๓ วิธี

[๖๘๑] โดยสมัยนั้นแล อธิกรณ์เกิดแล้วอย่างนี้ อุบัติแล้วอย่างนี้ ในพระนครสาวัตถี จึงภิกษุเหล่านั้นไม่พอใจด้วยการระงับอธิกรณ์ของสงฆ์ ในพระนครสาวัตถี ได้ทราบข่าวว่า ในอาวาสโน้น มีพระเถระอยู่หลายรูป เป็นผู้คงแก่เรียน ชำนาญในคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา ฉลาด เฉียบแหลม มีปัญญา เป็นลัชชี มีความรังเกียจ ใคร่ต่อสิกขา หากพระเถระเหล่านั้นพึงระงับ อธิกรณ์นี้โดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ อย่างนี้อธิกรณ์นี้พึงระงับด้วยดี จึงไปสู่อาวาสนั้น แล้วเรียนกะพระเถระพวกนั้นว่า ท่านเจ้าข้า อธิกรณ์นี้ เกิดแล้วอย่างนี้ อุบัติแล้วอย่างนี้ ขอโอกาส ขอรับ ขอพระเถระทั้งหลายจงระงับอธิกรณ์นี้ โดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ ตามวิถีทางที่อธิกรณ์นี้พึงระงับด้วยดี

จึงพระเถระพวกนั้นช่วยระงับอธิกรณ์นั้นแล้ว เหมือนอย่างที่สงฆ์ในพระนครสาวัตถีระงับแล้ว ตามวิธีที่ระงับด้วยดีแล้วฉะนั้น ครั้งนั้น ภิกษุผู้ไม่ยินดี ไม่พอใจด้วยการระงับอธิกรณ์ของสงฆ์ในพระนครสาวัตถีนั้น ไม่พอใจด้วยการ ระงับอธิกรณ์ของพระเถระมากรูป ได้ทราบข่าวว่า ในอาวาสโน้น มีพระเถระอยู่ ๓ รูป ... มีพระเถระอยู่ ๒ รูป ... มีพระเถระอยู่รูปเดียว เป็นผู้คงแก่เรียนชำนาญ ในคัมภีร์ ทรงธรรม ทรงวินัย ทรงมาติกา ฉลาด เฉียบแหลม มีปัญญา เป็นลัชชีมีความรังเกียจ ใคร่ต่อสิกขา หากพระเถระนั้นพึงระงับอธิกรณ์นี้โดยธรรมโดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ อย่างนี้ อธิกรณ์นี้พึงระงับด้วยดี จึงไปสู่อาวาสนั้น แล้วเรียนกะพระเถระนั้นว่า ท่านขอรับ อธิกรณ์นี้เกิดแล้วอย่างนี้ อุบัติแล้วอย่างนี้ ขอโอกาส ขอรับ ขอพระเถระจงระงับอธิกรณ์นี้ โดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ ตามวิถีทางที่อธิกรณ์นี้จะพึงระงับด้วยดี

จึงพระเถระนั้นช่วยระงับอธิกรณ์นั้นแล้ว เหมือนอย่างที่สงฆ์ในพระนครสาวัตถีระงับแล้ว เหมือนอย่างที่พระเถระมากรูประงับแล้ว เหมือนอย่างที่พระเถระ ๓ รูประงับแล้ว และเหมือนอย่างที่พระเถระ ๒ รูประงับแล้ว ตามวิธีที่ระงับด้วย ดีแล้ว ฉะนั้น

ครั้งนั้น ภิกษุผู้ที่ไม่พอใจด้วยการระงับอธิกรณ์ของสงฆ์ในพระนครสาวัตถี ไม่พอใจด้วยการระงับอธิกรณ์ของพระเถระมากรูป ไม่พอใจด้วยการระงับอธิกรณ์ ของพระเถระ ๓ รูป ไม่พอใจด้วยการระงับอธิกรณ์ของพระเถระ ๒ รูป ไม่พอใจ ด้วยการระงับอธิกรณ์ของพระเถระรูปเดียว จึงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค แล้ว กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคๆ ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อธิกรณ์ที่พิจารณาแล้วนั้นเป็นอันสงบระงับดีแล้ว ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตวิธีจับสลาก ๓ อย่าง คือ ปกปิด ๑ กระซิบบอก ๑ เปิดเผย ๑ ตามความยินยอมของภิกษุพวกนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็วิธีจับสลากปกปิด เป็นไฉน

ภิกษุผู้ให้จับสลากนั้น พึงทำสลากให้มีสี และไม่มีสี แล้วเข้าไปหา ภิกษุทีละรูปๆ แล้วแนะนำอย่างนี้ว่า นี้สลากของผู้กล่าวอย่างนี้ นี้สลากของผู้ กล่าวอย่างนี้ ท่านจงจับสลากที่ชอบใจ เมื่อภิกษุนั้นจับแล้ว พึงแนะนำว่า ท่านอย่าแสดงแก่ใครๆ ถ้ารู้ว่าอธรรมวาทีมากกว่า พึงบอกว่า สลากจับไม่ดี แล้วให้จับใหม่ ถ้ารู้ว่าธรรมวาทีมากกว่า พึงประกาศว่า สลากจับดีแล้ว ดูกรภิกษุทั้งหลาย วิธีจับสลากปกปิดเป็นอย่างนี้แหละ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็วิธีจับสลากกระซิบบอก เป็นไฉน

ภิกษุผู้ให้จับสลากนั้น พึงกระซิบบอกที่ใกล้หูของภิกษุแต่ละรูปๆ ว่า นี้สลากของผู้กล่าวอย่างนี้ นี้สลากของผู้กล่าวอย่างนี้ ท่านจงจับสลากที่ชอบใจเมื่อภิกษุนั้นจับแล้ว พึงแนะนำว่า ท่านอย่าบอกแก่ใครๆ ถ้ารู้ว่า อธรรมวาที มากกว่า พึงบอกว่า สลากจับไม่ดี แล้วให้จับใหม่ ถ้ารู้ว่าธรรมวาทีมากกว่า พึงประกาศว่า สลากจับดีแล้ว ดูกรภิกษุทั้งหลาย วิธีจับสลากกระซิบบอกเป็นอย่างนี้แหละ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็วิธีจับสลากเปิดเผย เป็นไฉน

ถ้ารู้ว่าธรรมวาทีมากกว่า พึงให้จับสลากเปิดเผย อย่างแจ่มแจ้ง วิธีจับสลากเปิดเผยเป็นอย่างนี้แหละ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย วิธีจับสลาก ๓ อย่างนี้แล ฯ

อนุวาทาธิกรณ์ระงับด้วยสมถะ ๔ อย่าง

[๖๘๒] อนุวาทาธิกรณ์ย่อมระงับด้วยสมถะเท่าไร

อนุวาทาธิกรณ์ย่อมระงับด้วยสมถะ ๔ คือ สัมมุขาวินัย ๑ สติวินัย ๑ อมูฬหวินัย ๑ ตัสสปาปิยสิกา ๑ ฯ

[๖๘๓] บางทีอนุวาทาธิกรณ์ ไม่อาศัยสมถะ ๒ อย่าง คือ อมูฬหวินัย ๑ ตัสสปาปิยสิกา ๑ ระงับด้วยสมถะ ๒ อย่าง คือ สัมมุขาวินัย ๑ สติ วินัย ๑ บางทีพึงตกลงกันได้ สมจริงดังที่ตรัสไว้ว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุ ทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ โจทภิกษุด้วยศีลวิบัติอันไม่มีมูล สงฆ์พึงให้สติวินัยแก่ ภิกษุนั้น ผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติอยู่แล้ว ก็แล สงฆ์พึงให้สติวินัยอย่างนี้

วิธีให้สติวินัย

ภิกษุนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอว่าดังนี้:-

คำขอสติวินัย

ท่านเจ้าข้า ภิกษุทั้งหลายย่อมโจทข้าพเจ้าด้วยศีลวิบัติ อันไม่มีมูล ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ขอสติวินัยกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๖๘๔] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติ จตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้สติวินัย

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุทั้งหลายย่อมโจทภิกษุ มีชื่อนี้ ด้วยศีลวิบัติอันไม่มีมูล เธอถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ขอสติวินัยกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้สติวินัย แก่ภิกษุมีชื่อนี้ ผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุทั้งหลายย่อมโจทภิกษุ มีชื่อนี้ ด้วยศีลวิบัติอันไม่มีมูล เธอถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ขอสติวินัยกะสงฆ์ สงฆ์ให้สติวินัยแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ผู้ถึงความไพบูลย์แห่ง สติแล้ว การให้สติวินัยแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้วชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้ นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

สติวินัยอันสงฆ์ ให้แล้วแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ผู้ถึงความไพบูลย์แห่งสติแล้ว ชอบแก่สงฆ์เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วย อย่างนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่า อธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไรด้วยสัมมุขาวินัยกับสติวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นมีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าสงฆ์ ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ก็ความพร้อมหน้าบุคคลในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือ โจทก์และจำเลยทั้งสองเป็นคู่ต่อสู้ในคดีอยู่พร้อมหน้ากัน นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าบุคคล ในสัมมุขาวินัยนั้น

ในสติวินัยนั้นมีอะไรบ้าง มีกิริยา ความกระทำ ความเข้าไป ความเข้าไปเฉพาะ ความรับรอง ความไม่คัดค้านกรรม คือสติวินัยอันใด นี้มีในสติวินัยนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้น เป็นปาจิตตีย์ที่รื้อฟื้น ผู้ให้ฉันทะติเตียน เป็นปาจิตตีย์ที่ติเตียน ฯ

[๖๘๕] บางทีอนุวาทาธิกรณ์ไม่อาศัยสมถะ ๒ อย่าง คือ สติวินัย ๑ ตัสสปาปิยสิกา ๑ พึงระงับด้วยสมถะ ๒ อย่าง คือ สัมมุขาวินัย ๑ อมูฬหวินัย ๑ บางทีพึงตกลงกันได้ สมจริงดังที่ตรัสไว้ว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ วิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายาม ทำด้วยกาย ภิกษุทั้งหลายย่อมโจท

เธอด้วยอาบัติที่เธอวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผมวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิด กิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ผมระลึกอาบัตินั้นไม่ได้ ผมหลงได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันเธอกล่าวอยู่แม้ อย่างนั้น ก็ยังโจทเธออยู่ตามเดิมว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงให้อมูฬหวินัยแก่ภิกษุนั้น ผู้หายหลงแล้ว ก็แล สงฆ์พึงให้อมูฬหวินัยอย่างนี้ ภิกษุนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวคำขอ ว่าดังนี้:-

คำขออมูฬหวินัย

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ภิกษุทั้งหลายโจทข้าพเจ้า ด้วยอาบัติที่ข้าพเจ้าวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ ข้าพเจ้ากล่าวกะ ภิกษุพวกนั้นอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติ ละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ข้าพเจ้าระลึกอาบัตินั้นไม่ได้ ข้าพเจ้าหลงได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันข้าพเจ้ากล่าวอยู่แม้อย่างนั้น ก็ยังโจทข้าพเจ้าอยู่ตามเดิมว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้านั้นหายหลงแล้ว ขออมูฬหวินัยกะสงฆ์

พึงขอแม้ครั้งที่สอง พึงขอแม้ครั้งที่สาม ฯ

[๖๘๖] ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาให้อมูฬหวินัย

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ วิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ภิกษุทั้งหลายโจทเธอ ด้วยอาบัติที่เธอวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผมวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอัน ไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและ

พยายามทำด้วย กาย ผมระลึกอาบัตินั้นไม่ได้ ผมหลงได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันเธอกล่าวอยู่แม้อย่างนั้น ก็ยังโจทเธออยู่ตามเดิมว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอหายหลงแล้ว ขออมูฬหวินัยกะสงฆ์ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงให้อมูฬหวินัยแก่ ภิกษุมีชื่อนี้ ผู้หายหลงแล้ว นี่เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ วิกลจริตมีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมากทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ภิกษุทั้งหลายโจทเธอด้วย อาบัติที่เธอวิกลจริต มีจิตแปรปรวนประพฤติละเมิดต้องแล้วว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลาย ผมวิกลจริต มีจิตแปรปรวน ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ผมระลึกอาบัตินั้นไม่ได้ ผมหลงได้ทำสิ่งนี้แล้ว ภิกษุทั้งหลายผู้อันเธอกล่าวอยู่แม้อย่างนั้น ก็ยังโจทเธออยู่ตามเดิมว่า ท่านต้องอาบัติแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้ เธอหายหลงแล้ว ขออมูฬหวินัยกะสงฆ์ สงฆ์ให้อมูฬหวินัยแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ผู้หายหลงแล้ว ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

อมูฬหวินัยอันสงฆ์ให้แล้ว แก่ภิกษุมีชื่อนี้ ผู้หายหลงแล้วชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่าอธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัยกับอมูฬหวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นมีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าสงฆ์ ความพร้อม หน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ในอมูฬหวินัยนั้น มีอะไรบ้าง มีกิริยา ความกระทำ ความเข้าไป ความเข้าไปเฉพาะ ความรับรอง ความไม่คัดค้านกรรม คืออมูฬหวินัยอันใด นี้มีในอมูฬหวินัยนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้น เป็นจิตตีย์ที่รื้อฟื้น ผู้ให้ฉันทะติเตียน เป็นปาจิตตีย์ที่ติเตียน ฯ

[๖๘๗] บางที อนุวาทาธิกรณ์ไม่อาศัยสมถะ ๒ อย่าง คือ สติวินัย ๑ อมูฬหวินัย ๑ พึงระงับด้วยอสมถะ ๒ อย่าง คือ สัมมุขาวินัย ๑ ตัสสปาปิยสิกา ๑ บางทีพึงตกลงกันได้ สมจริงดังที่ตรัสไว้ว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ โจทภิกษุด้วยครุกาบัติในท่ามกลางสงฆ์ว่า ท่านต้องครุกาบัติ คือ อาบัติปาราชิก หรืออาบัติที่ใกล้ปาราชิกแล้ว จงระลึกอาบัติเห็นปานนี้

ภิกษุจำเลยนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมระลึกไม่ได้เลยว่า ต้องครุกาบัติเห็น ปานนี้ คือ อาบัติปาราชิก หรืออาบัติใกล้ปาราชิก

ภิกษุผู้โจทก์นั้น ย่อมคาดคั้นภิกษุจำเลยนั้นนั่นผู้เปลื้องตนอยู่ว่า เอาเถิด ท่านจงรู้ด้วยดี ถ้าท่านระลึกได้ว่าต้องครุกาบัติเห็นปานนี้คือ อาบัติปาราชิก หรืออาบัติ ที่ใกล้ปาราชิก

ภิกษุจำเลยนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมระลึกไม่ได้ว่า ต้องครุกาบัติเห็นปานนี้ คืออาบัติปาราชิก หรืออาบัติใกล้ปาราชิก แต่ระลึกได้ว่า ต้องอาบัติแม้เล็กน้อยเห็นปานนี้

ภิกษุผู้โจทก์นั้น ย่อมคาดคั้นภิกษุจำเลยนั้นนั่นผู้เปลื้องตนอยู่ว่า เอาเถิดท่านจงรู้ด้วยดี ถ้าท่านระลึกได้ว่า ต้องครุกาบัติเห็นปานนี้ คืออาบัติปาราชิก หรือ อาบัติที่ใกล้ปาราชิก

ภิกษุจำเลยนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมต้องอาบัติเล็กน้อยชื่อนี้ ผมไม่ถูกถาม ก็ปฏิญาณ ผมต้องครุกาบัติเห็นปานนี้ คือ อาบัติปาราชิกหรืออาบัติที่ใกล้ปาราชิก ผมถูกถามแล้วจักไม่ปฏิญาณหรือ

ภิกษุผู้โจทก์นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ก็ท่านต้องอาบัติแม้เล็กน้อยชื่อนี้ ท่านไม่ถูกถามแล้วจักไม่ปฏิญาณ ก็ท่านต้องครุกาบัติเห็นปานนี้ คือ อาบัติปาราชิก หรืออาบัติที่ใกล้ปาราชิก ท่านไม่ถูกถามแล้วจักปฏิญาณหรือ เอาเถิด ท่านจงรู้ด้วยดี ถ้าท่านระลึกได้ว่าต้องครุกาบัติเห็นปานนี้ คือ อาบัติปาราชิก หรืออาบัติที่ใกล้ปาราชิก

ภิกษุจำเลยนั้นกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมระลึกได้ว่า ต้องครุกาบัติเห็นปานนี้ คือ อาบัติปาราชิก หรืออาบัติที่ใกล้ปาราชิก คำนั้นผมพูดเล่น คำนั้นผมพูดพล่อยไปผมระลึกไม่ได้ว่า ต้องครุกาบัติเห็นปานนี้ คือ อาบัติปาราชิก หรืออาบัติที่ใกล้ปาราชิก

ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์พึงทำตัสสปาปิยสิกากรรมนั่นแก่ภิกษุนั้นแล ฯ

### วิธีทำตัสสปาปิยสิกากรรม

[๖๘๘] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงทำตัสสปาปิยสิกากรรมอย่างนี้ ภิกษุผู้ฉลาดผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

กรรมวาจาทำตัสสปาปิยสิกา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ถูกซักถามถึงครุกาบัติในท่ามกลางสงฆ์ ปฏิเสธแล้วปฏิญาณ ปฏิญาณแล้วปฏิเสธ ให้การกลับไปกลับมา กล่าวเท็จทั้งที่รู้ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงทำตัสสปาปิยสิกากรรมแก่ภิกษุมีชื่อนี้ นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ถูกซักถามถึงครุกาบัติในท่ามกลางสงฆ์ ปฏิเสธแล้วปฏิญาณ ปฏิญาณแล้วปฏิเสธ ให้การกลับไปกลับมา กล่าวเท็จทั้งที่รู้ สงฆ์ทำตัสสปาปิยสิกากรรมแก่ ภิกษุมีชื่อนี้ การทำตัสสปาปิยสิกากรรมแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สอง ...

ข้าพเจ้ากล่าวความนี้ แม้ครั้งที่สาม ...

ตัสสปาปิยสิกากรรม อันสงฆ์ทำแล้วแก่ภิกษุมีชื่อนี้ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่าอธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัยกับตัสสปาปิยสิกา ในสัมมุขาวินัยนั้นมีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าสงฆ์ ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ในตัสสปาปิยสิกานั้นมีอะไรบ้าง มีกิริยา ความกระทำ ความเข้าไป ความเข้าไปเฉพาะ ความรับรอง ความไม่คัดค้านกรรม คือ ตัสสปาปิยสิกา อันใด นี้มีในตัสสปาปิยสิกานั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้ทำรื้อฟื้นเป็นปาจิตตีย์ที่รื้อฟื้น ผู้ให้ฉันทะติเตียน เป็นปาจิตตีย์ที่ติเตียน ฯ

อาปัตตาธิกรณ์ระงับด้วยสมถะ ๓ อย่าง

[๖๘๙] อาปัตตาธิกรณ์ ระงับด้วยสมถะเท่าไร อาปัตตาธิกรณ์ระงับด้วยสมถะ ๓ อย่าง คือ สัมมุขาวินัย ๑ ปฏิญาณตกรณะ ๑ ติณวัตถารกะ ๑ ฯ

[๖๙๐] บางที อาปัตตาธิกรณ์ ไม่อาศัยสมถะอย่างหนึ่ง คือติณวัตถารกะ พึงระงับด้วยสมถะ ๒ อย่าง คือ สัมมุขาวินัย ๑ ปฏิญาณตกรณะ ๑ บางทีพึงตกลงกันได้ สมจริงดังที่ตรัสไว้ว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ต้องลหุกาบัติแล้วเธอพึงเข้าไปหาภิกษุรูปหนึ่ง ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า คุณ ผมต้องอาบัติชื่อนี้ ผมแสดงคืนอาบัตินั้น

ภิกษุผู้รับนั้นพึงกล่าวว่า คุณเห็นหรือ

ภิกษุผู้แสดงนั้นพึงกล่าวว่า ขอรับ ผมเห็น

ภิกษุผู้รับนั้นพึงกล่าวว่า คุณพึงสำรวมต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่าอธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัยกับปฏิญญาตกรณะ ในสัมมุขาวินัยมีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ก็ความพร้อมหน้าบุคคล ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือผู้แสดงกับผู้รับแสดง ทั้งสองอยู่พร้อมหน้ากัน นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าบุคคลในสัมมุขาวินัยนั้น

ในปฏิญญาตกรณะนั้น มีอะไรบ้าง มีกิริยา ความกระทำ ความเข้าไป ความเข้าไปเฉพาะ ความรับรอง ความไม่คัดค้านกรรม คือ ปฏิญญาตกรณะอันใด นี้มีในปฏิญญาตกรณะนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้รับรื้อฟื้นเป็นปาจิตตีย์ที่รื้อฟื้น หากได้การแสดงนั้นอย่างนี้ นั่นเป็นความดี หากไม่ได้ ภิกษุนั้นพึงเข้าไปหาภิกษุมากรูปด้วยกัน ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติชื่อนี้ ข้าพเจ้าแสดงคืนอาบัตินั้น

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้ภิกษุพวกนั้นทราบด้วยคณะญัตติว่า ขอท่านทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ระลึก เปิดเผย ทำให้ตื้น แสดงอาบัติ ถ้าความพร้อมพรั่งของท่านทั้งหลายถึงที่แล้ว ข้าพเจ้าขอรับอาบัติของภิกษุมีชื่อนี้ แล้วกล่าวว่า เธอเห็นหรือ

ภิกษุผู้แสดงพึงกล่าวว่า ขอรับ ผมเห็น

ภิกษุผู้รับพึงกล่าวว่า คุณพึงสำรวมต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่าอธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัยกับปฏิญญาตกรณะ ในสัมมุขาวินัยนั้น มีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ก็ความพร้อมหน้าบุคคล ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร คือ ผู้แสดงกับผู้รับแสดง ทั้งสองอยู่พร้อมหน้ากัน นี้ชื่อว่า ความพร้อมหน้าบุคคลในสัมมุขาวินัยนั้น ในปฏิญญาตกรณะนั้น มีอะไรบ้าง มีกิริยา ความกระทำ ความเข้าไป ความเข้าไป เฉพาะ ความรับรอง ความไม่คัดค้านกรรม คือ ปฏิญญาตกรณะอันใด นี้มีในปฏิญญาตกรณะนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้รับรื้อฟื้น เป็นปาจิตตีย์ที่รื้อฟื้น หากได้การแสดงนั้นอย่างนี้ นั่นเป็นความดี หากไม่ได้ ภิกษุนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าอุตราสงค์เฉวียงบ่า ไหว้เท้าภิกษุผู้แก่กว่า นั่งกระหย่งประคองอัญชลี แล้วกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องอาบัติชื่อนี้ ข้าพเจ้าแสดงคืนอาบัตินั้น

ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติกรรมว่า ท่านเจ้าข้าขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า ภิกษุมีชื่อนี้รูปนี้ ระลึก เปิดเผย ทำให้ตื้น แสดงอาบัติ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว ข้าพเจ้าพึงรับอาบัติของภิกษุมีชื่อนี้ แล้วพึงกล่าวว่า เธอเห็นหรือ

ภิกษุผู้แสดงพึงกล่าวว่า ขอรับ ผมเห็น

ภิกษุผู้รับพึงกล่าวว่า คุณพึงสำรวมต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่าอธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัยกับปฏิญญาตกรณะ ในสัมมุขาวินัยนั้น มีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าสงฆ์ ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล ...

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้รับรื้อฟื้น เป็นปาจิตตีย์ ที่รื้อฟื้น ผู้ให้ฉันทะติเตียน เป็นปาจิตตีย์ที่ติเตียน ฯ

[๖๙๑] บางทีอาปัตตาธิกรณ์ไม่อาศัยสมถะอย่างหนึ่ง คือ ปฏิญญาตกรณะพึงระงับด้วยสมถะ ๒ อย่าง คือ สัมมุขาวินัย ๑ ติณวัตถารกะ ๑ บางทีพึงตกลงกันได้ สมจริงดังที่ตรัสไว้ว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็พวกภิกษุในธรรมวินัยนี้ เกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่สมควรแก่สมณะเป็นอันมากทั้งที่กล่าวด้วยวาจา และพยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกภิกษุในหมู่นั้นคิดอย่างนี้ว่าพวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิด กิจอันไม่ควรแก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจาและพยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไปเพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้ระงับอธิกรณ์เห็นปานนี้ ด้วยติณวัตถารกะ

### วิธีระงับ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็แล สงฆ์พึงระงับอธิกรณ์อย่างนี้

ภิกษุทุกๆ รูป พึงประชุมในที่แห่งเดียวกัน ครั้นแล้วภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

ญัตติกรรมวาจา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจา และพยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไป เพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ถ้าความ พร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์พึงระงับอธิกรณ์นี้ ด้วยติณวัตถารกะเว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติที่เนื่องด้วยคฤหัสถ์

บรรดาภิกษุฝ่ายเดียวกัน ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้ฝ่ายของตนทราบ ด้วยคณะญัตติกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

คณะญัตติกรรมวาจา

ขอท่านทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจา และพยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไป เพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ถ้าความ พร้อมพรั่งของท่านทั้งหลายถึงที่แล้ว ข้าพเจ้าพึงแสดงอาบัติของท่าน ทั้งหลายและอาบัติของตนในท่ามกลางสงฆ์ ด้วยติณวัตถารกะ เว้นอาบัติ ที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติที่เนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย และเพื่อประโยชน์แก่ตน ฯ

[๖๙๒] ลำดับนั้น บรรดาภิกษุฝ่ายเดียวกันอีกพวกหนึ่ง ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้ฝ่ายของตนทราบ ด้วยคณะญัตติกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

คณะญัตติกรรมวาจา

ขอท่านทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจา และพยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไป เพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ถ้าความ พร้อมพรั่งของท่านทั้งหลายถึงที่แล้ว ข้าพเจ้าพึงแสดงอาบัติของท่าน ทั้งหลาย และอาบัติของตนในท่ามกลางสงฆ์

ด้วยติณวัตถารกะเว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติที่เนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้ง หลาย และเพื่อประโยชน์แก่ตน ฯ

[๖๔๓] บรรดาภิกษุฝ่ายเดียวกัน ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้สงฆ์ทราบ ด้วยญัตติทุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

ญัตติทุติยกรรมวาจา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจา และพยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไป เพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ถ้าความพร้อมพรั่งของสงฆ์ถึงที่แล้ว ข้าพเจ้าพึงแสดงอาบัติของท่านเหล่านี้ และอาบัติของตนในท่ามกลางสงฆ์ ด้วยติณวัตถารกะ เว้นอาบัติที่มี โทษหนัก เว้นอาบัติที่เนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่านเหล่านี้ แลเพื่อประโยชน์แก่ตน นี้เป็นญัตติ

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง เกิดความทะเลาะ ถึงความวิวาทอยู่ ได้ประพฤติละเมิดกิจอันไม่ควร แก่สมณะเป็นอันมาก ทั้งที่กล่าวด้วยวาจา และพยายามทำด้วยกาย ถ้าพวกเราจักปรับกันด้วยอาบัติเหล่านี้ บางทีอธิกรณ์นั้นจะพึงเป็นไปเพื่อความรุนแรง เพื่อความร้ายกาจ เพื่อความแตกกันก็ได้ ข้าพเจ้าแสดง อาบัติของท่านเหล่านี้ และอาบัติของตนในท่ามกลางสงฆ์ ด้วยติณวัตถารกะ เว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติที่เนื่องด้วยคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์แก่ท่านเหล่านี้ และเพื่อประโยชน์แก่ตน การแสดงอาบัติเหล่านี้ ของพวกเราในท่ามกลางสงฆ์ ด้วยติณวัตถารกะ เว้นอาบัติที่มีโทษหนักเว้นอาบัติที่เนื่องด้วยคฤหัสถ์ ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงเป็นผู้นิ่ง ไม่ชอบแก่ท่านผู้ใด ท่านผู้นั้นพึงพูด

อาบัติเหล่านี้ของพวกเรา เว้นอาบัติที่มีโทษหนัก เว้นอาบัติที่เนื่องด้วยคฤหัสถ์ ข้าพเจ้าแสดงแล้วในท่ามกลางสงฆ์ ด้วยติณวัตถารกะ ชอบแก่สงฆ์ เหตุนั้นจึงนิ่ง ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ด้วยอย่างนี้

ลำดับนั้น บรรดาภิกษุฝ่ายเดียวกัน ภิกษุผู้ฉลาด ผู้สามารถ พึงประกาศให้ สงฆ์ทราบด้วยญัตติทุติยกรรมวาจา ว่าดังนี้:-

ญัตติทุติยกรรมวาจา

ท่านเจ้าข้า ขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า พวกเราเกิดความบาดหมาง ... ข้าพเจ้าทรงความนี้ไว้ ด้วยอย่างนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้เรียกว่าอธิกรณ์ระงับแล้ว ระงับด้วยอะไร ด้วยสัมมุขาวินัยกับติณวัตถารกะ ในสัมมุขาวินัยนั้นมีอะไรบ้าง มีความพร้อมหน้าสงฆ์ ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ความพร้อมหน้าบุคคล

ก็ความพร้อมหน้าสงฆ์ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร ภิกษุผู้เข้ากรรมมีจำนวนเท่าไร พวกเธอมาประชุมกัน นำฉันทะของผู้ควรฉันทะมา ผู้อยู่พร้อมหน้ากันไม่คัดค้าน นี้ชื่อว่าความพร้อมหน้าสงฆ์ในสัมมุขาวินัยนั้น

ก็ความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร อธิกรณ์นั้นระงับโดยธรรม โดยวินัย และโดยสัตถุศาสน์ใด นี้ชื่อว่าความพร้อมหน้าธรรม ความพร้อมหน้าวินัย ในสัมมุขาวินัยนั้น

ก็ความพร้อมหน้าบุคคลในสัมมุขาวินัยนั้นอย่างไร ผู้แสดงและผู้รับแสดง ทั้งสองอยู่พร้อมหน้ากัน นี้ชื่อว่าความพร้อมหน้าบุคคล

ในติณวัตถารกะนั้น มีอะไรบ้าง มีกิริยา ความกระทำ ความเข้าไป ความเข้าไปเฉพาะ ความรับรอง ความไม่คัดค้านกรรม คือ ติณวัตถารกะอันใด นี้มีในติณวัตถารกะนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถ้าอธิกรณ์ระงับแล้วอย่างนี้ ผู้รับรื้อฟื้น เป็นปาจิตตีย์ที่รื้อฟื้น ผู้ให้ฉันทะติเตียน เป็นปาจิตตีย์ที่ติเตียน ฯ

กิจจาธิกรณ์ระงับด้วยสมถะอย่างเดียว

[๖๘๔] กิจจาธิกรณ์ระงับด้วยสมถะเท่าไร กิจจาธิกรณ์ระงับด้วยสมถะอย่างเดียว คือ สัมมุขาวินัย ฯ

สมถขันธกะ ที่ ๔ จบ